

Lần Nữa Yêu Anh

Contents

Lần Nữa Yêu Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	24
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46

Lần Nữa Yêu Anh

Giới thiệu

Chuyển Ver: MeoBjenThajCouple: Khải - Nguyên, Tỉ - HoànHThể loại: đam mỹ, BL [boyloveboy], HE Ngược, Cường C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-yeu-anh>

1. Chương 1

Thôn Quý Châu mang lấy cho mình cái tiếng nghèo đã từ mấy đời nay.

Người dân trong thôn chủ yếu sống bằng nghề nông, ai khá giả lắm thì trong vườn nhà mới có vài con gà, con vịt. Thôn tuy nghèo nhưng cuộc sống rất yên ả, dân quê bản chất thật thà tốt bụng, cứ hễ giúp nhau được gì là họ nhiệt tình lắm. Nói tới có tình có nghĩa phải nói tới gia đình ông Vương ở cuối thôn.

Ông bà Vương tuổi cũng đã gần 50, gia cảnh xếp vào loại khó khăn nhất nhì thôn.

Ngày trước vợ chồng ông làm ruộng nuôi đứa con nhỏ ăn học, ngày không phải ra đồng ông hay lên đồi chặt ít củi hay ra sông câu cá. Được ít được nhiều gì ông cũng mang chia cho bà con hàng xóm, nhiều người hỏi sao ông không mang ra chợ bán kiếm thêm mấy đồng nhưng ông đều xua tay, với ông tình làng nghĩa xóm còn làm

ông vui hơn mấy đồng bạc đó.

Nhà ai bị đổ hàng rào hay mái lá lâu năm cần thay, ông cũng sang giúp đỡ nhiệt tình. Nhưng từ mấy năm nay bệnh tim ông trở nặng hầu như chỉ có thể nằm trên giường, gánh nặng cơm áo gạo tiền đè lên vai người vợ. Nhiều lần ông bất lực nói bà để ông chết quách đi cho xong, sống mà làm vợ con mình thêm khổ ông xót lòng lắm. Nhưng vợ thương chồng con thương cha, họ làm sao

đành.

Cậu con trai tuy còn nhỏ tuổi nhưng ý thức được hoàn cảnh gia đình, cậu xin được nghỉ học để đi làm phụ giúp cha mẹ. Ban đầu bà Vương nhất quyết không đồng ý, bà muốn con mình được ăn học đến nơi đến chốn để mai sau còn đổi đời, không phải sống cuộc sống vất vả như cha mẹ nhưng theo thời gian và theo cái gánh nặng đang oằn cong trên vai, bà đành chấp nhận mong muốn của cậu.

Từ đó hai mẹ con ngày ngày ra đồng làm từ tờ mờ sáng, bà nhận thêm đan lát lúc rảnh rỗi.

Còn cậu từ bé đã tháo vát việc nhà, trong xóm ai cần gì thì cậu làm nấy, từ dọn cỏ, làm vườn tới gánh nước, gặt thuê. Tiền công chẳng nhiều nhưng nghĩ tới mua thêm cho ông Vương được vài viên thuốc hay phụ cho bà Vương được lon gạo là cậu thấy vui lắm. Cả thôn ai cũng thương cậu giỏi làm mà còn hiếu thảo.

...

Hôm nay cậu thức dậy sớm hơn mọi ngày một chút, đánh răng rửa mặt xong liền vội vã xách giỏ chạy ra chợ để mua được cá tươi. Bà Vương bảo cậu sáng nay không cần ra đồng mà ở nhà nấu một bữa ngon vì hôm nay bác Ngô về thăm thôn.

Bác Ngô ngày trước là hàng xóm của nhà cậu, mấy năm nay bác rời quê lên Trùng Khánh lập nghiệp nghe đâu công việc cũng đang dần ổn định. Lúc còn bé ngày nào cậu cũng chạy sang nhà bác chơi, bác Ngô hiền và thương cậu như con ruột, mua được cái bánh cái kẹo ngon bác đều để dành phần cậu, thấy cái dáng nhỏ lúp xúp chạy từ cổng vào bác lại bày sẵn ra bàn. Bác đã mấy năm không về làng, cứ nghĩ sắp được gặp lại bác cậu thấy vui lắm, hồi hộp nữa.

Đang mải mê với món canh cá, một giọng nói vang lên từ cửa khiến cậu giật nảy người "Phải Tiểu Nguyên không con?"

Nhận ra được giọng nói quen thuộc của bác hàng xóm ngày xưa, Vương Nguyên mừng quýnh đánh rơi cả cái thìa nhào tới ôm cứng lấy bác "Bác Ngô

"

"Hahaha, để bác xem con nào.." - ông khê đẩy cậu ra xoay một vòng "..con lớn quá, suýt nữa bác nhìn không ra đấy"

Đọc tiếp đi nka! "Con cứ nghỉ bác không về nữa chứ" "Sao lại thế được, bác phải về thăm mọi người chứ."

Ông Vương mọi ngày thường chỉ nằm trên giường hôm nay biết tin người bạn già của mình về thăm cũng cố gắng xuống giường, nghe được tiếng nói cười ngoài sân ông đoán bạn mình đã về tới liền cố nói vọng ra cửa "ông Ngô, ông về rồi đấy à?"

"Phải phải, tôi về rồi đây bạn già" bác Ngô hồ hởi vẫy tay.

"Bác vào chơi với appa đi, con nấu cho xong rồi cả nhà mình cùng ăn. Umma con cũng gần về tới rồi"

"Vậy là hôm nay bác được ăn thức ăn con nấu à. Vui quá. Cẩn thận củi lửa nha con"

"Dạ"

...

Bàn ăn hôm nay cũng không phải cao lương mỹ vị gì chỉ thịnh soạn hơn mọi ngày một chút, thay vì đĩa rau luộc, bát cơm trộn ngô và vài con tép thì bây giờ là hai con cá nhỏ, ít quả trứng kho và một bát canh cua đồng.

Bác Ngô là người con của mảnh đất nghèo này, những món ấy bác ăn cũng đã quá nửa đời người nhưng qua bàn tay chế biến của Vương Nguyên tất cả lại trở nên ngon miệng hơn bao giờ hết, ông luôn miệng khen

ngồi đưa cháu khéo tay. Nhìn đôi mắt sáng ngời của ông bà Vương ắt hẳn trong lòng họ chứa đựng niềm tự hào không nhỏ.

Bữa ăn đơn giản kết thúc, cậu thu dọn bát đĩa mang ra sau nhà rửa rồi pha một bình trà mang lên phòng khách. Bác Ngô đang mở mấy cái túi mang ra ít thuốc bổ và dầu nóng làm quà cho ông Vương. Đồng lương của bác trên Trùng Khánh cũng chỉ đủ sống qua ngày, dành dụm ít tiền thưởng mới mua được vài thang thuốc cho ông bạn già ở quê, giá trị chẳng là bao mà nhận lại lời cảm ơn rói rít của bà Vương ông thấy ngại lắm.

Nhìn quanh căn nhỏ nhà mái tranh quá nửa xập xệ, đồ đạc thiếu thốn rồi nhìn qua đứa cháu nhỏ đang bôi dầu nóng bóp chân cho cha, ông thấy thương lắm. Chợt ông nghĩ ra một chuyện "Tiểu Nguyên này, con có muốn theo bác lên Trùng Khánh tìm việc làm không?"

Vương Nguyên ngừng tay, tròn mắt nhìn ông. Ông bà Vương cũng vậy. "Cạnh nhà trọ tôi thuê có một chỗ môi giới việc làm, từ bảo vệ, giữ trẻ tới người giúp việc. Tôi thấy khá nhiều người nộp đơn vào đó, khi nào có gia đình hay công ty nào cần tuyển người nếu thấy yêu cầu phù hợp thì họ sẽ liên lạc. Thấy cháu nó siêng làm lại nấu ăn ngon. Hay anh chị cho cháu nó lên đó một chuyến xem sao"

Ông Vương trầm tư không nói gì, bà Vương chỉ thở dài "Nó từ bé chỉ quanh quẩn trong cái thôn bé xíu này, giờ một mình lên đó làm công cho nhà người ta tôi sợ..."

"Tôi hiểu lòng cha mẹ mà.."ông ngưng một chút nhìn sang Vương Nguyên "...ý con sao?"

"...ơ..dạ..c..con.."

"Thôi thì anh chị với cháu cứ nghĩ hết hôm nay đi, ngày mai tôi về lại Trùng Khánh. Nếu cháu nó có đi thì mai tôi sẽ đưa cháu lên cùng. Giờ xin phép anh chị tôi đi một vòng thăm hàng xóm"

Cậu ngồi đó cứ nhìn theo bóng ông, bà Vương tiễn ông đi trở vào nhà nhìn bộ dạng con mình như thể bà liền ngồi xuống vuốt nhẹ tóc cậu.

2. Chương 2

Mặt trời đứng bóng, cuối cùng hai bác cháu cũng đã đến Trùng Khánh. Cái đau nhức ở lưng vì lần đầu tiên ngồi xe đi xa lập tức biến mất khi cậu mở to mắt nhìn xung quanh. Đã gần 18 tuổi nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy nhiều người như vậy, xe cộ đông đúc và các dãy nhà chọc trời nối liền nhau như không dứt. Bác Ngô nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác có phần háo hức của Vương Nguyên liền bật cười, ông tự hứa bằng mọi cách phải nhanh chóng tìm cho cậu được một chỗ làm và sẽ thường xuyên thư từ để báo tin của cậu cho vợ chồng ông Vương để bớt phần nào trông ngóng lo lắng.

Họ phải đi thêm một lần xe buýt nữa mới đến được chỗ của bác Ngô, khác với lúc này suốt đường đi Vương Nguyên chỉ toàn cúi gằm mặt bây giờ cậu cứ dán mắt vào khung cảnh bên ngoài cửa kính như muốn thu hết mọi hoạt động của người dân đổ tấp vào tầm mắt mình.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi, theo như lời bác Ngô nói chỗ cậu sẽ nộp hồ sơ vào chỉ là một công ty bình thường nhưng trong mắt cậu nó lớn khủng khiếp, hai bác cháu ngồi ở công viên phía đối diện ăn bánh mì kẹp mà cậu cũng không sao rời mắt đi khỏi nó. Vội vã gặm hết cái bánh mì, cậu phúi quần đứng lên theo bác.

Trước tiên bác Ngô mua cho cậu một bộ hồ sơ điền thông tin, Vương Nguyên nghỉ học đã lâu giờ cầm lại cây bút thật khó khăn, cố gắng lắm chữ viết mới không bị xiêu vẹo. Sau đó hai người cầm hồ sơ mang sang bàn quản lý để nộp và đóng phí. Kể cũng phải, họ đâu có khi không mà mở cả công ty rồi tìm việc miễn phí cho người khác. Nhìn mức bảng giá lệ phí phải đóng mà cậu xanh mặt, trước khi đi bà Vương có vay hàng xóm được chút tiền cho cậu mang theo phòng thân, đóng xong chỗ này thì cậu chẳng còn lấy một xu. Cậu cắn răng lôi hết số tiền trong túi ra nhưng vẫn còn thiếu một ít, bác Ngô liền lấy tiền của mình đóng thêm cho đủ. Người quản lý nhận tiền xong liền viết biên lai đưa cho cậu, chưa kịp mở hồ sơ ra xem thì điện thoại trên bàn làm việc reo ầm ỉ.

"Công ty môi giới việc làm Shine xin nghe"

” ... ”

”...vâng...vâng...chúng tôi xin lỗi ông, chúng tôi sẽ làm việc lại với cô ấy”

” ... ”

”...xin ông bớt nóng giận, bên công ty chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm người khác ngay trong hôm nay..à không..ngay bây giờ ạ”

” ... ”

”vâng, tất nhiên sẽ được hơn mấy người trước đó”

” ... ”

”Chào ông”

Cô nhân viên quản lý gác điện thoại xong liền rút mấy tờ khăn giấy ra lau mồ hôi. Cô không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong tháng người đó gọi đến công ty yêu cầu thay người giúp việc khác vì đủ thứ lí do. Xui chết người đó là một ông khách lớn, kí hợp đồng với công ty tận một năm.Hơn một tháng đã đuổi sạch ba người giúp việc có khả năng nhất, giờ biết tìm đâu ra người khác thế chỗ vì biết chắc những người nộp đơn xin làm người giúp việc khác cũng chạy dài khi nghe tới tên ông khách này. Khó lòng cực độ.

Cô lau mồ hôi xong rồi chuyển sang bóp trán, thuận tay mở tập hồ sơ của Vương Nguyên ra xem, mắt lập tức sáng rực như thấy vàng.

”Cậu nộp đơn xin làm người giúp việc à?”

”...dạ vâng” cậu gật đầu

”Có kinh nghiệm chưa?” cô hỏi dồn

Cậu lắc đầu, bác Ngô thấy có cơ hội tốt liền nhanh miệng nói giúp

”Cô yên tâm, cháu tôi từ bé đã nấu ăn rất ngon và làm việc nhà rất giỏi. Tuy là con trai như khéo tay số một”

”Vậy cậu có thể bắt đầu làm việc ngay bây giờ không?”

”Dạ được” cậu vội vàng gật đầu lia lịa

...

Cầm theo tờ giấy giới thiệu của công ty Shine và địa chỉ chỗ người sẽ thuê cậu, loay hoay cả tiếng đồng hồ hai người mới tìm ra được. Hóa ra nhà của người đó ở trong khu chung cư cao cấp bậc nhất ở Trùng Khánh, nằm tách biệt với đường phố ồn ào bằng một con dốc dài. Trước khu chung cư có một chốt bảo vệ và rào chắn lớn, người lạ không được tùy ý ra vào. Chắc có lẽ người thuê cậu đã báo trước nên sau khi đưa giấy giới thiệu của công ty họ để cậu qua mà không làm khó dễ nhưng bác Ngô thì bị chặn lại. Bác lấy hết tiền trong túi cũng còn chẳng là bao nhét vào tay Vương Nguyên, cậu lắc đầu không nhận nhưng bác ép cho bằng được. Bác xoa đầu động viên rồi bảo cậu nhanh chóng vào. Nhìn cái dáng gầy nhom vừa đi vừa sợ sệt quay đầu nhìn lại bác thương lắm nhưng thấy cậu được gia đình giàu có nhận vào làm bác thấy mừng nhiều hơn.

...

Đưa tay bấm chuông cửa của địa chỉ mà cậu mất cả tiếng tìm và thêm 15 phút dò lại thật tỉ mỉ cậu bỏ túi xách xuống trước cửa mà vẫn còn ngơ ngác. Nếu như Trùng Khánh ngoài kia là một thế giới mà cậu chỉ được nhìn thấy trong cái TV cổ lỗ hổng hóc ở nhà thì chỗ cậu đang đứng là một nơi có mơ cậu cũng không thấy được.

Những căn biệt thự pha trộn hai nét kiến trúc cổ điển của Pháp và sang trọng của Âu Mỹ nằm tách biệt nhưng rất có trật tự, mỗi căn đều có gara và sân vườn bao quanh. Là chung cư cao cấp nên có hẳn một hệ thống đường xá vô cùng thoáng đãng và công viên rộng lớn ở phía trung tâm. Chưa kể đến còn sở hữu cả chuỗi siêu thị, nhà hàng riêng biệt.

...

Cạnh. Cánh cửa sau lưng cậu bật mở.

"Cậu là..."

Một giọng nam trầm kéo cậu về thực tại. Vương Nguyên vội vã quay người cúi đầu chào, có phần lúng túng.
[Nam chính lên sàn =))))]

"Xin chào, tôi...tôi đến làm người...giúp việc"

Nhận thấy chủ nhà không có phản ứng, cậu lén liếc mắt lên nhìn trộm rồi rất nhanh chóng trở về tư thế cúi gằm mặt quen thuộc nhưng cái kiểu đập loạn xạ của tim cậu bây giờ thì chẳng quen thuộc tí nào cả. Người đứng trước mặt cậu bây giờ không chỉ điển trai quá mức và còn tỏa ra thứ bá khí khiến người khác đông cứng vì khó thở.

"Giấy giới thiệu" người ấy nói cộc lốc, đưa tay ra phía trước

"Dạ..đây.." cậu run run cầm tờ giấy bằng hai tay

Nhận lấy tờ giấy từ tay cậu, người đó liếc sơ rồi nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới. Cậu siết chặt lấy hai bàn tay mình đến trắng bệch vì hồi hộp.

"Nếu như lần sau còn đến trễ như hôm nay tôi sẽ lập tức đuổi cổ cậu"

Cái câu nói đáng sợ đó qua cái chất giọng trầm lạnh không cảm xúc càng trở nên đáng sợ gấp bội. Vương Nguyên nhanh chóng cúi đầu xin lỗi

"Tôi biết lỗi rồi, lần sau nhất định không như vậy nữa"

Người đó thở hắt bực dọc rồi đẩy cửa lớn hơn, nói ngắn gọn rồi vào nhà

"Vào đi"

.....

Hắn ngồi phịch xuống sofa, nhìn người đang cúi mặt đứng trước mặt mình. Thú thật hắn có chút ngạc nhiên khi nghe cậu nói mình là người giúp việc mới, hắn cứ nghĩ sẽ là một cô gái như những lần trước. Sao cũng được, người làm thì như nhau cả thôi. Ít ra nếu là con trai thì khi nổi điên lên hắn muốn mắng muốn chửi cũng không phải kiềm chế.

Phải giới thiệu về hắn một chút nhỉ, hắn họ Vương – Vương Tuấn Khải, hiện đang là giám đốc của một hệ thống khách sạn nghỉ dưỡng cao cấp nhất nước. Trên thương trường làm ăn, tên hắn luôn được nhắc đến như một đối thủ hùng mạnh. Thành đạt từ khi còn rất trẻ tạo cho hắn một tính cách vô cùng lạnh nhạt và thực dụng. Hắn không phải là loại người bất chấp thủ đoạn để đạt được điều mình muốn nhưng trong công việc chưa bao giờ hắn dùng tình cảm để giải quyết. Đối với hắn tiền và phục tùng là hai thứ trên hết. Tiền giúp hắn chứng tỏ được thành công và sự phục tùng của người khác giúp hắn khẳng định được vị trí của mình. Trong con mắt của hắn những người hắn tiếp xúc hàng ngày cũng chia làm hai loại: một là người phục tùng hắn, hai là người mang cho hắn tiền. Dĩ nhiên với lối sống đó, hắn không có và cũng chẳng cần một người bạn.

Nhưng bạn gái thì hắn có: Trịnh Hân. Cô đẹp, tất nhiên. Và dĩ nhiên gia thế cũng không phải tầm thường. Gái đẹp theo hắn không thiếu hay nói cách khác là luôn thừa, hắn chấp nhận cho cô bên cạnh mình vì cô khôn ngoan và luôn biết cách chiều lòng hắn, cả việc trên giường ngủ và trên bàn làm việc. Phải thừa nhận từ khi để cô làm bạn gái đã mang về cho hắn không ít hợp đồng làm ăn béo bở từ công ty của Trịnh gia do cha cô làm chủ. Nhiều đó lí do đủ để hắn chấp nhận cô dù yêu thương cũng chỉ nửa vời.

Trước đây nơi ở của hắn là phòng Tổng thống của khách sạn hắn làm chủ nhưng quá ngán ngẫm với không gian đóng hộp chót vót trên cao hắn quyết định chi một khoảng không nhỏ để tậu căn biệt thự ở khu này. Hắn sống một mình, thỉnh thoảng Ngọc Hân mới ngủ lại nên cũng không cần chọn mua căn quá lớn nhưng độ sang trọng thuộc hàng top. Ngoài tính cách đã nói trên hắn còn là một người theo chủ nghĩa sạch sẽ tới hoàn mỹ, yêu cầu về dọn dẹp vệ sinh nhà cửa của hắn rất cao. Lương trả cho người làm dĩ nhiên không

thấp nhưng tuyệt đối phải làm hấn hài lòng, nếu không thì đây sẽ là người thứ tư hấn đuổi trong vòng một tháng.

”Công việc của cậu là sang phải có mặt trước bảy giờ để chuẩn bị bữa sáng, tôi không có thói quen dậy muộn nên không cần gọi. Sau khi tôi đi làm thì dọn dẹp nhà cửa, tôi yêu cầu rất cao trong chuyện này. Nhà phải hút bụi và lau mỗi ngày tất cả các phòng, quần áo của tôi phải giặt bằng tay. Riêng đồ vest cách ngày sẽ có người đến mang đi hấp. Grap giường hai ngày phải thay mới, rèm cửa ba ngày giặt một lần, có thể dùng máy giặt. Tất cả các cửa kính trong nhà lúc nào cũng phải sạch bụi, cỏ ngoài vườn lúc nào cũng phải ở độ cao 3cm, lá cây cũng phải được nhặt sạch. Tôi không hay ăn cơm nhà vào buổi tối, nếu hôm nào có tôi sẽ nói lúc sáng”

Vương Nguyên cố gắng nhớ hết những gì hấn vừa nói vừa nuốt nước bọt nhìn quanh căn nhà rộng lớn. Riêng chuyện lau chùi cả căn nhà này cũng mất hơn nửa ngày. Dù ở quê cậu cũng làm việc vất vả nhưng chưa bao giờ phải làm khối lượng công việc nhiều như thế. Vì biết bản thân không thông minh nên cậu cứ lẩm bẩm trong miệng để học thuộc lòng, không hiểu sao cậu có cảm giác đó sẽ là câu dài nhất mà hấn nói với cậu. Chợt có vật gì mềm mềm cạ vào chân làm cậu giật mình.

Ngao

~Là một con mèo lông xám tro, nó cứ luẩn quẩn giữa hai chân cậu và nhìn cậu bằng cặp mắt màu mật ong tuyệt đẹp

”Tôi quên chưa nói, nó là Tiểu Hắc, chăm sóc nó cho tốt. Nếu nó có chuyện gì thì tôi không chỉ đơn giản là đuổi việc cậu đâu”

”Dạ..thưa cậu chủ”

”Giờ thì đi làm việc đi” hấn phát tay

Cậu đi được vài bước thì đứng lại.ngập ngừng hồi lâu mới dám quay lại nhìn hấn, giọng nhỏ xú

” Cậu chủ, cho tôi...”

Hấn cau mày khó chịu vì cái âm thanh lí rí đó liên tục lớn tiếng.

”Nói cho đằng hoàng vào”

”Dạ..tôi muốn xin cậu chủ cho tôi được ở lại”

Có phải vì quá sợ mà giọng nói của cậu đột nhiên to rõ lạ thường, từng câu từng chữ hấn đều nghe rất rõ.Chuyện gì thế này? Hấn tự hỏi. Từ lúc bước vào cửa tới giờ cậu chưa làm hấn hài lòng về bất cứ chuyện gì mà bây giờ còn đòi ở lại?

Giây phút nhìn thấy đôi mắt nâu xé rách xoáy thẳng vào mình, tay cậu bấu chặt vào hai bên quần, hai bàn chân cậu bấu chặt vào sàn nhà gỗ bóng loáng. Mồ hôi thấm ướt thái dương, nói hơi hoang đường nhưng cậu cảm thấy như mình sắp bị ánh mắt đáng sợ kia bóp nghẹt tới chết.

3. Chương 3

”Ở lại?” Vương Tuấn Khải nhíu mày hỏi lại lần nữa để chắc chắn mình không nghe nhầm

”..Dạ” cậu khẽ gật đầu

”Tại sao tôi phải để cậu ở trong nhà mình?”

Hấn bắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực dáng vẻ khá mong chờ câu trả lời. Trong đầu hấn đang phác họa ra một cái kế hoạch đối đời rẻ tiền và ngu xuẩn của cậu. Đùa à? hấn sao có thể để người thấp kém như cậu ngang nhiên đi đi lại lại trong nhà chứ? Cái con người nhỏ bé kia đang muốn chơi trò thừa nước đục thả câu với ai vậy?

Vương Nguyên nuốt nước bọt, cậu còn chưa tin mình dám nói ra câu đó. Nhưng hiện giờ trong người một đồng cũng không có, đường xá không rành lại càng không thể làm gánh nặng cho bác Ngô. Nghĩ tới nhiều đó cậu vội mở miệng khẩn thiết cầu xin.

”Tôi mới vừa ở quê lên sáng nay...tôi ..hiện giờ không có chỗ đi. Cậu chủ cho tôi ở lại, trừ bớt tiền lương cũng được. Tôi chỉ ngủ trong bếp thôi. Ăn uống tôi sẽ tự túc. Cậu chủ cho tôi ngủ lại là được rồi. Sai bảo gì tôi cũng làm, lúc nào cậu chủ cần gì tôi cũng có mặt”

Hắn nhướng mày nhìn cậu, hơi ngạc nhiên vì lời cầu xin của cậu. Hắn không phải loại nhẩn tâm nhưng cũng không quan tâm tới vấn đề của người khác. Cái chuyện vô gia cư của cậu hắn không coi đó là lí do chính đáng nhưng cái đáng để hắn lưu tâm đó là lúc nào hắn cần sai bảo thì cậu có mặt. Hắn thường hay làm việc khuya cũng cần người pha café thay vì cứ phải uống suốt cái loại café lon dở tệ, thỉnh thoảng đi công tác vài ngày cũng cần người trông nhà dọn dẹp. Hơn nữa hắn cũng không làm khó dễ gì được vì cậu ý thức thân phận chỉ dám xin ngủ lại trong bếp.

”Khôn hồn thì đừng giở trò ở đây. Táy máy thứ gì thì đi tôi cho cậu đi tù rục xương”

Hắn nói gọn rồi đứng lên đi lên lầu. Vương Nguyên nghech mặt nhìn theo vẫn chưa hiểu được ý hắn vội vã chạy theo hỏi

”Vậy là tôi được ở lại phải không cậu chủ?”

”Nếu cậu còn hỏi nữa thì cút ra khỏi đây. Mau sắp xếp đồ đạc rồi đi nấu bữa tối” hắn ngừng lại giữa cầu thang quay phắt lại quát lớn

Lần này mặc dù bị quát nhưng cậu không thấy sợ nữa, cậu vui mừng cúi người liên tục nói cảm ơn không ngớt. Vương Tuấn Khải đi khuất cầu thang, cậu liền chạy ra trước cửa mang túi xách của mình vào, hắn đồng ý cho cậu ở lại thật sự tốt quá.

...

Ngồi vào bàn làm việc, Vương Tuấn Khải xem kĩ lại lần nữa tờ giấy giới thiệu của công ty lúc này cậu mang đến.

Vương Nguyên.

20 tuổi

Nơi sinh: Quý Châu

Trình độ : trung học cơ sở

Chân mày hắn gần như đụng vào nhau khi đọc xong những điều trên. Cái công ty quái quỷ ấy nghĩ gì mà lại đưa cho hắn một người làm như vậy. Bộ dạng luộm thuộm, quần áo xốc xếch bạc màu, cả kiểu nói chuyện lí nhí và lúc nào cũng cầm cái mặt xuống đất đúng kiểu hắn ghét nhất. Những người làm trước dù nghèo nhưng cũng là dân thành thị thất nghiệp hay nội trợ muốn kiếm thêm thu nhập. Còn cậu không những là dân quê mà còn là dân quê thất học. Mở miệng nói vài câu đã khiến hắn nổi nóng vì sự chậm hiểu, ngu dốt. Dân tỉnh lẻ lên Trùng Khánh chắc cũng chỉ để kiếm tiền rồi tập tành ăn chơi đàm đúm như mấy đứa lóc loai choai cùng tuổi. Nghĩ tới điều đó hắn thấy mình có chút sai lầm vì để cậu ở lại một cách đơn giản quá. Hắn tự nhủ cứ để cho cậu làm việc vài ngày xem sao, nếu thấy chướng mắt hắn sẽ đuổi mà không trả một đồng. Coi như trừ sạch vào tiền cậu xin ngủ lại.

Cả câu nói hắn đe dọa sẽ tống cậu vào tù nếu cậu dám giở trò cũng không phải đùa, tất cả các góc ngách trong nhà đều được lắp camera ẩn,bắt kể động tĩnh gì chỉ cần hắn muốn thì sẽ biết.

Hài lòng với suy nghĩ của mình, hắn ném chuyện của cậu sang một bên rồi lên giường nằm nghỉ.

...

Vương Nguyên đi loanh quanh trong bếp hết nhìn cái này rồi tới ngắm cái kia. Cậu chạm vào mặt sàn bếp bằng đá hoa cương mát lạnh rồi sờ vào bộ chén đĩa bằng thủy tinh cao cấp. Căn bếp quá lộng lẫy trong mắt cậu, tất cả đều là những vật dụng mà trước đây cậu chỉ ước được sờ đến. Thật sự đúng là thiên đường.

Bếp có một cánh cửa nhỏ dẫn ra khu vườn phía ngoài nhà, bên ngoài có một hàng dây thép mà cậu đoán là nơi phơi đồ. Tiểu Mao không biết từ bao giờ đã chuẩn ra đây nằm ườn một cách lười biếng. Thấy cậu nhìn nó liền bỏ đi chỗ khác, cậu mỉm cười thầm nghĩ đúng là chủ – mèo giống nhau, đều rất đẹp và rất khó gần. Đứng nhìn Tiểu Mao một hồi lâu mà xem ra nó chẳng thêm chú ý đến mình, cậu bĩu môi quay vào nhà. Trời cũng về chiều, cậu phải đi nấu buổi tối thôi.

Cánh cửa của cái tủ lạnh to đùng mở ra, Vương Nguyên cắn móng tay nhìn những gì có trong đó. Chỉ còn ba quả trứng, và một ít kim chi. Cậu lôi tất cả ra đặt lên bếp, hai bàn tay xoắn vào nhau lo lắng. Hắn yêu cầu cao về vệ sinh thì chắc cũng rất khó lòng khoản ăn uống. Nếu không thì những người làm trước cũng không dễ dàng bị đuổi việc. Lần này coi như xin trời phật và bà nội phù hộ cho cậu vậy.

Hắn tỉnh dậy, ngoài trời đã sập tối. Căn phòng rộng lớn đen như hũ nút. Hắn với tay bật đèn rồi xuống giường đi vào phòng tắm mở vòi nước rửa mặt. Ngủ đến giờ này khiến hắn thấy hơi nhức đầu, còn bụng thì đói cồn cào.

Vừa bước xuống cầu thang mũi đã nghe được mùi thơm phức của thức ăn. Hắn đi vào bếp và thấy cậu đang đặt một bát canh lên bàn.

”Cậu chủ có cơm tối rồi ạ”

Hắn ngồi vào ghế nhìn hai món ăn nghi ngút khói trên bàn mà gân xanh nổi lên, trứng chiên và canh kim chi? Loại thức ăn này mà cũng dám nấu cho hắn ăn sao?

Đoán được suy nghĩ của hắn, Vương Nguyên đứng sau lưng liền nói trước khi hắn nổi đóa mà lật bàn

”Xin lỗi cậu chủ, trong tủ lạnh chỉ còn hai món này. Cậu chủ dùng tạm ngày mai tôi sẽ đi mua thức ăn khác về”

Nghe cậu nói vậy hắn cũng không có phản ứng gì. Trước giờ người làm luôn mua về lượng thực phẩm đủ ăn trong một ngày vì hắn tuyệt đối không ăn những thứ bảo quản lâu ngày trong tủ lạnh. Cô ta đã bị đuổi việc sáng nay vì lỡ tay bỏ quá nửa viên đường vào tách cà phê của hắn nên chưa kịp mua thức ăn cho hôm nay.

Hắn đưa tay bóp trán khiến cậu đứng sau cũng hồi hộp và hết mồ hôi. Chắc vì khá đói nên hắn thấy màu sắc và hương thơm của hai món ăn rõ tiền trước mặt cũng không tệ. Hắn gấp thử một ít trứng cho vào miệng, chậm rãi nhai. Mất hắn vừa nhỏ vừa xéch nên khi mở to cũng không khác bình thường là mấy, nhưng đúng là hắn đang kinh ngạc. Vị rất ngon. Không thua kém gì đầu bếp ở khách sạn.

Vương Nguyên không thể thấy được biểu cảm của hắn bây giờ nhưng thấy hắn ăn là cậu mừng lắm rồi.

”Cậu chủ ăn ngon miệng”

Hắn ăn xong lên thẳng phòng, cậu mang chén đĩa đi rửa rồi lau dọn sạch sẽ từ bàn ăn tới sàn bếp. Mọi thứ cậu làm thật nhẹ nhàng, chẳng hiểu vì sao từ khi bước vào căn nhà này cậu cảm thấy sợ gây ra tiếng động, có lẽ nó chỉ xếp sau sợ chủ nhà một bậc.

...

Đồng hồ điểm 12 giờ, Vương Nguyên ngồi lệt thốt trong góc bếp, nét mặt mệt mỏi có chút mừng rỡ khi thấy đèn trên lầu đã tắt, Vương Tuấn Khải đi ngủ đồng nghĩa với cậu cũng được nghỉ ngơi. Bụng sôi ùng ục vì từ trưa giờ chỉ ăn một cái bánh mì, cậu mở tủ lục lọi rồi mừng rỡ lôi ra một túi bánh mì khô rắc chút ruốc sấy. Chắc là bà Vương sợ cậu đi đường xa đói bụng đã nhét vào. Nuốt vội mẩu bánh mì cứng còng khô khốc, cậu thấy sống mũi cay vì nhớ cha mẹ. Cậu lau nhanh vệt nước trên gò má rồi vỗ vỗ vào mặt mình vài cái lấy lại tinh thần, tự nhủ bản thân phải cố gắng hơn nữa mới mong cha mẹ ở quê bớt khổ cực. Bây giờ cậu phải đi ngủ thôi, ngày mai sẽ còn vất vả hơn hôm nay nhiều lắm.

Gối đầu lên túi xách, cậu vòng tay ôm lấy cơ thể mình tự dỗ bản thân chìm vào giấc ngủ trên sàn nhà lạnh lẽo.

.....

Cả đêm ngủ chập chờn vì lạ chỗ, Vương Nguyên dậy từ khi trời chưa ứng. Cậu đánh răng rửa mặt cho tỉnh táo rồi tiếp tục trở về góc bếp của mình ngồi xuống, cậu lẩm nhẩm tính toán cho cuộc sống sắp tới của

mình. Phải thật tiết kiệm thì tiền lương mới dư ra được nhiều một chút, nghĩ tới khi nào trời bùng sáng cậu cũng không hay.

May mắn là buổi sáng Vương Tuấn Khải rất ghét phải ăn cái gì đó, hắn thường chỉ uống một tách café rồi đi làm nên cậu không cần chuẩn bị gì nhiều, nghĩ lại với cái tủ lạnh trống trơn ấy mà phải nấu bữa sáng thì đúng là cậu vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

Sau khi nhăm nháp ly café thơm nức và đọc vài trang báo mạng, hắn xách cặp ra khỏi nhà đến công ty. Cúi chào hắn và khóa cửa xong xuôi cậu quay vào nhà bắt đầu công việc của mình.

Cái máy giặt và máy hút bụi là hai thứ khiến Vương Nguyên chật vật nhất vừa nhiều nút vừa chi chít tiếng anh. Ở thôn làm gì có điều kiện sắm sửa những thứ này, toàn phải làm bằng tay cả. Loay hoay mãi mà không biết làm sao để khởi động lại càng không dám làm bữa vì sợ hỏng, cậu cắn cắn môi dưới suy nghĩ một hồi rồi quyết định giặt cả rèm cửa và grap bằng tay. Hai bàn tay nhỏ đã quen với làm lụng sau một buổi sáng ngâm vò trong hóa chất cũng ửng đỏ và hơi rát, không cho bản thân mình có thời gian suy xoa cậu lại chật vật tìm giẻ để lau sàn thay cho cái máy hút bụi. Cứ thế Vương Nguyên lồm cồm bò dưới sàn lau sạch sẽ từng ô gạch, cẩn thận lau đến khi nào chúng bóng lên thì mới chịu dịch sang chỗ khác. Ngẩng nhìn lên đã đầu giờ chiều, cậu chạy ra ngoài vườn kéo rèm cửa và drap vào chỗ bóng râm để tránh bị gắt mùi nắng rồi ôm quần áo của hắn vào xếp thật gọn gàng. Xong xuôi lại quay đi tìm chai dung dịch xịt để lau cửa kính, à cậu còn phải nhặt lá trong vườn nữa.

...

CÔNG TY VƯƠNG THỊ – PHÒNG GIÁM ĐỐC

Vương Tuấn Khải đặt xấp tài liệu xuống mệt mỏi day day thái dương mình, hiện tại là mùa cao điểm nên công việc nhiều và áp lực cũng khá nặng. Góc trái màn hình nhấp nháy báo có mail mới, hắn xoay người rồi click chuột mở thư. Là thư của Vương Trạch, người đứng đầu tập đoàn Vương Thị- tập đoàn kinh tế lớn nhất tại Mỹ đồng thời cũng là người góp phần sinh ra hắn.

Nội dung thư cũng chỉ xoay quanh vấn đề yêu cầu báo cáo tình hình, đường lối kinh doanh, ngày hội họp, kí kết các hợp đồng. Tới gần cuối thư mới thấy được một chút cảm giác cha con. Tổng giám đốc Vương muốn giám đốc Vương mau chóng lấy vợ sinh con để cái yên bề gia thất.

Hắn chỉ cười nhếch mép khi nhìn thấy cái lí do cha hắn đưa ra đã cũ rích trong thời đại này: tới tuổi trưởng thành. Chính vì càng trưởng thành Vương Tuấn Khải hắn càng không muốn bó buộc mình vào hai chữ gia đình. Hắn biết tổng ông Vương hỏi thúc chẳng qua là muốn nhanh chóng sát nhập với công ty Trịnh gia theo như lời hứa của tổng giám đốc Trịnh nếu như đôi trẻ nên vợ chồng. Lẽ nào cha hắn không biết con trai mình đang ở độ tuổi nhiều tham vọng lắm hoài bão? Lẽ nào cha hắn chỉ chăm chăm vào cái lợi trước mắt mà không nhìn thấy khả năng của hắn trong tương lai? Và lẽ nào cha hắn đã quên mất hắn trở nên độc đoán thực dụng của ngày hôm nay là do chính tay ông đào tạo?

Màn hình điện thoại nhấp nháy hiển thị cuộc gọi tới của Trịnh Hân, hắn bắt máy bằng chất giọng cọc lốc đặc trưng. Dường như đã quen với điều này, đầu dây bên kia vẫn phát ra tiếng nói cười vui vẻ. Hắn trả lời bằng vài câu ừ hử cho qua chuyện rồi chủ động cúp máy, không buồn tưởng tượng người yêu hắn sẽ hệt hăng thế nào. Đó là cái giá phải trả cho việc si mê con người tên Vương Tuấn Khải.

Nhận ra tâm trạng vẫn khó chịu không sao giải thích được, hắn không vội vào đầu vào đóng hồ sơ chất chồng trên bàn mà nhấp vào biểu tượng ống kính trên màn hình máy tính. Laptop của hắn được kết nối với các camera ở nhà, rất nhanh màn hình hiện ra các khung cửa sổ nhỏ là các đoạn ghi hình từ nhiều góc độ. Hắn nghĩ rằng tâm trạng của bản thân đang ở mức độ lừng chừng tệ hại, chỉ cần nhìn thấy con người quê mùa kia lập tức bức dọc thêm, tới lúc đó bộc phát cũng dễ hơn là bây giờ.

Nhưng cuối cùng hình ảnh con người quê mùa đang hết sức chăm chú lau bụi trên những cánh cửa kính lớn lại là hình ảnh khiến hắn thấy hài lòng nhất cho cho tới hiện tại của hôm nay.

.....

Vương Nguyên hiện đang đứng ngẩn ngơ trong siêu thị của khu dân cư, miệng há hốc và mắt mở to nhìn xung quanh. Lần đầu tiên cậu thấy một nơi lớn như thế, cảm giác như ở đây góc nào cũng chất đầy thực

phẩm. Lúc ra khỏi nhà cậu cứ bối rối đứng nhìn mãi cái bảng chỉ đường không biết bằng cách nào đến được đây, may mắn là dì Hạ – nhân viên vệ sinh của khu này đi ngang thấy thế, sẵn đến siêu thị liền dẫn cậu đến đây. Vương Nguyên đẩy cái xe hàng đi theo dì, vừa nghe dì chỉ cách mua hàng vừa gặt đầu liên tục. Sáng nay trước lúc đi làm Vương Tuấn Khải đưa cho cậu một cái thẻ, nói là cầm nó đi mua thức ăn. Còn cảnh cáo cậu mua cái gì hán cũng sẽ biết nên đừng cố qua mặt hán.

Mua xong đồ nấu bữa tối, cậu tới hàng chăn nệm tìm mua cho mình một cái chăn. Cái rẻ nhất cũng vượt quá số tiền trong túi, cậu nhìn một hồi rồi đẩy xe đi. Khi đi ngang hàng thảm lót chân, cậu chợt nảy ra ý mới. Thật ra thì cũng không hán mà cần một cái chăn. chỉ cần lót cho đỡ lạnh lưng thôi mà. Nhìn giá vừa tầm mua được, cậu vui mừng lựa cái nào mềm một chút rồi mang ra quầy thanh toán.

.....

Đợi Vương Tuấn Khải ăn tối và dọn dẹp xong, cậu ôm túi bánh mì hôm qua ra chỗ cánh cửa trong bếp dẫn ra vườn rồi ngồi ăn để không làm rơi vụn xuống sàn nhà. Cả ngày hôm nay không ăn gì làm cậu đói đến tay chân run rẩy. Cậu tự nhủ nhịn đói lâu một chút thì ăn cái gì cũng sẽ thấy ngon, no bụng thì sẽ ngủ được. Tối hôm trước có ăn có ngủ thì hôm sau lại có sức làm việc. Dựa vào cái lí luận ngốc nghếch ấy cậu thấy rất lạc quan về chính sách ăn một bữa mỗi ngày để tiết kiệm. Bánh mì đã khô đến độ cứng như que củi, cậu rót chút nước lọc rồi chấm bánh mì vào cho nó mềm ra. Miến là có nuốt cho no bụng.

Quấn mình vào cái thảm xù xì, cậu cố giỡ mình vào giấc ngủ trong tiếng kêu ngao ngao của Tiểu Mao.

Một đêm nữa không gia đình.

4. Chương 4

Mới đó mà 1 tháng đã trôi qua, tròn một tháng Vương Nguyên ngày ngày cặm cuoi lau từng góc ngách trong căn biệt thự to lớn, tròn một tháng cho con người cao ngạo như Vương Tuấn Khải quen dần với chuyện trong nhà mình có một thằng con trai quê mùa ở độ.

Tách café mỗi sáng đều được pha rất đậm đà, bữa cơm tối luôn nóng sốt và nếu hán bắt chợt về nhà thì cũng bắt gặp cậu đang lau dọn nhà cửa không dám lười nhác nửa giây. Hán biết cậu rất siêng năng và được việc, không lảm nhảm và xưng hô lễ độ. Ngoại trừ cái vẻ ngoài quê mùa lúc nào cũng cúi gầm mặt xuống ra thì còn lại hán hài lòng. Vì vậy hán không khó để cậu nữa, nói đúng hơn hán không cần phải bận tâm và xem cậu như người vô hình.

Hôm nay không phải giặt giũ nhiều và cũng không cần nấu cơm tối, Vương Nguyên xong việc sớm hơn mọi ngày. Cậu thay áo , cẩn thận đóng kín cửa nẻo rồi ra ngoài. Hôm qua là ngày cậu nhận được tháng lương đầu tiên, cậu mang tiền đi gửi về quê cho ông bà Vương. Lần đầu tiên cầm được món tiền lớn trong tay làm cậu thao thức suốt đêm không sao ngủ được.

Từ ngày đi với Vương Nguyên đến siêu thị, dì Hạ đặc biệt có cảm tình với cậu trai hiền lành và lễ phép. Biết được hoàn cảnh của cậu dì thương cậu nhiều hơn, cũng là tầng lớp nghèo nên dì không giúp được nhiều về vật chất. Chỉ cần cậu không hiểu hay không rõ gì thì dì đều nhiệt tình chỉ dẫn.

Dì Hạ chỉ cậu thật cặn kẽ đường đến bưu điện, còn nhắc đi nhắc lại tên tuyến xe bus để cậu không lạc đường. Cậu đến Trùng Khánh đã một tháng nhưng chỉ toàn quanh quẩn trong khu chung cư trên con dốc cao tách biệt với bên ngoài thành ra cái gì cũng không biết. Bác Ngô thỉnh thoảng có đến thăm cậu nhưng cũng chỉ được đứng ở cổng bảo vệ, cậu nhờ bác báo tin cho cha mẹ ở quê rằng cậu rất khỏe mạnh để ông bà yên tâm. Giữa thành phố xa lạ to lớn còn được hai người hiền lành như Bác Ngô và dì Hạ giúp đỡ, cậu thấy mừng và biết ơn họ nhiều lắm.

Cậu gửi số tiền chẵn về quê, còn số lẻ ít ỏi cậu giữ lại để lo ăn uống cho bản thân. Suốt một tháng qua cậu không dám ăn gì ngoài mì gói, mỗi ngày cũng chỉ ăn có một gói. Cậu sút cân nhiều nhưng dù gì cũng là sức con trai nên không thấy mệt mỏi.

Trở về nhà lúc sắp tối, Vương Tuấn Khải hôm nay đi bàn chuyện làm ăn nên không ăn cơm nhà. Gần đây hình như hán thường xuyên như vậy, một tuần có khi hai ba lần. Vương Nguyên cầm hộp cơm vừa mua

ngồi xuống góc bếp, vì hôm nay có tiền lương nên coi như tự khao mình một bữa, cậu thèm được ăn cơm cả tháng nay rồi.

Cậu mở hộp cơm ra ăn ngon lành, bên trong chỉ có cơm trắng rau luộc chan chút nước tương và một con cá bé xíu nhỏ hơn ngón tay cái một tý. Đối với người khác hộp cơm ấy chẳng là gì, đôi khi còn không muốn ăn nhưng với cậu nó đắt đỏ và thịnh soạn.

Ngao~ . Nghe tiếng Tiểu Mao sát bên mình, Vương Nguyên giật mình ngừng ăn nhìn nó. Nó vẫn lộ ra vẻ không đếm xỉa tới cậu, chỉ chăm chăm nhìn vào con cá nhỏ trong hộp cơm.

Một con người lạnh nhạt suốt ngày chỉ có địa vị và công việc như Vương Tuấn Khải thì làm quái gì có sở thích tao nhã nuôi thú cưng. Tiểu Mao là quà kỉ niệm 1 tháng quen nhau Ngọc Hân tặng cho hắn. Hắn không hẳn là thích nhưng cũng không thể mang vứt đi được nên đành để nuôi. Việc nuôi Tiểu Mao cũng được hắn đơn giản hóa hết mức, mèo ăn ít nên thỉnh thoảng đổ đầy thức ăn khô vào bát cho nó là xong. Chắc có lẽ vì phải sống với người lạnh nhạt như hắn mà Tiểu Mao cũng dần bị ảnh hưởng, ban ngày nó ra sân nằm bất động, chiều mát nó đi sang tụ tập với mấy con mèo trong khu, tối lại về. Nó rất ít khi kêu, lúc nào cũng im lặng và giữ ánh mắt gườm gườm nhìn người khác. Vương Nguyên đã từng thử gần gũi với nó bằng cách vuốt ve, điều mà mấy vật nuôi khác đều thích. Hậu quả là cậu bị nó cào cho rách tay, từ đó về sau chẳng bao giờ nó lại gần cậu nữa.

"Tiểu Mao à" Vương Nguyên khẽ gọi khi nó vẫn đứng bất động

"Mày sao thế Tiểu Mao?"

Nhận ra ánh mắt nó như bị con cá trong hộp cơm thôi miên, cậu thử dịch chuyển hộp cơm. Con cá bị đưa đến đâu thì mắt nó nhìn đến đó. Cậu đoán là nó thèm ăn cá vì suốt ngày bị ép ăn thực phẩm cho mèo. Cậu bật cười vì thấy nó giống mình, thèm cơm vì cả tháng sống bằng mì gói, nhưng ít ra bây giờ cậu cũng được ăn cơm rồi.

Cậu nhìn con cá nhỏ – thứ ngon lành nhất trong hộp cơm rẻ bèo của mình rồi nhìn sang Tiểu Mao. Nghĩ một lát, cậu đưa tay cầm lấy con cá.

Tiểu Mao nhìn thấy con cá trong hộp cơm bị cậu lấy thì lập tức trừng mắt rồi bỏ đi nhanh. Vương Nguyên thấy nó đi mỗi lúc một xa liền nhào người đến cố bắt nó lại nhưng chỉ tóm được cái đuôi. Bị chạm vào, Tiểu Mao lập tức kêu to rồi xù lông lên, hung hăng gờ móng vuốt chuẩn bị cho cậu một đòn miêu thảo như lần trước.

"Khoan, đừng cào. Tao lấy cá cho mày mà"

Vương Nguyên vội nói rồi ấn con cá vào bàn chân gờ lên của nó, Tiểu Mao im bất, đôi mắt màu mật ong nhìn thẳng vào cậu

"Mày ăn đi. Cảm giác thèm mà không được ăn khó chịu lắm phải không, tao hiểu mà. Ăn đi rồi sau này đừng cào tao nữa" cậu khẽ vuốt lưng nó, thủ thủ

Chẳng biết Tiểu Mao có hiểu không, chỉ thấy lớp lông trên người nó xù xuống. Nó nhìn cậu rồi nhìn con cá trên sàn, cậu đẩy đẩy con cá lại gần nó. Mấy giây sau nó cúi xuống cắn ngang con cá tha rồi tha ra chỗ cánh cửa ngoài vườn.

Vương Nguyên mỉm cười quay lại ngồi vào góc bếp khi này, tiếp tục ăn. Hộp cơm giờ chỉ còn cơm không. Dù sao cậu cũng chỉ thèm ăn cơm thôi, không có thức ăn cũng vẫn thấy ngon miệng mà. Mãi chăm chú vào bữa ăn của mình, cậu không hay biết bên kia cánh cửa kính, Tiểu Mao đang lặng lẽ nhìn cậu. Nó khẽ kêu một tiếng rất nhỏ, nó chưa phát ra tiếng kêu này với bất kì ai từ khi nó đến đây. Vì trong ngôn ngữ của loài mèo, đó có nghĩa là cảm ơn.

Vương Tuấn Khải trở về nhà rất khuya, Vương Nguyên cũng cố thức đến giờ ấy để canh mở cửa vì hắn không thường mang theo chìa khóa nhà. Hôm nào không mang hắn sẽ bấm chuông để cậu mở cửa, hôm nào có thì hắn tự vào. Tuy là sống chung dưới một mái nhà nhưng thân phận cách biệt quá lớn, cậu không dám lên tiếng còn hắn thì không thèm mở miệng. Nên ngoài chuyện báo không ăn cơm tối ra thì chẳng còn gì để nói, mạnh ai làm việc nấy. Không khí trong nhà lúc nào cũng yên ắng.

Hôm nay cũng vậy, hắn vào nhà rồi đi thẳng lên lầu để nghỉ ngơi, trông có vẻ khá mệt mỏi. Hắn đi rồi mà cậu vẫn đứng đó nhìn theo, thời gian qua tuy không dài nhưng đủ hình thành trong cậu cái gì đó khác lạ.

Chẳng biết từ khi nào cậu lại có thói quen nhìn về phía hắn, chỉ cần nhìn thấy Vương Tuấn Khải tìm cậu lại nổi loạn, đập nhanh như trống trận. Ban đầu cậu chẳng hiểu nhưng dần dần thứ cảm xúc ấy lại rõ hơn bao giờ hết.

Vương Nguyên thích hắn.

Ở Vương Tuấn Khải có điểm gì đó rất thu hút không sao giải thích được, hay chính cái sự lạnh lùng vô cảm khiến hắn trở nên thu hút hơn bao giờ hết. Trời cho hắn không chỉ là gương mặt điển trai góc cạnh sắc sảo mà còn cả một cơ thể đạt tỉ lệ vàng. Một cơ thể với khối cơ bắp rắn chắc đầy tính thẩm mỹ đến cả người mẫu còn phải ghen tị. Được sống trong hoàn cảnh cực kì có điều kiện nên quần áo, tóc tai hắn lúc nào cũng sạch sẽ chỉnh chu, cả người luôn tỏa ra mùi hương nước hoa nam tính. Hắn khác xa với lũ con trai ở thôn, người lúc nào cũng lem nhem bùn đất và có mùi khét nồng. Dù tuổi tác chẳng chênh lệch bao nhiêu nhưng nhìn hắn trưởng thành và khó với tới hơn họ rất nhiều.

Một người nhút nhát và mặc cảm như biết điều này. Không những về hoàn cảnh gia đình mà cậu còn luôn tự tin về vẻ ngoài của mình. Tuy là con trai nhưng cậu rất nhỏ con và gầy gò, khi còn ở cùng cha mẹ cậu thường xuyên phải làm việc ngoài đồng nắng nôi nhưng da để lại trắng xanh yếu ớt. Mỗi khi nhìn thấy cậu, mấy tên con trai trong thôn hay gọi lớn tên Vương Nguyên rồi chọc ghẹo, cậu không dám phản kháng nên chỉ cúi đầu im lặng bước nhanh. Cậu nghĩ khuôn mặt mình ắt hẳn rất khó coi trong mắt người khác nên nuôi tóc mái dài để che đi, cả thói quen hay cúi gầm mặt cũng bắt đầu từ đó.

Cậu biết tình cảm của mình là rất sai trái vì thân phận cách biệt quá lớn, giống như hai thế giới đối lập vậy. Thế giới của hắn xa hoa hào nhoáng, rộng lớn bao nhiêu thì thế giới của cậu nghèo hèn, thấp kém và nhỏ bé bấy nhiêu. Trong mắt hắn, cậu chẳng là gì cả nhưng với cậu chỉ cần một lần hắn mở miệng nói vài từ là đủ cho cậu cười ngu ngơ cả ngày. Khi hắn uống café trên ghế sofa vào bữa sáng, trầm ngâm dùng bữa tối trong bếp hay xem TV trong phòng khách cậu đều lén nhìn hắn từ phía sau, ở một khoảng cách khá xa đủ để hắn không nhận ra. Mỗi lần như vậy cậu đều đưa tay mình về phía trước, tưởng tượng như được chạm vào tấm lưng rộng lớn vững chãi ấy rồi nhoẻn miệng cười hạnh phúc. Mỗi tối cậu đều ngồi bó gối ở góc bếp, thử đoán xem hắn đang làm gì rồi tưởng tượng ra dáng vẻ chăm chú làm việc của hắn, những lúc như vậy cậu hay cười ngu ngơ một mình. Khi đèn trên lầu tắt, cậu lại rón rén đi đến chân cầu thang, hướng mắt nhìn lên phòng hắn nói rất khẽ "Cậu chủ Vương Tuấn Khải ngủ ngon" rồi chạy vội vào bếp quán mình trong cái thăm quen thuộc như sợ ai bắt gặp. Và cũng chỉ lúc đó cậu mới dám gọi tên hắn.

Nhưng vẫn kèm theo hai chữ "cậu chủ".

Vì con người Vương Nguyên có ngớ nghếch cách mấy, có thích tưởng tượng đến mức nào thì cũng không quên rằng cậu chỉ là người ở.

...

"Hôm nay tôi không ăn cơm tối. Tôi không mang theo chìa khóa nên tối nay thức chờ mở cửa cho tôi" Vương Tuấn Khải nói rồi xách cặp đi ra phía cửa

"Vâng cậu chủ"

Cậu đóng cửa, vươn vai vài cái rồi bắt đầu làm việc.

Kể từ cái hôm cậu cho Tiểu Mao con cá, nó không ghét cậu nữa. Thỉnh thoảng còn quẩn lấy chân cậu rồi dùng móng vuốt nghịch gặm cái gấu quần thun. Thấy nó chịu tiếp xúc với mình cậu mừng lắm, có nó ở cùng một ngày của cậu bớt chán hẳn. Cậu thích mỗi lần làm việc xong sớm liền ngồi ngoài thềm vuốt lưng cho Tiểu Mao, ban đầu nó có vẻ không thích nhưng dần dần thành lại trưng ra cái bộ mặt cực kì thỏa mãn. Mỗi khi cậu ăn nó cũng mon men đến ngồi cạnh phe phẩy cái đuôi bông màu xám tro đẹp đẽ. Hôm nào cậu ăn mì gói thì nó ngoan ngoãn ăn thức ăn cho mèo, hôm nào cậu ăn cơm thì nó vui vẻ vì được ăn ít cơm trộn với cá. Nhưng dạo gần đây nó không ăn cả con cá như trước mà chỉ ăn một nửa, Vương Nguyên lo nó bệnh nên làm đủ trò dụ nó ăn nhiều hơn. Nhưng đến lúc nó đẩy nửa con cá còn lại về phía cậu thì cậu đã hiểu nó muốn cậu cũng được ăn cá. Hay vì nó nhận ra đó là con cá duy nhất trong hộp cơm của cậu.

Đùa với Tiểu Mao một tý thì trời cũng đã tối, Vương Nguyên đi tắm rồi ngồi ở cái bậc chỗ cửa ra vào. Hôm nào Vương Tuấn Khải đi làm về khuya cậu cũng ngồi ở đó để có thể mở cửa nhanh khi thấy tiếng chuông. Cậu lấy sạp và giẻ lau đánh bóng lại mấy đôi giày của hắn rồi xếp gọn gàng. Tiểu Mao buồn chán nằm cuộn tròn trên tấm thảm lót chân bên cạnh, cậu dựa đầu vào tường nghĩ ngợi linh tinh rồi ngủ quên lúc nào không hay.

...

Trên đường lái xe về hắn phải ngừng mấy lần vì chóng mặt, hôm nay kí kết xong được vụ làm ăn lớn khiến hắn vui nên uống có phần quá đà. Cả người mệt rũ nhưng phần thân dưới lại căng tức vì khi nãy bị mấy cô em trong bar quyến rũ quá nhiệt tình. Hắn dù có phản ứng nhưng vẫn lịch sự từ chối ra về, không phải là hắn cao thượng mà là hắn không muốn chạm vào đám con gái rẻ tiền ấy. Đã bảo con người hắn tuy có cộc cằn nhưng mỹ nữ lúc nào cũng vây quanh, thế nên muốn lên giường với hắn cũng phải tầm cỡ người mẫu chân dài, ca sĩ diễn viên chứ không đến lượt đám gái bar ấy. Nhưng dù sao việc lên giường vẫn phải ưu tiên người yêu hàng đầu.

Hắn lục túi tìm điện thoại gọi cho Ngọc Hân nhưng không thấy đâu, chắc là trong bar sơ hở nên đã bị tên khốn nào cuỗm mất. Buông một tiếng chửi thề bực dọc, hắn tiếp tục lái xe về nhà.

Loạng choạng bấm chuông, hắn dựa cả người vào cánh cửa. Rượu mạnh càng ngày càng thấm làm hắn chao đảo, mọi thứ đều nghiêng ngả, méo mó. Lúc cánh cửa bật mở, hắn không giữ được thăng bằng ngã nhào vào người đối diện.

...

Vương Nguyên mơ màng nghe thấy tiếng chuông cửa liên bật dậy, cậu dụi mắt vài cái rồi vội vàng mở cửa mà không kịp kéo lại cái áo rộng xộc xệch tuột xuống một bên vai. Vừa mở cửa thì cả người hắn ập vào cậu, cậu phải cố gắng lắm cậu mới giữ cho cả hai không ngã xuống sàn. Thấy hắn như thế cậu hoảng sợ, khẽ lay hắn và gọi liên tục

"Cậu chủ, cậu chủ ơi. Cậu chủ làm sao thế?"

Hắn nheo nheo mắt nhưng mọi thứ vẫn cứ nhòe nhoẹt, thứ duy nhất đập vào mắt hắn bây giờ là vùng cổ và một bờ vai nhỏ nhắn trắng mịn vô cùng hấp dẫn. Thân dưới đã căng cứng đến khó chịu, theo bản năng liền vồ lấy người trước mặt, ép sát cậu vào tường.

Vương Nguyên đông cứng khi thấy hắn điên cuồng cắn mút lên cổ mình, cả người bị hắn đè vào tường khiến cậu đau đớn. Càng hoảng sợ hơn khi cái áo bị xé nát rồi vứt xuống sàn không thương tiếc. Cậu thích hắn nhưng đến chạm vào hắn còn không dám thì làm sao dám nghĩ đến chuyện này. Hiện tại một chút vui mừng cậu cũng không có, chỉ thấy hoảng sợ tới tột cùng. Cậu vùng vẫy chống cự, nước mắt chảy dài theo từng tiếng van xin. Ham muốn trong hắn đã bùng lên như lửa địa ngục, gạt đi mọi cố gắng chống cự của đối phương. Hắn siết chặt lấy hai bàn tay nhỏ nhắn rồi thô bạo kéo cậu lên phòng.

5. Chương 5

WARNING: YAOI

Bị ném lên giường một cách thô bạo, Vương Nguyên cố ngồi dậy nhích người lùi về phía bên kia tấm nệm. Cậu nhìn hắn đang hấp tấp cởi quần áo trên người mà chân tay nhũn ra, cậu phải chạy, chạy càng nhanh càng tốt.

"Trốn đi đâu?"

Hắn tuy đã say đến đầu óc mụ mị nhưng chân tay lại vô cùng nhanh nhẹn, hắn tóm lấy chân cậu, bằng một cái giật mạnh đã kéo toàn bộ cơ thể cậu sát vào mình. Cả người cậu bị sức nặng cơ thể hắn ghim chặt xuống giường, nước mắt len vào khóe môi mặn chát không ngừng mấp máy van xin

"Cậu chủ...hức tôi xin cậu, tha cho tôi...làm ơn..hức"

Bỏ ngoài tay tiếng khóc nghẹn ngào, mắt hấn dại đi khi nhìn thấy cơ thể nồn nà bên dưới. Ham muốn trong hấn lại bùng lên mãnh liệt, hấn phải xé nát, phải xé nát tất cả.

”Đừng mà...tôi cả đời làm..trâu ngựa cũng được...đừng mà..cậu chủ đừng...”

Vương Nguyên kêu xin đến khản cả giọng nhưng đã sớm vô ích. Đầu rồi một Vương Tuấn Khải lạnh lùng lịch lãm mà cậu luôn nhìn theo từ phía sau, đầu rồi một Vương Tuấn Khải luôn quá tầm với khiến cậu luôn cúi đầu che giấu yêu thương trong ánh mắt. Còn con người đáng sợ chẳng khác gì thú dữ trước mắt cậu bây giờ là ai?

Cậu cắn môi đau đớn khi hấn thô bạo nghiêng đến bật máu hai đầu nhũ nhỏ, cái lưỡi gai của hấn làm cậu khiếp sợ khi nó liếm láp trên da thịt mình và để lại những khoảng ướt nhầy nhụa. Những cái vùng vậy, chống cự yếu ớt làm hấn thêm hăng máu, hấn nắm lấy thân dưới của cậu bóp mạnh như muốn vò nát nó trong bàn tay mình. Cậu hét lên khi cái đau buốt truyền đến, nước mắt lại trào ra cay đắng. Căn phòng phút chốc chỉ còn tiếng nấc tủi nhục của cậu hòa cùng hơi thở dồn dập của hấn.

Phần đàn ông của hấn đã sớm cương đến cực hạn, hấn lật xấp người cậu lại, kéo vùng hông nhỏ nhấn lên cao, chuẩn bị cho phần hấn thềm muốn nhất đêm nay. Cơ thể đã rũ ra của cậu bỗng cứng đờ khi cảm giác một vật to lớn nóng hổi chạm vào mông mình. Vương Nguyên biết điều gì sắp tới là gì và cậu đang khiếp sợ tột cùng. Cố quay lại nhìn hấn, cái đầu nhỏ lắc liên tục, nước mắt tưởng chừng đã cạn lại tuôn ướt cả khuôn mặt tuyệt vọng. Cậu cố nhào người nắm lấy trụ gỗ ở đầu giường, dùng chút sức lực cúi cùng để kháng cự.

”Đừng..đừng cậu chủ..đừ....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

”Câm miệng”

Hấn nghiêng rằng tức giận túm tóc cậu ấn xuống nệm rồi tiến vào, thô bạo đến tàn nhẫn. Cảm giác đau đến muốn ngất đi từ phía sau xộc thẳng lên óc khiến cậu không thể nghe thấy tiếng hét thảm khóc của bản thân, cậu cắn chặt lấy cái gối mong xua đi cái đau đớn như ai xé toạc cơ thể mình ra làm hai nửa. Hấn điên lên vì cảm giác được bao bọc bên trong cậu, nóng bức và chặt chội. Hấn rút ra rồi lại đâm sâu vào, máu từ động nhỏ rỉ ra chảy thành dòng trên phần đùi trắng mịn. Xem đó như chất bôi trơn, hấn điên cuồng ra vào xỏ xuyên cơ thể cậu bằng ham muốn đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng.

Buông thông cánh tay mình, cả người như con rối đứt dây đổ ập xuống đệm. Đôi mắt vô hồn thần thờ nhìn vào khoảng không bên cạnh. Cơ thể không ngừng bị đẩy dội ngược lên vì những cú thúc bạo liệt. Cậu không còn thấy đau, không còn hoảng loạn. Duy nhất còn cảm nhận được là trái tim chết lặng, vụn vỡ.

Một màu đen mịt mờ bao vây lấy cậu và nhấn chìm tất cả. Trước khi hoàn toàn ngất đi, vang bên tai cậu là tiếng găm của hấn.

Đầy thỏa mãn.

Trong đêm đen đó, cậu không đếm được đã bị hấn đẩy rộng chân để xâm nhập bao nhiêu lần và cậu cũng không đong được bao nhiêu giọt nước mắt đã rơi. Nhưng cậu biết rằng qua đêm đen đó, yêu thương mỏng manh hóa điều tàn.

.....

Mặt trời vô tâm đánh thức vạn vật mà nào hay biết ngày hôm nay vốn dĩ không nên bắt đầu.

Khẽ rên một tiếng mệt mỏi, Vương Nguyên chậm chạp mở mắt. Trần nhà được tô điểm bằng những bức điêu khắc thạch cao lộng lẫy thật lạ lắm, nó không giống với màu trắng đơn giản của góc bếp cậu thường ngủ. Cái thảm xù xì rẻ tiền cũng không quấn chặt lấy người cậu. Cố nhấc cơ thể rã rời lên một chút lại ngã xuống vì cái đau khủng khiếp ở thân dưới. Cậu nhớ lại mọi chuyện. Hai bàn tay siết chặt vào nhau, cậu cắn chặt răng nhìn sang bên cạnh.

BỚP.

Cái tát nẩy lửa giáng thẳng vào mặt làm cậu ngã xuống sàn. Ôm một bên má rát bỏng và khóe môi bật máu cậu sợ hãi nhìn người trên giường.

”Cậu..cậu chủ.”

”Khốn kiếp !!!!!” hắn rít lên

Vương Tuấn Khải từ bao giờ đã thức dậy và hắn đang nhìn cậu bằng ánh mắt đầy căm phẫn. Hắn nghiêng rằng bước xuống giường, theo phản xạ cậu co rúm cười lùi về phía sau nhưng lần nữa lại bị hắn tóm lấy. Hắn túm tóc cậu, thô bạo kéo lê cả người cậu trên sàn nhà. Da đầu cậu như sắp bong ra dưới sức kéo của hắn, vừa lết trên sàn nhà vừa cố bám lấy tay hắn, Vương Nguyên hoảng loạn miệng thốt ra những âm thanh van xin rồi rạc.

Hắn mạnh tay ném cậu ra khỏi cửa phòng khiến cơ thể trần truồng đập mạnh vào bức tường đối diện ngoài hành lang. Cậu đau đớn bám lấy bức tường cố đứng dậy, máu và chất lỏng nhầy nhụa từ thân dưới chảy ra làm cả người khụy xuống. Hắn quay về phía giường ngủ tháo phẳng tấmgrap nhàu nhĩ cuộn tròn nó cùng với mấy mảnh quần áo rách nát dưới sàn, hắn mang tất cả ném lên đầu cậu.

”Đồ điếm, cút ngay cho tao !!!!”

Cả người cậu ngã xuống khi cánh cửa đóng sập lại. Thừa biết khi thức dậy mọi thứ sẽ không dễ dàng gì nhưng vẫn là không tin hắn sẽ nhẫn tâm đến thế. Gom cái đồng hắn vừa vứt vào người mình để che đi phần thân thể lỏa lồ đầy vết bầm dập. Cậu cố gắng đứng dậy, ôm lấy vách tường rồi bước đi từng bước khó nhọc. Mỗi bước đi là vụn mũi dao xâu xé vết thương, cứ thế cậu rời xa căn phòng đang vang lên tiếng đồ đạc đổ vỡ.

Bên trong căn phòng, hắn liên tục chửi thề và đập phá mọi thứ. Đồ đạc trên bàn làm việc bị gạt phăng rơi đầy trên sàn nhà. Ngồi phịch xuống mép giường, Vương Tuấn Khải tức tối ôm lấy phần đầu đau nhức của mình cố nhớ lại mọi thứ.

Sáng nay khi thức dậy hắn sững sờ khi nhìn thấy cậu ngủ mê man bên cạnh mình, nhìn cả hai thân thể không mảnh vải, hắn biết chính xác đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Làm sao hắn có thể chấp nhận được? Hắn tuyệt đối không bao giờ làm ra những chuyện như nhớp đó, với một kẻ thấp kém như cậu?

Chính là cậu quyến rũ hắn, cậu dụ dỗ hắn lên giường để được đổi đời.

Phải rồi, chính là như thế. Nghèo hèn như cậu thì chỉ mong chờ như vậy thôi không phải sao? Dân đen thấp kém thì chỉ có thể nghĩ đơn giản là cùng hắn mây mưa một đêm rồi đe dọa để được chu cấp sống sung sướng về sau. Chắc chắn là như vậy rồi. Vương Nguyên là điếm, cậu đã gài hắn. Nhất định là vậy...

Ngã ra giường, hắn cố dùng những lời lẽ miệt thị, khinh bỉ nhất để gán cho cậu. Lập đi lập lại trong đầu lời cáo buộc cay độc, hắn đâu nhận ra rằng những điều đó chỉ là lớp vỏ nguy tạo cho sự che giấu tội lỗi. Hắn trút hết tội lỗi lên đầu Vương Nguyên là vì...

Hắn không muốn thừa nhận chính bàn tay mình đã dè nghiến lấy cậu

Hắn không muốn thừa nhận chính bản thân đã không kèm chế được

Và cũng không muốn thừa nhận cảm giác sướng khoái len lõi trong từng mạch máu khi vừa thức dậy.

Nhưng trên hết, vì hắn là Vương Tuấn Khải- một người tuyệt đối không nhận việc việc thất vọng với bản thân.

Cho dù phải chà đạp lên tất cả.

...

Vương Nguyên đứng bất động, mặc cho dòng nước lạnh giá tuôn ào ạt xuống cơ thể rã rời. Cậu lặng người nhìn từng vết cắn, vết bầm đã chuyển màu trên da thịt mình mà lòng không ngừng hỏi tại sao mọi chuyện lại thành như vậy. Cậu vốn dĩ có một gia đình đầm ấm, dù nghèo nhưng mọi người luôn yêu thương nhau, cậu vốn sẽ có một tình yêu đầu đời dù thâm lặng nhưng rất trong trẻo, rất đẹp đẽ. Cậu vốn dĩ đã rất bằng lòng với những điều đó và không tham lam cầu xin thêm bất cứ thứ gì mà sao ông trời lại nhắm mắt đối xử với cậu như thế?

Quý sụp xuống sàn phòng tắm, cậu khóc tức tưởi trong làn nước vẫn xối xả. Cậu chấp nhận cái phận nghèo hèn không có tiếng nói trong xã hội, cậu cũng sẵn lòng chịu thiệt thòi đi làm người ở mặc cho người ta sai

bảo miễn là mang về cho cha mẹ được đồng tiền. Khổ cách mấy cậu cũng sẽ chịu được nhưng tự hứa với bản thân phải trong sạch. Cậu rời bỏ gia đình tìm đến Trùng Khánh vì mong cho cha mẹ có giấc ngủ ngon mà không cần lo miếng ăn ngày mai. Nhưng ước muốn chưa hoàn thành một nửa cậu đã mất tất cả. Người cưỡng bức cậu lại chính người cậu từng tin sẽ giúp mình hoàn thành ước muốn. Và cũng là người hôm qua cậu yêu nhiều lắm.

Ngay bây giờ cậu chỉ muốn chạy thật xa khỏi căn nhà này, rời xa khỏi con người tàn nhẫn đó. Cậu sẽ về lại thôn, sẽ sống với cha mẹ. Lần này cậu không đi đâu nữa, sẽ ở bên cạnh ông bà cả đời. Mừng rỡ vì đã tìm được lối thoát, Vương Nguyên cuống quýt tắt vòi nước vội vàng bám vào vách tường đứng dậy.

Rồi cậu lại bất động khi nhìn vào tấm gương treo cạnh đó, cậu nhìn thấy những đường nét thân quen của cha mẹ trên khuôn mặt mình, xanh xao và tàn tạ.

Không, cậu không muốn nhìn thấy cha mẹ mình như vậy.

Vuốt đầu ngón tay đã nhăn nheo vì ngâm nước lâu, nước mắt lại lăn tròn trên khuôn mặt ướt nở

...Cậu còn phải lo cho cha mẹ.

.....

Đoán chừng Vương Nguyên đã thu dọn và bỏ đi, hần mới xuống lầu. Hần không muốn nhìn thấy con người hèn hạ đó thêm lần nào nữa. Hần ghê tởm cậu, hần khinh bỉ cậu.

"Chào cậu chủ, có café rồi ạ"

Cả người hần đông cứng lại, quay đầu một cách máy móc như có ai đó đang điều khiển, hần mở to mắt nhìn con người đang co rúm bệ tách café đứng cạnh mình. Có một tí tắc thời gian như ngừng lại, giây tiếp theo hần đã vươn tay siết chặt lấy cổ cậu, gồng giọng

"Tôi nói cậu rút ra khỏi căn nhà này ngay lập tức"

"..ừ...tôi...ừ.."

Hần vùng mạnh tay làm cậu ngã xuống sàn, phần hông bị va đập khiến cậu đau đến nẩy người. Hần nắm lấy tóc cậu kéo ngược lên bằng đôi tay hung hãn, cả khuôn mặt hần kề sát vào mặt cậu. Ở khoảng cách gần như thế này cậu nghe được hơi thở hần ứp đầy mùi vị sát khí.

"Tại sao còn dám ở đây?"

Không còn đường lui, cậu nhắm mắt để bản thân không hoảng sợ khi nhìn vào con người đỏ lửa, giọng run rẩy

"Chuyện...hôm qua, tôi một chút cũng ..cũng không nhớ ra được gì cả...tôi quên hết rồi. Xin cậu chủ cho tôi ở lại..làm..làm việc...tôi sẽ làm tốt hơn lúc trước...cậu chủ làm ơn.."

Hần nghiêng răng nhìn như muốn nghiền nát cậu đến nơi rồi bất chợt buông tóc cậu ra, ngửa mặt cười lớn. Hần hiểu rồi, hóa ra là muốn ăn vạ. Vì hần chơi xong không trả cho đồng nào nên nhất quyết không chịu rời đi đúng không? Đây là lần thứ hai cậu mở miệng xin ở lại, xem ra hần đánh giá nhầm rồi. Lá gan con người này quả thật không nhỏ. Hần cười khẩy nhìn bộ dạng co rúm của cậu trên sàn nhà, cầm lấy tách café còn bốc khói, hần thông thả nghiêng miệng tách tưới toàn bộ số café đó lên đầu cậu.

"Để rồi xem, tôi sẽ khiến cậu phải quỳ mọp dưới đất van xin tôi cho cậu đi"

Cậu cắn chặt môi cảm nhận cái rát bỏng chảy tràn trên mặt, xuống cổ và ngực. Đôi mắt đã sưng đỏ cay xè nhưng ráo hoảnh.

6. Chương 6

Nhấn mạnh ga và siết chặt vô lăng, chiếc xe đen phóng bạt mạng trên con đường đông đúc vào giờ cao điểm sáng. Vương Tuấn Khải tức tối đập mạnh tay vào còi xe, chuối âm thanh đinh tai nhức óc hét vào đuôi xe phía trước và liên tục lạng lách giữa lòng đường. Hần mất bình tĩnh bấm chuông cản hộ của Trịnh Hân,

ngay khi cửa bật mở hấn túm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô rồi đi nhanh vào phòng ngủ trong ánh nhìn ngơ ngác của cô bạn gái.

Hấn gấp gáp cởi bỏ quần áo và cũng gấp gáp xâm chiếm lấy cô. Trịnh Hân dù không hiểu lí do nhiên nhưng nhìn cách hấn thất thần đổ ập lên người mình, cô hiểu trước hết hẳn ngoan ngoãn phối hợp. Hấn tham lam đưa đẩy, vô vập cần mút từng mảng da thịt thơm tho. Động tác rối loạn nhưng đầu óc lại tỉnh táo đến khó chịu. Tiếng rên ngọt ngào gợi tình bên tai không kích thích hấn là bao. Hấn không hưng phấn, không thêm khát, hấn chỉ muốn xóa đi cái cảnh giác như nhớp khi nghĩ đến việc từng hoang lạc với kẻ hèn kém. Hấn cần cô để khóa lấp đi lỗ hổng đang dày vò sự tự kiêu trong hấn.

Cắn vào bờ vai gầy đang run rẩy trong khoái cảm, hấn tăng thêm sức vào những cú đẩy. Mặc kệ tiếng rên rỉ bên tai đã biến thành tiếng kêu đau đớn.

"Anh sao thế?"

Dựa vào ngực hấn, cô khẽ hỏi, cơ thể cô vẫn còn mệt lử sau cuộc làm tình dữ dội

"Không có gì" hấn lạnh giọng, rút một miếng thuốc đưa lên miệng châm lửa

"Hôm nay anh kì lạ lắm đấy, bình thường anh có bao giờ hút thuốc trước mặt em đâu"

"Em im lặng chút đi, anh đang nhức đầu lắm" hấn khẽ gắt

Bị quát vô cớ, cô đẩy hấn sang một bên rồi nằm quay lưng lại. Hấn ngán ngẩm nhìn bờ vai nhỏ run lên, hấn thở dài rồi nhích lại gần đỡ dành vài câu cho có lẽ.

Trịnh Hân thôi giận dỗi ôm lấy eo hấn tựa sát hai cơ thể vào nhau. Nước mắt chưa kịp lau đi áp vào ngực hấn ẩm ướt, hấn vô cùng ghét nước mắt con gái. Nhưng thứ khiến hấn căm ghét gấp ngàn lần chính là nước mắt của tên con trai bản thủ trong nhà mình. Kể cả khi không nhìn thấy, hình ảnh cậu vẫn đeo bám lấy hấn. Hấn kinh tởm khuôn mặt hoảng sợ và hai hàng nước mắt lăn chã của cậu vào sáng nay. Trong mắt hấn bây giờ cậu là một thằng điên cố tỏ ra yếu đuối để cậu kéo thương hại, hấn không ngừng đẩy cho cậu những suy nghĩ cay nghiệt nhất. Quá bảo vệ cái tôi, một lần nữa hấn không nhận ra là chính bản thân không ngừng nghĩ về cậu. Tại hấn ù đi khi mơ hồ nghe thấy tiếng van xin nào nề từ đêm qua vọng về. Lắc mạnh đầu để tỉnh táo, hấn vực người con gái trong lòng mình dậy, hấn cần cô thêm một lần nữa.

Và vĩnh viễn hấn cũng không biết rằng, buổi sáng hôm nay sẽ là thứ hấn hối hận nhất trong những ngày sau...cho cả cuộc đời.

....

Thời gian đã trôi qua bao lâu kể từ lúc Vương Tuấn Khải xô ngã cậu và đóng sầm cánh cửa? Vương Nguyên như cái xác không hồn ngồi thờ ở phòng khách, vệt café trên cổ áo cũng sắp khô cứng. Rốt cuộc cậu ở lại là đúng hay sai?

Bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa, cậu nhìn một lượt quanh căn nhà rộng lớn và yên ắng. Từ bao giờ không nhìn thấy bóng dáng hấn cậu lại thấy nhẹ nhõm như thế. Cái tên Vương Tuấn Khải sót lại trong lòng cậu bây giờ không một chút yêu thương. Bản chất nhu nhược vẫn không cách nào hận hấn, chỉ biết sợ sệt co rúm cả người khi đối diện.

Cậu cắn răng nén cái đau đến hoa mắt phía dưới chậm chạp chống tay đứng dậy. Muốn yên ổn ở lại đây thì cậu phải làm việc tốt gấp mười lần hôm qua vì hấn chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho cậu. Nghĩ đến đây chân tay cậu lại lạnh toát, toàn thân bủn rủn. Tự trấn an mình chỉ cần làm tốt là được, phải cố gắng và nhẫn nại vì cậu còn phải lo thuốc thang cho cha và đỡ đần mẹ nữa.

Tiểu Mao từ đâu xuất hiện, khẽ cào vào gấu quần cậu kêu ngao ngao vài tiếng. Phải rồi, cậu còn có Tiểu Mao nữa mà.

...

Hấn giữ nguyên tâm trạng bức bối và khuôn hằm hằm mặt vào nhà. Sàn nhà sạch bóng và đồ đạc không một hạt bụi. Mọi khi hấn thấy hài lòng bao nhiêu thì bây giờ lại thấy bức dọc bấy nhiêu. Có tiếng động phát ra dưới bếp, hấn đoán là cậu đang nấu bữa tối.

Mãi lo cho cái bếp, cậu không biết hấn đã về. Chỗ khó nói của cậu vẫn đau khinh khỉnh, cảm giác như nó đã sưng tấy. Cả ngày hôm nay cậu chỉ toàn đứng chịu trận, chân mỏi nhừ và hông thì đau nhức. Tựa thân vào kệ bếp cho đỡ mỏi, cậu thôi nghĩ vẩn vơ và tiếp tục cắt rau củ.

”Tại sao chưa có cơm tối?” hấn quát

Giật mình, cậu cắt vào tay mình, cả củ khoai tay bị nhuộm đỏ. Cậu dẫu luôn ngón tay ướt máu của mình vào tạp dề

”Dạ..tôi làm xong ngay đây cậu chủ” cậu lắp bắp

Vương Tuấn Khải lườm cậu rồi đi lên lầu, hấn luôn giữ thói quen đi tắm ngay sau khi trở về nhà rồi mới dùng bữa tối. Tranh thủ thời gian hấn tắm, cậu cố nấu xong bữa tối. Cậu xé một miếng vải từ cái áo cũ nhất của mình để cột ngón tay lại, vết cắt sâu nên chỉ ít lâu sau đã bị máu thấm ướt.

...

Hấn ngồi vào bàn nhìn một lượt bàn ăn được bày biện chỉnh chu, hấn nhếch mép nhìn vào sự cố gắng của cậu. Chỉ cần cố gắng là được yên thân sao?

Húp một chút canh, hấn dần mạnh cái muỗng xuống bàn ăn. Quay đầu nhìn người đang đứng co ro trong góc bếp

”Cái thứ kinh tởm này cũng dám nấu cho tôi ăn sao?”

”Tôi...không có...tôi nấu rất..cẩn thận..” cậu lắc đầu

”lại đây” hấn ngoắc ngoắc ngón tay trở

Thà rằng Vương Tuấn Khải cứ lớn tiếng chửi bới cậu như sáng nay ít ra cũng còn hơn dửng dưng như thế này. Cậu sợ lắm nhưng không làm trái ý hấn được đành chậm chạp bước tới

”..dạ”

”ném thử nó đi, xem tôi nói có sai không” giọng hấn vẫn đều đều

Cậu run rẩy với tay lấy cái muỗng, chưa kịp đụng vào thì hấn đã gạt nó văng xuống đất

”Dùng miệng mà ném ấy”

Biết hấn cố tình khó dễ, Vương Nguyên áp hai tay mình vào bát canh, chuẩn bị nhấc lên

”Tôi nói là dùng miệng của cậu ấy” hấn lập lại, giọng nói đã bắt đầu khó chịu

Cậu nuốt nước bọt, hai tay run run siết chặt vào quần. Nhìn con người nhỏ bé bên cạnh mình sững ra, hấn thấy lòng kiên nhẫn của mình đang bị thử thách.

Không còn cách nào khác, Vương Nguyên từ từ cúi người, đem mặt mình áp sát vào bát canh liếm từng chút một. Cậu biết bộ dạng của mình lúc này rất nhục nhã, chẳng khác gì loài chó khi ăn cỏ. Nhưng cái nhục lớn nhất, ê chề nhất cậu cũng đã ném trải thì chuyện này có đáng là bao.

Hấn bật cười thành tiếng, cái điệu cười man rợn và sảng ấy làm tim gan cậu bị đâm thủng. Cậu muốn khóc nhưng không khóc được, chẳng rõ mùi vị canh liếm vào như thế nào chỉ thấy cổ họng ghen đắng.

Bất thành lĩnh, hấn dùng tay nhấn mạnh đầu cậu. Cả khuôn mặt bị đẩy ngập vào trong bát canh, cậu vùng vẫy, đập bàn tay xuống bàn như van xin. Hấn không thương tiếc càng ấn chặt hơn. Canh nóng trong bát trào ra bàn ăn, ướt tóc và ướt cả áo cậu. Hấn nắm lấy gáy cậu nhấc lên, thỏa mãn nhìn khuôn mặt bâng hoàng dính bết đầy canh và tóc. Hấn lấy chai tương ớt trên bàn ăn, bóp mạnh làm tương văng đầy lên đầu cậu, một ít còn trúng vào mắt rát bỏng. Cậu lấy tay ôm đầu mình né tránh, mong hấn ngừng kiểu trút giận đáng sợ này.

”Bẩn thỉu thật. Ở trong nhà rất hôi hám”

Hấn nói gọn rồi ném cái nhìn gớm ghiếc xuống người gục đầu dưới chân mình. Vương Nguyên chưa kịp mừng đã tiếp tục hoảng hốt khi hấn túm lấy áo cậu, lôi cậu xềnh xệch ra chỗ cửa nhỏ dẫn ra vườn. Hấn đẩy

cậu ngã sóng xoài xuống thêm rồi đóng sập cánh cửa lại. Hấn thản nhiên bỏ đi không thèm liếc nhìn cậu đang cong người đau đớn vì vết thương bị động.

Ngồi dậy một cách khó khăn, Vương Nguyên mệt mỏi nhìn lưng hấn dần khuất bên kia tấm kính. Cậu không còn tin vào chuyện chỉ cần làm tốt là được yên ổn mà bây giờ còn phải kèm theo cả chịu đựng, trong mắt hấn cậu chẳng khác gì con vi trùng cả. Hấn sẽ làm mọi cách để chà đạp cậu vì cái lí do mà cậu vốn dĩ không đáng nhận lấy.

Cậu thở dài, với tay mở cửa.

Cạch...cạch... cái chốt cửa vẫn không chuyển động.

Vương Tuấn Khải nhốt cậu.

Cậu đập cửa, cậu la hét nhưng bên kia cánh cửa vẫn lặng yên như tờ. Nuốt nước bọt nhìn một lượt khung cảnh đáng sợ của khu vườn rộng lớn, bóng đêm đồng lõa với những ám ảnh không hình thù khiến nỗi sợ hãi trong lòng cậu tăng lên gấp bội. Cậu choàng tay ôm lấy người mình, chậm chạp trượt người xuống ngồi, nép sát vào một góc thềm đã dần thấm ướt vì sương.

Chà xát hai bàn tay vào nhau rồi áp vào má để xua đi cái lạnh khi nhiệt độ hạ xuống, cái áo thun mỏng rẻ tiền không đủ cho cậu lúc này. Cậu co rúm người khổ sở kéo dần cái áo để có thể trùm lên thêm phần da thịt đã tái đi của mình.

"Meo~..meo~"

Tiếng mèo kêu vang lên giữa không gian u tịch làm cậu thấy rờn rợn, nghe kĩ một chút cậu nhận ra đó là tiếng của Tiểu mao liền nhìn quanh tìm kiếm. Mắt cậu chạm vào cái khe thông gió ở phía bên kia của vách ngăn bếp, trên đó có một cục bông màu xám đang cố lườn lách phần thân của mình để lọt ra ngoài. Cái khe có vẻ nhỏ hơn so với Tiểu Mao, nó chật vật cả một lúc lâu mới thoát ra được. Vừa chạm chân xuống đất, nó đã nhanh chóng phóng về phía Vương Nguyên, miệng kêu meo meo không ngừng.[mèo còn tốt hơn chủ T.T]

Cậu ôm nó vào lòng, đoán nó muốn ra đây với mình vì đêm nào nó cũng nằm cạnh cậu ngủ rồi thành thói quen. Sợ nó lạnh, cậu bỏ nó vào trong áo, có nó đúng là ấm hơn một chút.Mỉm cười nhìn cái đầu nhỏ chui lên từ trong áo mình, cậu khẽ thì thầm.

"Cảm ơn mày, Tiểu Mao"

Trải qua biết bao nhiêu buồn khổ trong ngày, cậu tự nhủ bản thân không được khóc. Cho dù có bị chà đạp, khinh rẻ hơn thế nữa trong những ngày sắp tới cậu cũng phải cứng cỏi.

Cứng cỏi chịu đựng cũng là một hành động đáp trả lặng lẽ. Hấn muốn cậu đi thì cậu phải ở. Không phải cậu đối chọi với hấn để giữ gìn cái địa vị cao sang gì đó, cậu chiến đấu để giữ cái ăn cái mặc cho hai người cả đời này cậu mang ơn.

Ngước đôi mắt nhìn lên vòm trời đen kịt, cậu cầu mong trời nhanh sáng.

7. Chương 7

Mặt trời gần đứng bóng Vương Tuấn Khải mới rời khỏi giường, lâu lắm rồi hấn mới ngủ nhiều như vậy. Chắc có lẽ vì phải đối mặt với tình trạng thiếu ngủ và áp lực công việc trong suốt một thời gian dài. Hấn uể oải vươn vai vài cái đi về phía phòng tắm.

Hấn xuống cầu thang, cảm thấy có cả căn nhà có chút kì quặc. Không khí quá yên ắng, tiếng động lục đục dưới bếp mọi ngày cũng bốc hơi. Sực nhớ chính mình đã nhốt cậu ngoài vườn suốt đêm qua, hấn đi tới chỗ cánh cửa, từ khuôn mặt tới hành động vẫn đứng đưng như thể đó chỉ là chuyện vặt.

Bên ngoài cánh cửa, Vương Nguyên ngồi gục đầu vào hai đầu gối co lên trước ngực. Mái tóc rũ rượi che đi khuôn mặt tái xanh, mồ hôi từ thái dương chảy thành vệt đọng ở cằm. Cậu đã gần hai ngày không ăn uống, lại bị bỏ ngoài trời chịu lạnh suốt một đêm và bây giờ còn phải hứng trọn ánh nắng trưa gay gắt hắt vào.

Cơ thể vô cùng mệt mỏi, vết cắt sâu trên ngón tay hôm qua đã sưng tấy lên chưa kể cái đau âm ỉ ở thân dưới vẫn đang hành hạ cậu.

Cửa mở, cậu ngẩng đầu lên lắc mạnh vài cái để chắc rằng mình không hoa mắt. Chỉ tới khi nhìn thấy khuôn mặt cau có xuất hiện, cậu mới chắc chắn đó là thật. Cậu chống tay vào tường và xiêu vẹo đứng dậy, có lẽ mới không ngã xuống vì chóng mặt, cậu cúi đầu.

"Chào cậu chủ buổi sáng"

Cái cách hắt nhìn cậu bây giờ thật sự rất tệ hại, như thể nhìn thấy thứ gì đó rất bẩn thỉu. Cậu biết bộ dạng của mình hiện tại trông rất nhếch nhác vì canh và tương ớt hôm qua, cậu liền lùi xuống một bước, cả người lại co rúm lại để phòng hắt thấy nhức mắt lại cho cậu thêm một trận. Mãi vẫn không thấy hắt đánh mình, Vương Nguyên lén liếc nhìn hắt, hơi ngạc nhiên vì hắt đang nhìn ra ngoài vườn.

"Ra đó dọn sạch cỏ dại, nhặt hết lá rồi mới được vào nhà"

Hắt ra lệnh xong lại quay lưng đi thật nhanh, như thể không muốn ở cùng một chỗ với cậu quá lâu, giống như sợ con vi khuẩn nghèo hèn của cậu dính vào người hắt.

Vương Nguyên ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang rồi nhìn khắp một lượt khu vườn rộng lớn. Không có thời gian để thở dài, cậu xua Tiểu Mao vào nhà vì sợ nó nóng rồi xấn tay ra giữa vườn.

...

Cả trưa lồm cồm bò ngoài vườn với tình trạng không nón, không áo dài tay làm da cậu ửng đỏ và rát bỏng, cậu loạng choạng bước vào nhà, mặt mày xạm xấy vì trúng nắng. Cậu đi tắm thay quần áo sạch sẽ, vừa bước ra ngoài đã thấy hắt đứng giữa bếp, dáng vẻ có lẽ là đang tìm cậu.

"Xong việc tôi nói chưa mà vào nhà?"

"Dạ rồi ạ" cậu e dè lên tiếng

Vương Tuấn Khải đi ra ngoài thêm nhìn thật kĩ khu vườn, cậu siết chặt cái khăn trong tay cầu trời là cậu không để sót lại thứ gì, nếu không hắt sẽ quăng cậu ra ngoài lần nữa mất. Xem ra cậu đã làm rất tốt nên hắt không bắt bẻ, lén lúc hắt còn đang quay đi cậu thở phào nhẹ nhõm.

"Đi ra ngoài mua thức ăn nấu bữa tối rồi mua thêm vài thứ đồ dùng vặt trong nhà"

Hắt ném cho cậu một tờ giấy ghi những thứ cần mua, cậu nhìn sơ một lượt mà toát cả mồ hôi, nhiều kinh khủng.

"Còn đứng đó? Tôi trừ một nửa lương cậu" hắt gắt

"Dạ..tôi đi ngay"

Cậu nhét vội cái khăn vào túi xách đựng đồ đạc trong góc bếp, cạnh cái thảm lót chân mà cậu hay nằm ngủ. Mọi thứ vẫn y nguyên như vậy từ khi cậu đến đây.

...

Loanh quanh trong siêu thị để tìm những thứ hắt đã ghi trong giấy, sau hai tiếng đồng hồ chân tay rã rời cúi cùng cậu cũng mua đủ. Vì siêu thị cũng nằm trong khuôn viên của khu này nên chỉ cần đi bộ tầm mười lăm phút là tới nhưng bây giờ để mang được hết đồ về nhà thật không dễ tí nào. Ngón tay sưng tấy, chảy mủ vì bị nhiễm trùng do trưa này nhổ cổ để đất cát dính vào vết thương càng làm cho cậu thêm khó khăn, hầu như chỉ xách được bằng một tay.

Đồ đạc linh khỉnh làm quãng đường từ siêu thị về nhà xa hơn hắt so với mọi hôm, cậu dừng lại một chút để thở, xoa xoa mấy khớp tay đã trắng bệch vì xách đồ nặng. Vừa nhắc chân đi tiếp được mấy bước cậu lại dừng lại, dưới chân cậu là cái gì đó nhìn rất giống ví tiền, cậu nhặt lên ngắm nghía, của ai vậy nhỉ. Nhìn thấy bóng người cách đó không xa, đoán chừng là chủ nhân của nó. Cậu xốc lại túi đồ vội vã đuổi theo.

"Anh gì đó ới"

Vương Nguyên gọi lớn khi thấy người đó càng ngày càng xa, vì phải xách đồ nặng nên cậu không chạy nhanh được. Đường như người đó không nghe thấy cậu gọi, vẫn không quay đầu lại cứ phăm phăm đi nhanh về phía trước. Vương Nguyên không còn cách nào ngoài cầm đầu đuổi theo, tay vẫn cầm chặt lấy cái bóp và miệng gọi liên tục.

Cuối cùng người đó cũng dừng lại trước một căn nhà, Vương Nguyên thở không ra hơi nhưng vẫn cố đi nhanh đến hỏi.

"Anh...hộc hộc...ơi"

"..." vẫn im lặng, chăm chú lục túi tìm chìa khóa

"Anh ơi" cậu đứng sau lưng cố gọi lớn lần nữa

"..."

Vương Nguyên ngần ngại nhìn người trước mặt, cậu cảm môi nghĩ có khi nào là người này bị khiếm thính? Không biết làm sao, cậu liền chạm nhẹ vào lưng người đó

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Cậu chơi với lùì về phía sau bịt tai mình vì âm lượng kinh hoàng và độ cao khủng hoảng từ tiếng hét của người đó. Chắc vì khiếm thính nên trời bù lại cho chất giọng tốt tới dư thừa.

"á...cậu..cậu là ai vậy...làm tôi giật mình" người đó lắp bắp, kéo tuột tai nghe ra khỏi lỗ tai mình

Bây giờ Vương Nguyên mới nhìn kĩ, người trước mặt mình là một thanh niên có lẽ cũng trạc tuổi cậu, da dẻ trắng hồng, khuôn mặt đáng yêu có nét ngây thơ bụ bẫm.

"Tôi xin lỗi vì làm anh hoảng sợ" cậu cúi đầu

"Có chuyện..gì.. gì vậy" anh chàng thanh niên thấy thái độ lễ phép như vậy cũng ngạc nhiên lắm

"Cái này có phải của anh không?...tôi nhặt được đằng kia.." cậu chìa ra cái ví tiền và chỉ tay về hướng khi nãy mình nhặt được

Chàng trai vội lục lại túi xách mình rồi cầm lấy cái ví tiền xem xét, mừng rỡ reo lên

"Đúng là của tôi rồi, suýt nữa là mất. Mừng quá, cảm ơn cậu"

"Không có gì...tại tôi gọi mà anh không nghe thấy...nên tôi đuổi theo đến tận đây...tôi xin lỗi"

"Sao lại xin lỗi chứ. Tôi còn cảm ơn cậu không hết. Tại vì tôi đeo tai nghe nên không nghe thấy cậu gọi"

"Anh nhận lại được đồ là tốt rồi, tôi xin phép đi trước"

Vương Nguyên lại cúi đầu chào lần nữa, cậu lom khom xách lấy túi đồ vô tình làm chàng trai kia nhìn thấy vết thương trên ngón tay cậu đang chảy máu.

"Tay cậu bị thương kìa"

"A..cái này..không sao đâu" Vương Nguyên vội chùi tay vào quần mình, chắc vì khi nãy cố xách đồ để chạy theo nên vết thương lại rách ra.

"Không sao cái gì mà không sao, cậu ngồi xuống đây, nếu không tôi không cho cậu đi đâu"

Vương Nguyên chưa kịp phản ứng gì đã bị cậu con trai kia ấn vai bắt ngồi xuống ở bậc thang trước cửa nhà. Cậu ta lục trong túi xách ra một chai nước suối, thuốc thoa và băng keo cá nhân, vừa rửa ngón tay cho Vương Nguyên vừa cười nói

"Vì tôi hậu đậu, hay bị thương do bất cẩn nên anh người yêu lúc nào cũng bỏ vào túi xách tôi mấy cái này"

"Làm phiền anh quá...á.." Vương Nguyên hơi rụt tay lại vì xót

"Coi như tôi trả công cậu đi, bắt cậu vừa xách cả đồng đồ vừa phải chạy theo tôi thật ngại quá. À mà tôi chưa hỏi, cậu tên gì?"

"Tôi tên Vương Nguyên" cậu hơi lúng túng

"Tôi là Chí Hoành, chúng ta cùng họ đấy.Năm nay tôi 20 tuổi, xem ra cậu cũng trạc tuổi tôi phải không?"

"Vâng...tôi cũng 20"

"Tốt quá, vậy mình kết bạn đi. Cậu sống ở khu này hả?"

"Không...tôi là người giúp việc"

Vương Nguyên trả lời xong liền thấy trong lòng đầy mặc cảm, Chí Hoành nhìn kiểu gì cũng là người có tiền sẽ, cậu ấy không muốn kết bạn với người nghèo như cậu đâu. Nhưng khác với suy nghĩ của cậu, người trước mặt dường như không để tâm tới câu trả lời đó, miệng líu lo không ngừng

"Cậu giúp việc cho nhà nào vậy? số nhà bao nhiêu thế? Thỉnh thoảng tớ sang rủ cậu đi chợ được không? Tớ lựa thức ăn đỡ lắm"

"Cậu không ghét tớ hả?" Vương Nguyên tròn mắt nhìn Chí Hoành như quái vật

"Ghét? tại sao tớ lại ghét cậu?" Chí Hoành ngẩn người hỏi lại

"Tớ là người nghèo"

Giờ đến lượt Chí Hoành tròn mắt nhìn cậu như quái vật rồi bật cười khanh khách

"Cậu nói gì ngộ vậy, tớ thật sự muốn kết bạn mà"

Khuôn mặt Chí Hoành dần giãn ra, vẻ căng thẳng đã biến mất. Cậu mỉm cười nhìn người bạn đầu tiên của mình đang nói không ngừng, tuy còn hơi lúng túng nhưng cảm giác có người cởi mở với mình như thế thật tuyệt. Chào tạm biệt Chí Hoành khi thấy đã muộn, Vương Nguyên vội vã ra về. Dù trong lòng rất sợ Vương Tuấn Khải sẽ nổi trận lôi đình nhưng cậu vẫn không giấu được nụ cười trên môi.

Nhìn thấy hần ngồi trên sofa xem TV, Vương Nguyên rón rén đóng cửa lại

"Đi đâu giờ mới về?" hần hỏi cộc lốc

"Dạ...tại mua nhiều đồ nên..."

"Đưa giấy tính tiền đây"

Cậu lục tìm giấy tính tiền trong mấy cái túi đồ rồi đưa cho hần. Hần liếc sơ tờ giấy rồi nhìn cậu cười khẩy

"Cậu giỏi nhỉ?"

"Dạ?"

BÓP . Mặt cậu lệch hẳn sang một bên vì cái tát bất ngờ

"Đồ dối trá, trong đây để rõ ràng cậu đã tính tiền hơn nửa tiếng trước."

"Tại...trên đường về...có một số ch..ư..ư"

Cậu không nói được thêm tiếng nào nữa vì bàn tay thô to của hần đang bóp chặt lấy quai hàm cậu, hần rít lên bằng chất giọng ngập tràn đe dọa

"Còn dám giỡn mặt thêm lần nào nữa thì đừng có trách"

"Tôi..không..d..dám"

"Cút xuống bếp"

Vội vàng gom mấy cái túi lẫn lóc trên sàn, Vương Nguyên đi nhanh ra sau bếp, đã ra khỏi tầm nhìn của hần rồi mà hai chân cậu vẫn còn run lẩy bẩy. Đưa tay sờ vào bên má rát bỏng, cậu không thấy đau như lúc trước vì có lẽ đã quen, cậu tự cười bản thân tại sao lại thích nghi nhanh như vậy. Cậu nhìn miếng băng keo cá nhân trên ngón tay rồi nhớ đến bộ dạng Chí Hoành đòi sống đòi chết nhất định phải bằng bó cho cậu bằng được, cậu thấy lòng mình dịu lại. Ít ra trời còn cho có người không chê Vương Nguyên nghèo hèn.

Vừa nấu ăn cho hán cậu vừa bóp chặt bụng mình không cho nó sôi lên ùng ục, hai ngày rồi cậu không ăn gì cả. Tiền lương cậu gửi hết về cho gia đình, số tiền ít ỏi còn lại mua mì gói cầm hơi nhưng cũng không đủ ăn một tháng. Mất Vương Nguyên hoa lên khi nhìn vào chỗ thức ăn mình đang nấu, cậu đói lắm nhưng không dám nhón lấy một cọng rau nào cả. Cậu rót một cốc nước lớn uống no bụng để cầm hơi.

Rút kinh nghiệm từ tối hôm trước, lúc Vương Tuấn Khải ăn cơm thì không nên lờn vờn xung quanh. Vương Nguyên tìm một góc ngoài vườn ngồi cẩn thận quan sát hán, tối nay có vẻ hán phải làm đêm nên chỉ ăn nhanh rồi lên phòng. Đợi hán đi rồi cậu mới vào nhà, thu dọn bát đĩa rửa sạch. Xong xuôi cậu mang tất cả rác gói vào một túi lớn đem đi đổ.

Vài ba căn biệt thự thì sắp xếp một thùng rác lớn, đi bộ một chút là tới. Ban đêm bên ngoài khá lạnh, Vương Nguyên vừa đi vừa chà xát lấy cánh tay mình cho đỡ cứng. Đã gần đến mùa đông nhưng cậu chẳng có lấy một cái áo ấm.

Cốc nước khi này chỉ lấp được tiếng kêu của bao tử một chút thôi, bây giờ nó đang réo to gấp đôi và kèm theo cả cái đau quặng thắt từng cơn. Chân tay cậu rã rời vì đói, mồ hôi lạnh túa ra vì bao tử ngày càng đau. Cậu ném vội túi rác vào thùng, tự nhủ sẽ về nhà uống thêm vài cốc nước nữa.

Bộp.

Cậu than trời nhìn số rác bên trong túi vương vãi trên mặt đất, chắc có lẽ vì khi này cậu buộc miệng túi không chặt. Vương Nguyên ngồi xổm xuống đất, gom chúng lại rồi quăng vào thùng, nếu cứ để bữa bãi thế này thì dì Hạ sẽ cực thêm chút nữa.

Tay cậu chạm vào một cái túi nylon nhỏ, đó là thức ăn thừa của hán sau ăn tối xong. Bên trong túi có một ít cơm trộn lẫn với cặn canh và vài mẩu xương còn dính chút thịt. Trong vô thức cậu mở túi ra, mắt nhìn chăm chăm vào chỗ thức ăn thừa ấy. Lý trí không ngừng mắng mỏ cái bụng đang sôi đến nóng lên.

[Mày đang nghĩ gì vậy Vương Nguyên? Đó là đồ thừa. Vứt nó vào thùng rác rồi đứng lên]

Cậu quay mặt đi, muốn ném nó vào thùng rác nhưng không hiểu sao tay cậu vẫn giữ chặt nó và ngừng giữa không trung.

[Tiểu Nguyên đói bụng, ba mẹ ơi con đói bụng lắm. Người ta sẽ ném con ra ngoài nếu như con không có sức làm việc.]

Lặng người ngồi xuống nền đất bẩn, Vương Nguyên nép sát vào một bên thùng rác như người mất hồn, trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng. Mùi thức ăn nguội lạnh trộn lẫn vào nhau bốc lên, cậu tự trấn an bản thân dù sao cũng là thức ăn chính tay mình nấu để đề nén cảm giác tủi nhục giày vò. Cậu run rẩy cho một ít cơm vào miệng, thức ăn chạm vào lưỡi mà không lưu lại vị gì, ép bản thân nuốt xuống mà vẫn không vơi đi cái đắng nghẹn trong cổ họng.

"Nổi nhục lớn nhất mày cũng từng ném rồi, người ta mắng chửi mày như súc vật mày vẫn chịu được mà, cái này có thấm vào đâu?"

Cậu lẩm bẩm một mình, nhồm miệng cười thành một đường cong thê lương để che giấu hai khóe mi ướt nhoe.

Ngao

~Túi thức ăn rơi xuống, Tiểu Mao đã đứng trước mặt cậu từ bao giờ.

Nó nhìn cậu, cái nhìn chăm chăm ánh lên màu hổ phách bén nhọn. Xuyên thủng bức tường chịu đựng mỏng manh mà cậu cố xây đắp.

Nhào người ôm lấy nó, tủi nhục trong cậu vỡ òa thành biển nước mắt. Cậu bật khóc nức nở, điều mà cậu tưởng chừng đã quên khi hán đánh đập cậu, chà đạp cậu.

Nó ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay siết chặt ấy và mặc cho những giọt nước nóng hổi rơi xuống bộ lông đẹp đẽ của mình.

"Tiểu mao...hức hức...Tiểu Mao ơi"

Trái ngược với khung cảnh tối tăm và ê chề nơi góc đường vắng là phòng ăn rực sáng ánh đèn của một căn nhà gần đó, có đôi tình nhân đang vui vẻ cùng bữa tối ấm áp.

”Thiên Thiên không biết đâu, cậu ấy khỏe lắm, tuy nhỏ hơn em nhưng mà vừa chạy vừa xách túi đồ to như thế này này, em còn bảo cậu ấy sau này cùng em đi chợ nữa”

Chàng trai đối diện nhấp một ngụm rượu vang rồi mỉm cười nhìn người yêu mình hào hứng kể chuyện, vung tay loạn xạ để miêu tả.

”Xem ra Hoàng Nhi của anh rất thích người bạn mới đó thì phải”

”Tất nhiên rồi, vì đây là người bạn đầu tiên em quen kể từ khi về Trung mà” Chí Hoàng chu môi

”Vì em bảo không thích khí hậu ở Hàn nên anh mới xin chuyển công tác về Trung đấy thôi”

”Em biết là Thiên Thiên chiều em nhất mà ư kyang kyang”

Thiên Tỷ làm điệu bộ rợn da gà sau khi nghe điệu cười đặc trưng của người yêu mình, Chí Hoàng què độ chồm người sang đánh vào tay anh một cái rõ đau.

”Em quên mất, khi nào anh nộp hồ sơ để đi làm lại?”

”Ngày mai anh sẽ đến công ty, giám đốc chi nhánh ở Hàn đã gọi sang đây thông báo rồi. Mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi. Giám đốc ở Trung là con trai ruột của Tổng giám đốc đấy”

”Wow, người họ Vương tài giỏi thật đấy. Anh ta tên gì anh biết không?” Chí Hoàng ngậm đũa nghiêng đầu hỏi

”Hình như là Vương Tuấn Khải”

8. Chương 8

”Còn không mau đóng cửa cho tôi đi làm, đồ rách việc”

Vương Nguyên ngừng rửa cốc và ầm pha cafe, cậu chui vội tay vào quần đi nhanh lên nhà trên. Vương Tuấn Khải mặt mày cau có đứng ở phía cửa không ngừng quát tháo. Cậu vẫn như cũ nửa câu không dám hó hé, đứng cúi đầu mím chặt môi, đợi hần mắng mỗ chán chê xong xách cặp đi làm cậu mới dám ngẩng đầu lên, cẩn thận đóng cửa lại.

Một ngày của cậu từ bao giờ luôn bắt đầu như thế. Thậm chí ngày hôm sau còn nặng nề hơn hôm trước, hoàn toàn theo nghĩa tiêu cực.

Hắn đi làm, Vương Nguyên cũng ngập đầu trong việc. Biết hần chẳng vừa lòng với mình nên cậu hôm sau lại càng cố gắng hơn hôm trước, dĩ nhiên theo hướng tích cực.

Ném trải quá nhiều cay đắng trong thời gian ngắn tạo cho Vương Nguyên một lớp bọc nhẵn nại, nhệ nhục kiên cố, giống như vỏ của loài ốc sên, có bị chọc thủng cũng rất nhanh liền lại. Ngày qua ngày cậu nuốt uất ức vào trong lòng đến nay đã thành quen thuộc, tới mức chẳng còn bận tâm tới thanh danh, sĩ diện của mình, chỉ có lẳng lặng phục tùng trước sau như một, không một lời chống đối. Chấp nhận cam chịu ra để đổi lấy đồng tiền, tuy có hơi bẽ bàng nhưng ít ra cũng đồng tiền sạch sẽ do chính công sức cậu làm ra.

...

Thiên Tỷ chạy xe ra khỏi gara, dừng trước cổng nhà mở sẵn cửa đợi Chí Hoàng lên xe. Hôm nay anh đến công ty nhận việc sẵn tiện đưa Chí Hoàng đến trường tham quan một chút. Chí Hoàng khi ở Hàn là sinh viên của trường đại học Kiến trúc, anh vốn dĩ chờ cậu học xong năm đầu tiên rồi mới xin chuyển công tác

về Trung để không làm dang dở năm học của cậu. Bây giờ cả hai cùng nhau về đây sống, Chí Hoành tất nhiên là sẽ nộp học bạ vào một trường chuyên về Kiến trúc để tiếp tục theo đuổi đam mê của mình.

Xe chạy đã vài phút mà vẫn chưa ra khỏi được khu chung cư, Chí Hoành lơ đãng nhìn khung cảnh xung quanh, chợt cậu đập tay vào cửa kính phấn khích reo lên

"A...số nhà 83, là nhà của Vương Nguyên đang giúp việc đây Thiên Thiên"

"Vương Nguyên? À là người hôm qua em nhắc tới phải không? Chắc cậu ta nấu ăn khá lắm nhỉ? Rảnh rồi em nhớ bảo cậu ta chỉ cho vài chiêu để cải thiện trình độ đi"

"Yahhh, từ tối nay anh ăn mì gói đi"

Thiên Tỷ cười lớn nhìn vẻ mặt phụng phịu của người ngồi cạnh. Trêu chọc Chí Hoành chưa bao giờ là nhàm chán với anh.

Thả Chí Hoành xuống trước cổng trường kèm theo một loạt câu dặn dò, Thiên Tỷ mới yên tâm lái xe đi đến công ty. Tòa cao ốc nơi công ty Vương Thị chọn làm trụ sở nhìn từ xa đã rất đồ sộ, khi đến nơi lại càng làm người ta choáng ngợp. Không hổ danh là tập đoàn kinh tế đa lĩnh vực hùng mạnh nhất cả nước. Tuy cùng là công ty con nhưng chi nhánh ở Trung nhìn quy mô hơn hẳn so với ở Hàn, Đài Loan đủ để người ta hình dung ra sự hùng mạnh của công ty mẹ-tập đoàn Vương Gia đang không ngừng bành trướng ở Mỹ.

"Giám đốc Vương có dặn khi ngài đến lập tức mời vào phòng Giám đốc" cô thư kí nhẹ giọng thông báo

"Cám ơn cô" Thiên Tỷ mỉm cười gật đầu

Cô thư kí lên bên cúi đầu ngưỡng ngàng, đứng trước con người vừa lịch lãm vừa sở hữu nụ cười dịu dàng như anh, tất thấy chị em dù có là dân công sở khô khan nhẹ thì đỏ mặt e thẹn, nặng thì hoa mắt tim đập chân run. Không giống với giám đốc Vương của họ lạnh lùng, lăm lăm toàn thân tỏa khí thứ bá khí khiến người khác choáng ngợp, anh mang đến cho họ một mẫu người nhã nhặn, cử chỉ đầy dịu dàng. Bất luận là lạnh lùng hay lãng tử đều có chung một điểm đều thu hút người khác cực độ. Tóm lại hai con người này chính là động lực khiến phái nữ trong công ty ngày ngày đi làm đều đặn, không may vắng mặt một hôm liền coi đó là tổn thất lớn nhất thập kỉ.

Hiện tại đứng trước cánh cửa đề phòng giám đốc, một người dày dặn kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên thương trường như Dịch Dương Thiên Tỷ anh bỗng đâm ra cảm giác lo lắng chưa bao giờ có. Tưởng tượng sắp diện kiến một người vừa trẻ tuổi, vừa tài năng, danh tiếng trong giới kinh doanh hết sức lẫy lừng khiến anh có chút áp lực. Hít thở sâu một hơi cuối cùng cũng gõ cửa.

"Mời vào" bên trong là một giọng trầm phát ra

Càng chần chừ càng làm hao mòn bản lĩnh, anh lập tức đẩy cửa bước vào, hiện giờ đang mặt đối mặt với người mà toàn thể nhân viên trong khu nhà khổng lồ này gọi rất cung kính : Giám đốc Vương. Anh ngồi xuống ghế sau tiếng mời, người phía bên kia bàn làm việc nhanh chóng đón lấy tập hồ sơ từ tay anh, lật từng trang xem xét chăm chú, cẩn thận, giống như không cho phép mình bỏ sót bất kì thông tin nào. Phía bên này bàn làm việc anh cũng bận rộn đánh giá người sắp thành cấp trên của mình. Mái tóc màu hung được vuốt gel tạo kiểu tỉ mỉ làm tôn lên khuôn mặt nghiêm nghị, dưới đôi mày rậm là một cặp kính gọng đen phá cách, nửa cổ điển nửa hiện đại, sóng mũi thẳng và khuôn hàm rất đàn ông. Tuy người kia đang ngồi nhưng so độ lệch giữa vai hai người rõ ràng là cao hơn anh, vai không quá rộng hay thô to nhưng mang lại cảm giác rất vững chãi và đầy bản lĩnh. Cúc áo đầu tiên mở bung, caravat hơi trễ, hai tay áo được xắn lên để thoải mái làm việc. Áo vét bên ngoài đã cởi ra và vắt trên lưng ghế làm việc. Bộ dạng không hề xộc xệch mà rất phong độ. Thiên Tỷ trầm trồ trong lòng tán thưởng cho một dung mạo đạt chuẩn hiếm thấy. Cũng không trách được anh tại sao lại soi người khác kĩ như thế vì quả thật anh thuộc tuýp người hết sức chăm chút, chỉnh chu về ngoài.

"Cho hỏi mặt tôi có dính nhọ hay sao mà khiến Dịch thiếu đây phải chăm chú thế?" hần bất ngờ lên tiếng, trong khi tầm mắt này giờ vẫn dính chặt vào bộ hồ sơ

"À...tôi xin lỗi, chẳng qua là nghe tiếng giám đốc Vương đã lâu giờ mới được gặp tận mặt nên có chút hiếu kì" anh thành thật trả lời

"Việc đó thì Dịch thiếu không cần phải lo, những ngày sắp tới cùng làm việc chỉ sợ nhìn đến phát ngán. Hoan nghênh cậu nhậm chức Phó giám đốc của Vương Thị"

"Cảm ơn giám đốc, sau này xin được giúp đỡ thêm" Anh đứng dậy lịch sự cúi đầu

"Nếu được tôi mong anh có thể tham dự cuộc họp sáng nay, sẽ rất có lợi cho công việc về sau. Còn nếu sức khỏe không tốt cậu có thể về nghỉ, sáng mai mới bắt đầu làm việc"

"Cảm ơn giám đốc đã quan tâm, tôi không sao, rất mong chờ được tham dự cuộc họp đầu tiên với công ty"

...

Buổi sáng bận rộn nhanh chóng qua đi, sau khi rời khỏi phòng họp anh xin phép đi tham quan một vòng công ty. Hiện Vương Tuấn Khải tâm tình đang rất tốt vì nhìn thấy được nhiều biểu hiện khá xuất sắc của anh trong cuộc họp, thu nhận được một nhân vật có tài như thế với công ty tuyệt đối chỉ có lời không lỗi.

Công việc từ đây tới chiều cũng không có gì quan trọng, anh bàn giao nhanh chóng cho mấy bộ phận khác để có thể nghỉ ngơi nửa ngày còn lại. Chưa kịp ra khỏi văn phòng thì đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên ở cửa

"Tuấn Khải, anh làm việc xong chưa? Đi ăn trưa với em nhé"

Trịnh Hân trong chiếc đầm trắng bó sát đơn giản lại gần hắn, vì đã quen với sự xuất hiện của cô nên thư kí bên ngoài đều để cô vào thẳng phòng làm việc của giám đốc mà không cần thông báo.

"Hôm nay anh không có hứng ra ngoài, hay là về nhà anh cùng ăn trưa, nghỉ ngơi một chút chiều nay đưa em đi mua sắm chuẩn bị tuần sau dự tiệc khai trương khách sạn mới?"

Tâm tình hắn đang tốt nên giọng điệu cũng dịu dàng hơn mọi ngày, kéo cô vào lòng hôn nhẹ lên đôi môi dày cộm son đỏ. Nhận thấy cử chỉ của hắn có chút thay đổi, cô vui mừng chớp cơ hội đồng ý ngay tức khắc. Chỉ có trời mới biết được cô si mê người đàn ông này nhiều tới mức nào.

Lái xe đưa cô về nhà mình, trong lòng hắn thoáng chút chán ghét khi nhớ tới cậu. Nhưng không để tâm lâu, hắn cho xe chạy vào gara. Ôm eo cô thân mật đi về phía cửa bấm chuông.

Vương Nguyên đang lau cửa kính, nghe tiếng chuông có chút ngạc nhiên vì không biết ai giờ này tìm đến. Cậu giật bắn người nhìn thấy khuôn mặt hắn trong màn hình hiển thị thu trực tiếp từ camera gắn trên chuông cửa.

"Cậu chủ về" cậu vội vã chào sau khi mở cửa

"Bị điếc nên không nghe tôi bấm chuông à?" hắn quát rồi hầm hầm đi vào trong nhà. Chỉ cần nhìn thấy cậu là hắn sôi máu, cảm thấy chính cậu là thủ phạm phá hoại tâm trạng đang vui vẻ của hắn.

Vương Nguyên lặng thinh cúi đầu khi hắn đi lướt qua mình, chợt nhận ra còn một cô gái đứng ở cửa. Cô ta liếc nhìn cậu bằng đôi mắt chẳng mấy thiện cảm rồi cũng theo hắn đi vào nhà. Cậu đóng cửa, nghe sau lưng mình vang lên tiếng hỏi

"Anh, ai vậy?"

"Ồ ờ, muốn sai muốn chữ gì tùy em" hắn nhếch mép ném cho người đang lăm lũi đi xuống bếp một cái nhìn khinh khỉnh, hắn biết là cậu nghe được

"Sao lần này lại là con trai? bộ dạng quê mùa quá"

"Bên chỗ dịch vụ thuê người giúp việc tùy tiện ném qua nhưng ít hôm nữa nó cũng tự động cuốn gói thôi"

"Anh thật là khó chiều nha" giọng cô nũng nịu ôm lấy tay hắn

"Có em mới chiều được anh thôi"

Tiếp sau đó là tràng cười rúc rích như chuột của cô. Vương Nguyên đoán được đến quá nửa phần cô gái kia là người yêu của hắn, khi này nhìn thấy ánh mắt của cô ta nhìn mình cậu linh cảm cô ta là kiểu người giống hắn và khác với Chí Hoành. Tốt nhất vẫn là không nên lại gần. Hai con người xấu xa đó, cột lại với nhau

cũng coi như là vì dân trừ hại rồi. Thích thú với suy nghĩ của mình, Vương Nguyên lại ra sức lau chùi cẩn thận từng ô cửa kính.

...

Sau khi xới tung tất cả các ngõ ngách trong ngôi trường mới, Chí Hoành tự bắt taxi về nhà. Thiên Tỷ có dặn khi nào về gọi anh đến đón nhưng cậu không muốn làm phiền người yêu của mình vào ngày đầu đi làm. Taxi không được phép vào bên trong khu nhà nên cậu bảo bác tài dừng ở cổng bảo vệ rồi tự mình đi bộ. Đoạn đường tuy hơi xa nhưng rợp bóng cây nên đi bộ cũng rất thoải mái. Vừa đi cậu vừa ngẫm nghĩ bữa cơm chiều, sáng nay bị người yêu trêu nên giờ cậu vẫn còn ảm ức. Chợt nhớ căn nhà Vương Nguyên giúp việc gần đây, cậu phấn khởi như gặp được cứu tinh, nhảy cả chân sáo.

Kingkoong

~Kết thúc hồi chuông thứ nhất, Chí Hoành trưng ra bộ mặt háo hức chờ đợi. Mãi không thấy động tĩnh gì, cậu gơ tay định bấm thêm lần nữa, tay chưa kịp chạm vào chuông đã bị dọa cho giật bắn người vì cửa bất ngờ mở. Người vừa xuất hiện đang nhìn cậu với ánh nhìn nửa cau có, nửa thắc mắc. Đoán là chủ nhà, Chí Hoành vui vẻ chào

"Chào anh"

Vương Tuấn Khải nhìn cậu thanh niên trước mặt mình da dẻ trắng trẻo, quần áo tươm tất, kiểu gì cũng thấy giống mấy tên công tử bột. Rõ ràng chưa từng gặp qua nhau vậy tại sao cậu lại đến bấm chuông cửa nhà hắn?

"Có chuyện gì?" hắn hỏi cộc lốc

"Tôi tìm Vương Nguyên có chút chuyện, anh cho tôi gặp cậu ấy được không?" Chí Hoành thành thật trả lời, miệng vẫn cười toe toét

Hắn bất ngờ khi có người đến tìm Vương Nguyên, suốt ngày thấy cậu chỉ loanh quanh trong bếp hóa ra cũng lên đi kết bạn. Còn chơi với cái kiểu công tử dáng vẻ vô dụng này nữa. Thật đúng như hắn nghĩ lúc đầu, bỏ què lên thành phố cũng vì muốn se sua đua đòi. Càng ngẫm càng thấy bức tức, hắn cộc cằn

"Đi về đi, cậu ta còn phải làm việc, không rảnh đâu mà đi với cậu"

Nói xong, hắn đóng sập cửa vào khuôn mặt đang dần đỏ ra của Chí Hoành, liền sau đó nghe một loạt léo nhéo từ bên ngoài làm hắn thêm khó chịu. Vừa quay người đi vào nhà thấy cậu đứng lăm lét ở cửa bếp, sẵn đang nóng máu hắn nạt lớn

"Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi mượn cậu về để làm việc chứ không phải để cậu ăn ở không đi giao du với cái loại vô tích sự kia. Tôi cảnh cáo cậu, để tôi thấy lần sau nữa thì tôi bán cậu vào vũ trường, cho cậu cả đời sa đọa không góc đầu lên được"

Vương Nguyên xanh mặt đi nhanh ra sau bếp, hắn quả thật càng ngày càng đáng sợ. Nếu không phải có cô gái kia ở đây hắn chắc chắn không chỉ đơn giản là mắng cậu không đâu. Khi này nghe loáng thoáng thấy tiếng Chí Hoành ở cửa, cậu chưa kịp nhìn thì hắn đã lớn tiếng đuổi Chí Hoành về. Chắc cậu ấy khó xử lắm, nghĩ tới đây cậu cắn môi vò vò cái giẻ lau trong tay mình. Nhất định có cơ hội, cậu sẽ sang tìm Chí Hoành để xin lỗi, càng nhanh càng tốt.

"Còn ngồi chết dí ở đó? Không mau đi nấu cơm trưa"

Hắn lần nữa quát to, Vương Nguyên vội đứng lên, vâng dạ hai tiếng rồi bắt đầu nấu nướng.

Chiều mát, Vương Tuấn Khải đưa Trịnh Hân ra ngoài đi mua sắm theo lời hứa. Vương Nguyên dọn dẹp nhà cửa xong xuôi thì liên tục đi đi lại lại trong bếp. Cậu muốn nhân lúc hắn không có nhà sang xin lỗi Chí Hoành nhưng lại sợ có khi nào hắn lại về bất chợt. Lúc đấy cậu sẽ tiêu tùng mất. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu liêu một phen, thay quần áo, xỏ dép khóa cửa cẩn thận sang tìm Chí Hoành.

Vương Nguyên cứ theo trí nhớ mà đi, khu này tuy rất lớn nhưng đường xá không quá phức tạp, rất nhanh cũng tìm được nhà. Cậu bấm chuông cửa, hồi hộp đứng đợi, tới khi nghe tiếng dép loạt xoẹt và tiếng Chí Hoành trong nhà vang lên mới yên tâm.

"Vương Nguyên, sao cậu sang đây? Mau vào nhà đi"

"Tớ sang xin lỗi cậu, khi nãy chủ nhà tớ.." cậu ầm úng bỏ dở câu nói

"Vào nhà đi, đứng ngoài này sẽ mỏi chân đấy"

Chí Hoành nắm tay cậu kéo vào nhà, nội thất và trang trí bên trong nhà Junsu thật sự rất nhẹ nhàng và ấm áp, khác xa với phong cách sang trọng ở nhà Vương Tuấn Khải . Chí hoành ấn cậu xuống sofa ở phòng khách, miệng thao thao bất tuyệt

"Yaah~ đầu phải lỗi của cậu đâu, không cần phải xin lỗi tớ. Mà cái tên chủ nhà đó đáng ghét thật đấy, cộc cằn thô lỗ. Có phải hần ta rất thường xuyên ức hiếp cậu không Nguyên Nguyên?"

"A...a không đâu, anh ta chỉ hơi nghiêm khắc một chút thôi" Vương Nguyên vội nói đỡ cho hần, cậu thật sự không muốn để bạn mình biết chuyện

"Nhìn hần ta kiểu gì cũng rất hung hăng, đáng ghét" Chí Hoành vẫn chưa hả giận, liên tục cằn nhằn

"A, đúng rồi khi nãy cậu tìm tớ có việc gì?"

"Suýt chút quên mất, cậu bây giờ đi siêu thị với tớ được không, tớ muốn hôm nay phải nấu một bữa thật ngon cho anh người yêu lác mắt chơi"

Vương Nguyên cắn môi suy ngẫm, cuối cùng cũng không từ chối được ánh mắt thiết tha của Chí Hoành, cậu gật đầu đồng ý

"Vậy tụi mình tranh thủ đi nhanh một chút"

...

"Ten tên"

Chí Hoành hí hửng bưng đĩa thức ăn nóng hổi sang, Thiên Tỷ tròn mắt nhìn bàn ăn có phần hoành tráng hơn mọi ngày, xem ra em người yêu kia đúng là đã đi tìm cứu tinh thật.

"Woa...có đúng tất cả em nấu không Hoành Nhi"

"Tất nhiên rồi, Nguyên Nguyên còn khen em giỏi nữa đấy, chỉ cần chỉ sơ qua một lần đã nấu được"

"Được ăn ngon như vậy chắc mỗi ngày anh đều phải tìm cậu ấy cảm ơn" Thiên Tỷ gấp một ít thức ăn cho vào miệng trầm trồ

"yahhh, người nấu là em đấy. Anh mà còn nói nữa sau này mì gói cũng không có đâu"

"Hahah, sao ngày hôm nay đến trường tham quan thế nào? Em thích chứ?"

"Có chứ, thích lắm luôn. Trường vừa to vừa đẹp, giáo viên cũng rất nhiệt tình. Còn Thiên Thiên hôm nay mọi thứ suôn sẻ không? Giám đốc mới thế nào?"

"Mọi thứ khởi đầu rất tốt, đặc biệt giám đốc rất tài giỏi. Đúng là trẻ tuổi xuất chúng, anh còn phải học hỏi anh ta dài dài" Thiên Tỷ tấm tắc khen ngợi

"Thiên Thiên của em cũng rất tài giỏi mà. Nhưng anh thì may mắn gặp được người lịch thiệp, còn em gặp phải cái tên hung hăng cộc cằn, nhắc tới lại thấy đáng ghét" Chí Hoành bĩu môi

"Sao? Ai chọc gì em à?"

"Thì là cái tên chủ nhà của Vương Nguyên, trưa nay em sang tìm cậu ấy liền bị hần nạt cho một câu rồi lạnh lùng đóng cửa đuổi về. Người đầu mặt mũi cau có, chẳng chút thiện cảm còn to lù lù như con gấu."

"Được rồi sau này hần ta mà còn bắt nạt em thì nói anh, anh sẽ sang tìm hần tính sổ"

"Em chỉ thấy tội nghiệp cho Nguyên Nguyên thôi, chắc cậu ấy cực lắm"

Lại nói về Vương Nguyên, lúc này cậu đang vui mừng khôn xiết vì hần vẫn chưa về nhà. Cậu vào nhà bật đèn lên cho sáng rồi đi tìm Tiểu Mao. Khi nãy Chí hoành gói ít cá nướng một hai ép cậu phải mang về ăn,

Tiểu Mao đã lâu rồi không được ăn cá chắc chắn nó rất thèm. Cậu bế nó ra chỗ thềm ngoài vườn, cẩn thận bóc cá cho nó ăn cùng mình. Hôm nay giúp được Chí hoành nhiều như thế tâm trạng cậu rất thoải mái.

...

Thời gian cứ thế trôi qua, cậu và Chí Hoành ngày thêm khăng khít. Mỗi lần ra ngoài mua thức ăn cả hai đều đi cùng, dĩ nhiên đều là Vương Nguyên lén chạy sang nhà Chí Hoành, vừa lựa chọn vừa trò chuyện vui vẻ, cả hai có rất nhiều điểm chung nên vô cùng hợp cạ. Đến mức dì Hạ từng tưởng nhầm hai người là anh em ruột thịt.

Vương Tuấn Khải đối với cậu vẫn là mối quan hệ chủ tớ cay nghiệt, ngày nào hắn không mắng chửi cậu vài lần thì xem ra ngày đó của hắn rất nhạt nhẽo. Tưởng đâu Vương Tuấn Khải đầy dọa chán chê một thời gian thì sẽ buông tha nhưng thật chất càng ngày càng mạnh tay, giống như đã thề trước mộ tổ tiên mười tám đời họ Vương nhất định phải búng cậu đi cho bằng được. Một mình hắn chưa đủ nay lại kèm thêm cô ả bạn gái hắn, trước mặt hắn nhu mì bao nhiêu thì sau lưng hắn lại đánh đá bấy nhiêu. Có một thời gian cánh tay cậu đầy vết trầy xước vì bị cô ả cấu nhéo. Không dám phản kháng nên cậu chỉ biết trăn người chịu đựng.

"Ai yhhh~" Vương Nguyên ôm thắt lưng mình khê kêu một tiếng khi cúi xuống bỏ thức ăn vào giỏ

"Cậu sao vậy Nguyên Nguyên? Đau ở đâu à?" Chí Hoành lo lắng hỏi

"Không sao, chắc tại đụng trúng đâu nên hơi đau tí, không sao đâu"

Vương Nguyên cười xòa giải thích qua loa cho Chí Hoành khỏi nghi ngờ, thật ra là do hôm qua nửa đêm hắn bất chợt xuống phòng bếp chỗ cậu ngủ, dùng chân đá mạnh vào lưng cậu bắt cậu dậy pha café cho hắn.

"Nhớ bôi thuốc để mau khỏi nhé"

"Tớ biết rồi, mình sang hàng cá đi"

Cả hai đẩy xe hàng sang quầy hải sản, vừa ngồi thấy mùi cá đầu óc cậu xây xẩm, cơn buồn nôn khó chịu chực trào ra làm cậu ôm bụng ngồi thụp xuống sàn

"ơ..hức...qeeeeee"

"Cậu làm sao thế? Khó chịu ở đâu sao?" Chí Hoành vuốt lưng cậu

"Tớ không biết, thấy muốn nôn nhưng không được...bụng rất khó chịu" cậu nhăn mặt đứng lên

"Yhhh, nếu như không biết cậu không có người yêu, tớ còn nghĩ là cậu có thai đấy" Chí Hoành cười toe toét

Sống lưng bất chợt lạnh toát, cậu đứng chết trân không nhúc nhích nổi. Chí Hoành phải giục cậu đến lần thứ ba cậu mới choàng tỉnh cứng nhắc đẩy xe đi theo. Mồ hôi túa ra ướt đầm bàn tay, lấm tẩm hai bên thái dương dù điều hòa trong siêu thị vẫn vù vù.

Vương Nguyên nuốt nước bọt, liên tục cầu xin những gì Chí hoành nói là không có. Cậu thà mắc bệnh hiểm nghèo chứ tuyệt đối không thể có thai.

9. Chương 9

Chào tạm biệt Chí Hoành, Vương Nguyên cất đi nụ cười gượng, bao nhiêu lo âu trần trở hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Đi vài bước cậu lại dừng lại cúi nhìn cái bụng hõm vào vì ốm đói của mình, tự nhủ buồn nôn chỉ là bệnh loét dạ dày hành hạ.

Suốt ngày hôm đó, cậu như người mất hồn, hết đi đi lại lại như con thoi rồi ngồi thờ ra nhìn đăm đăm vào một điểm vô định, người ngẩn ngơ như ai giật mất hồn. May thay Vương Tuấn Khải đã sang Nhật kí kết làm ăn, vài hôm nữa mới về. Tức là trong vài ngày ngắn ngủi ấy, cậu phải tự tìm ra chính xác cái gì đang tồn tại trong cơ thể mình.

Là loét dạ dày, nhiễm trùng ruột, ung thư gan hay tệ hại hơn tất cả bệnh hiểm nghèo trên thế giới gộp lại là cậu đang mang trong người một đứa trẻ.

Cả đêm cậu không ngủ được vì bận sờ soạt cái bụng của mình, vẫn nhỏ xíu, vẫn mỏng dính và vẫn hồm vào. Ngoài chuyện buồn nôn giữa siêu thị ra thì tới tận bây giờ mọi thứ vẫn bình thường, nghĩ vậy cậu lại miệt mài dỗ dành bản thân rằng không có gì cả, đến gần sáng cậu mới chợp mắt được.

Nhưng nắng vừa ấm cậu đã tắt bật chuẩn bị ra khỏi nhà để đến ngân hàng gửi tiền về cho ba mẹ. Trước khi đi hần số tiền này lên bàn, lấy lí do cậu ăn chơi đàn đúm với loại không ra gì, hần trừ một nửa lương cậu coi như giúp xã hội bớt được tệ nạn. Cậu nghe hần miệt thị và chà đạp mình đã thành thói quen nhưng chưa bao giờ vội bớt tổn thương, mỗi lần sức chịu đựng căng đến cực điểm cậu lại siết chặt tay tự nhủ bản thân cố thêm một chút vì ít nhiều gì hần vẫn còn trả lương. Với hần số tiền đó giống như xu lẻ đem boa cho phục vụ, thậm chí phải cho nhiều hơn mới xứng mặt ông chủ lớn, còn đối với cậu nó đơn giản là hai từ : sinh mạng.

Cậu theo thói quen không ăn sáng chỉ uống nước lọc, ngay khi ngậm nước đầu tiên trôi vào cổ họng đã thấy cảm giác nhờn nhờn bốc lên, thậm chí còn nhiều hơn hôm qua, cậu chống tay vào bồn rửa bát nôn khan vài tiếng. Cả khuôn mặt nhẵn nhúm lại vì ruột gan quật thắt, cảm giác buồn nôn nhưng không nôn ra được làm nước mắt nước mũi tèm nhem. Cả người mềm nhũn trượt xuống sàn nhà, cậu thần thờ và bàn tay siết chặt lấy bụng.

...

Rời khỏi nhà vệ sinh công cộng, cậu ngồi phịch xuống băng ghế dài chỗ trạm chờ xe bus, thỉnh thoảng lại mở bàn tay mình ra để nhìn cái que nhỏ có hai vạch.

Vương Nguyên có thai rồi.

...

Cậu không biết mình ngồi ngây người ra như thế đã bao lâu, xe cộ và dòng người xung quanh liên tục chuyển động khiến cái dáng ngồi như sắp sụp xuống của cậu càng thêm lặng lẽ. Xe bus âm ỉ trở tới rồi ồn ào rời đi bao nhiêu chuyến cậu cũng không rõ, chỉ thấy tâm trí mình nhẹ hẫng một cách đầy rối loạn.

Có thai đồng nghĩa với việc cậu đang mang trong người một sinh linh. Cái thiên chức làm ba mà bao nhiêu người coi như vinh hạnh cao cả nhất cuộc đời đối với cậu hiện giờ vừa bạc bẽo vừa cay đắng. Cậu ngốc nhưng không ngốc đến mức không biết ba đứa trẻ là ai. Và con người góp phần cùng cậu tạo ra đứa trẻ này là nguyên nhân khiến cậu ước nó đừng tồn tại.

Tồn tại làm sao được khi ngay chính cậu còn quá dỗi chặt vật trong sự trả đũa cay độc của hần, tồn tại làm sao được nếu ngày kia hần biết được chuyện này, cả người cậu lạnh toát khi hình dung ra những thứ kinh khủng nhất sắp sửa giáng xuống đầu mình. Cậu sợ lắm, sợ lúc ấy hần sẽ không dễ dàng để mình đi như những gì hần muốn hiện tại, hần sẽ nổi điên và giày xéo cậu bằng tất cả sự dã man ghê rợn rồi nửa đời còn lại cậu sẽ sống trong điên loạn.

Phải bỏ đứa trẻ.

Nhìn số tiền có trong túi, cậu đi nhanh hết sức có thể để quay lại hiệu thuốc khi này tìm cách phá bỏ đứa trẻ chưa thành hình. Chân cậu run rẩy đến không đi nổi, tay cậu dầm mồ hôi vì nhớ hình ảnh máu nhuộm đỏ góc phòng và tiếng khóc rưng rức đầy ám ảnh của trẻ con trong những cảnh kinh điển của phim kinh dị. Cậu dừng giữa phố đông đúc người qua lại, ánh nhìn hoang mang và đất trời đảo lộn. Vài người vội vã dẫm sầm vào Jaejoong, cậu để mặc họ xô đẩy cơ thể hình theo hướng họ lướt qua. Bả vai ê buốt và toàn thân loạn choạng.

Nhưng mọi thứ đã dừng lại khi cậu nhìn thấy thứ ánh sáng ấm áp từ một góc phố nhỏ, như bị thôi miên, toàn thân cậu run rẩy chuyển động, vô thức hướng về nó.

Là một cửa hàng trang phục trẻ em.

Cậu áp tay vào tấm kính lớn bên ngoài cửa hàng, mắt cậu mở to và dán vào những bộ trang phục bé xíu cuộn lại chỉ bằng nắm tay. Bên trong cửa hàng, có người phụ nữ mỉm cười hạnh phúc vừa chọn lựa quần áo vừa vuốt nhẹ lên phần bụng tròn to, có một gia đình nhỏ đang dỗ dành công chúa đang khóc oe oe trên tay mẹ khi công chúa không thích thử đồ mới. Chỉ là những hình ảnh đơn giản nhưng tâm trí cậu đang bị

khuyến khích mạnh mẽ. Có gì đó bên trong thôi thúc cậu thu chúng vào tầm mắt, là những nụ cười đầm màu hạnh phúc.

Những con người bên kia tấm kính đang tận hưởng những niềm hạnh phúc riêng biệt nhưng lại hòa quyện vào nhau, niềm hạnh phúc khi họ được làm cha làm mẹ, được chăm sóc nâng niu bé con của họ mỗi ngày. Còn Vương Nguyên bên này tấm kính chỉ đơn giản là một người đang trên hành trình vứt bỏ đi niềm hạnh phúc ấy rồi vô tình lạc đến đây.

Và tâm trí người lạc đường như vừa trải qua một trận giông tố khi nhìn những hình ảnh kia. Cậu quên mất mình đã sợ hãi ra sao, điều còn sót lại trong cậu bây giờ là cậu thêm được mỉm cười như họ.

Cậu muốn ôm ấp bé con, muốn được nhìn thấy bé con lớn lên mỗi ngày. Muốn nghe thấy bé con bi bô tập nói, muốn được thơm lên đôi gò má bụ bẫm.

Cậu muốn nghe thấy một tiếng gọi ba ơi từ sinh linh bé bỏng này.

Tất cả những mong muốn vỡ òa trong cậu, sau tất cả mụ mị hoang mang, nước mắt lã lã và tiếng tiếng thổn thức phát ra từ đôi môi run rẩy. Cậu nhận ra mình khao khát được yêu thương bé con nhiều hơn tất cả sợ hãi trong cơ thể.

”Cậu không mua thì mau đi chỗ khác, sáng sớm đứng đây khóc lóc ai buồn bán cho được”

Vương Nguyên giật mình nhìn bà chủ cửa hàng đang đứng chống hông cau có nhìn mình, cậu lau vội nước mắt, cúi đầu xin lỗi mấy tiếng rồi quay đi nhanh. Loáng thoáng nghe bà ta phía sau lầm bầm ” không có tiền thì đừng có ám”

Bất luận ai nói gì, cậu nhất định cũng phải bảo vệ đứa nhỏ này.

...

Dù Vương Tuấn Khải không có ở nhà thì cậu vẫn phải lau dọn nhà cửa như thường lệ, việc biết đến sự hiện diện của bé con không làm đảo lộn gì mấy cuộc sống của cậu, có khác chăng là đi đứng cẩn thận hơn một tí, hay nhìn xuống bụng mình nhiều hơn một tí. Thậm chí cậu còn nhét cả Tiểu Mao vào bụng mình để tưởng tượng xem bụng mình sẽ trông như thế nào khi bé con lớn lên rồi tự che mặt xấu hổ vì thấy mình biến thái [cái này biến thái thật =))))]. Cậu lên kế hoạch dành dụm mỗi tháng một ít tiền để mua vé xe về Quý Châu trước khi hân phát hiện ra bụng cậu lớn khác thường. Ba mẹ chắc chắn sẽ giận cậu lắm nhưng cậu tin ông bà sẽ không nhần tâm vì dù sao cũng là cháu ruột, còn hàng xóm có dị nghị thì chắc cũng không thể cả đời. Quan trọng nhất vẫn là phải cố gắng làm thật nhiều việc để nuôi bé con lớn lên thật khỏe mạnh.

Buổi tối cậu ngồi ở góc bếp, lục trong túi xách lôi ra một quyển sổ nhỏ màu đỏ. Đây là quà của em họ cậu, tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám. Sinh nhật của con nhà nghèo không tổ chức rình rang, chỉ có người trong gia đình nói tiếng chúc mừng nên nhận được quà cậu quý lắm, hơn hai năm rồi nó vẫn y như mới. Cậu nắn nót viết từng chữ vào trang đầu tiên

Nhật kí bé Boo và ba

Kể từ trang tiếp theo là những lời tâm sự của cậu dành cho bé con của mình. Để khi Boo lớn lên, bé sẽ đọc biết được cuộc sống mỗi ngày của mẹ như thế nào từ khi bé xuất hiện.

Cuộn mình trong tấm thảm, cậu vòng tay ôm lấy bụng mình, vỗ về bé con cùng mình chìm vào giấc ngủ không mộng mị.

...

Nhật Bản

”Em mua đủ chưa? Xong rồi thì về, anh mệt lắm rồi. Mai còn họp nữa”

”Xem nốt cửa hàng này thôi, nhà Yun”

”Em tự mình đi đi, anh ngồi đây, thẻ tín dụng đây, muốn mua gì thì mua nhanh đi”

”Xí, vậy anh ngồi đây đợi em chút nha”

Hắn mệt mỏi ngồi xuống một hàng ghế trong khu mua sắm lớn nhất Tokyo. Vừa xuống máy bay đã lao đầu vào làm việc, chưa kịp về khách sạn nghỉ ngơi đã bị Trịnh Hân làm nũng bắt dẫn đi mua sắm. Hắn chúa ghét dẫn theo một đứa con gái đi làm ăn là thế nhưng không chịu được tiếng léo nhéo nũng nịu cả nửa ngày trời, hắn đành phải đưa cô đi.

Mở điện thoại kiểm tra email và tin nhắn mới, bỗng một vật mềm mềm chạm vào lưng hắn. Hắn nhíu mày quay lại nhìn

Là một đứa bé chừng một tuổi đang lẫm chẫm tập đi, một tay vịn vào băng ghế một tay vươn về phía hắn, miệng bi bô

"P..pa..p..paa"

Vương Tuấn Khải tròn mắt. Vẫn chưa khỏi ngạc nhiên nhìn bàn tay nhỏ xíu nắm lấy vạt áo vest mình.

"A, bé Bin, nghịch quá. Làm mẹ tìm mãi"

Một phụ nữ người Nhật vội chạy đến bế bổng đứa bé lên, khẽ mắng yêu rồi mỉm cười nhìn hắn

"Xin lỗi anh, cháu nó mới biết đi nên nghịch lắm."

Hắn không trả lời chỉ gật đầu cười xã giao.

"Bin, bái bai chú đi con"

"P..pa..ppa" đứa bé lại tiếp tục bi bô, dù nghe thế nào cũng giống gọi ba hơn

Hắn ngồi trên ghế, nhìn đứa trẻ bị bế dần rời đi trong vòng tay mẹ. Mơ hồ thấy đôi tay nhỏ xíu vẫn còn vươn về phía mình. Hắn im lặng nhìn góc áo mình vừa bị đứa trẻ xa lạ nắm lấy.

"Papa?"

Hắn vô thức lặp lại tiếng gọi ấy rồi nét mặt cũng vô thức giãn ra, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc khác lạ.

...

~kingkoong

Vương Nguyên tắt vòi nước, chạy ra mở cửa

"Anh tìm ai ạ?" cậu hỏi người thanh niên lạ

"Cho tôi hỏi phải cậu là Vương Nguyên không?"

"Dạ phải?" cậu gật đầu, rụt rè nhìn người trước mặt. Cậu không quen anh ta

"Tôi là Thiên Tỷ, Chí Hoàn nhờ tôi mang cái này sang cho cậu"

Anh nói rồi chìa một đĩa sườn nhỏ được bọc bằng nilon che thực phẩm. Cậu vốn không dám nhận nhưng ái ngại anh đã cất công mang đến tận nhà, cậu nhận lấy nó bằng hai tay, cúi đầu cảm ơn.

"Tôi cảm ơn anh, nhắn với Chí Hoàn là tôi cảm ơn cậu ấy nhiều lắm"

"Không có gì đâu, thời gian qua cậu đã giúp Tiểu Hoàn nhà tôi nhiều lắm mà. Tôi xin phép đi trước"

Thiên Tỷ chào tạm biệt cậu, đến khi anh lên xe vẫn còn thấy cậu liên tục cúi người và cảm ơn. Anh mỉm cười nhìn cậu qua gương chiếu hậu, đúng là một cậu trai đặc biệt. Thật ra việc Chí Hoàn nhờ anh thuận đường đi làm thì mang sườn qua cho Vương Nguyên chỉ là một nửa nguyên nhân, cái chính là nếu anh có chạm mặt cái tên chủ nhà kia thì sẽ mắng hắn ta giúp cậu. Xem ra người yêu của anh vẫn còn cay cú chuyện ấy lắm. Anh bật cười khi nghĩ tới tính cách trẻ con của Chí Hoàn rồi nhấn ga cho chiếc Ferrari đỏ bóng lao đi. Anh phải đến công ty sớm một chút để sắp xếp mọi việc, hôm nay là ngày tổng giám đốc Vương trở về sau chuyến công tác ở Nhật.

...

Hắn uể oải xuống xe rời khỏi gara cạnh nhà, vừa về nước đã lập tức đến công ty họp tổng kết tình hình. Cũng may có phó giám đốc Dịch thay hắn giải quyết công việc trong thời gian hắn không có ở đây nếu không thì dễ dàng gì hắn có thể về nhà nghỉ sớm như thế.

Vương Nguyên vừa làm việc nhà xong, cậu đang loay hoay mở đĩa sườn Chí Hoành cho mình ban sáng. Dù đã nguội lạnh nhưng nhìn vẫn rất hấp dẫn, hình như đã lâu lắm rồi cậu chưa được ăn thịt, cậu cười vui vẻ vuốt bụng mình

"Boo ơi hôm nay ba con mình được ăn sườn này. Chú Hoành của con là tốt nhất phải không nào? mẹ ăn sườn xong thì Bin của ba cũng sẽ lớn nhanh một chút đấy"

Nhưng chưa kịp đưa miếng sườn lên miệng thì chuông cửa lại vang lên lần nữa.

"C..cậu chủ về" cậu lắp bắp

Hắn nhìn bộ dạng ngẩn ra của cậu mà thấy phát bực, ném cho cậu cái vali nặng trĩu, hắn đi một mạch vào nhà.

Vương Nguyên vẫn chưa hoàn hồn vì thấy hắn về bất ngờ, cứ tưởng mình đã hạ quyết tâm lớn như thế là đủ, không ngờ bản thân bây giờ lại rơi vào tình trạng run rẩy. Tay cậu cứ níu chặt lấy phần áo ở bụng, nửa giây cũng không dám buông.

Ngồi bệt xuống góc bếp, đĩa sườn bên cạnh cũng không buồn đụng vào. Biết được mình đang mang trong người sinh linh này làm cậu thêm khó khăn đi phải đối diện với hắn.

Vương Tuấn Khải tắm rửa xong liền xuống bếp để tìm cậu sai vật, vô tình nhìn thấy cảnh ấy liền nhếch môi

"Hay thật, tôi đi vài ngày thì cậu coi mình như ông hoàng à? Ăn cả thịt sườn bò cao cấp."

"Dạ không..cái này...người ta cho tôi" cậu lắc đầu giải thích

"Ý cậu là lương tôi trả cậu ít tới mức cậu phải ra đường xin ăn sao?"

"...không có...là Chí hoành..bạn tôi.."

"Là tên nhóc hôm trước?" hắn nhướn mày "à thì ra cậu vẫn còn qua lại với thằng công tử bột đó? cậu quên tôi cảnh cáo ra sao rồi à?"

"Không..tôi...tôi.."

Lúc hắn cúi xuống, Vương Nguyên theo phản xạ co rúm người lại. Nhưng lần này hắn không đánh cậu, chỉ nhắc đĩa sườn mang nó ra chỗ cửa bếp. Hắn nhếch mép nhìn đĩa thịt rồi nhìn cậu vẫn đang ngơ ngác trong góc bếp. Không chân chừ hắn ném tất cả ra ngoài vườn.

"Loại người thấp kém ăn sườn bò chỉ làm hạ giá của nó thôi. Thà là đồ đi."

Hắn phủi tay đi. Vương Nguyên lặng lẽ đi vườn nhặt lại từng miếng thịt để lên đĩa, bản hết rồi làm sao có thể ăn? Cậu trân trối nhìn từng miếng thịt từng đẹp đẽ kia là công sức của Chí Hoành, sao hắn có thể chà đạp một cách tùy tiện. Mắt cậu cay xè, miệng lẩm bẩm xin lỗi bé con không ngừng, vì cậu không tốt nên bé con không được ăn sườn nữa rồi.

Khóc xong, cậu trở vào nhà tìm một gói mì pha với nước lạnh để ăn, cậu không muốn bé con bị đói. Nuốt vội sợi mì trơn cứng, cậu ngẩng đầu nhìn màn đêm đang dần giăng kín bầu trời, mịt mù như chính ngày mai của cậu. [Bảo bối à T.T mì pha với nước lạnh làm sao ăn T.T]

Nhất định cậu không để Boo biết được mình có một người cha nhẫn tâm như thế.

10. Chương 10

Đông đến, lạnh căm và rét buốt. Trong góc bếp của căn biệt thự xa hoa, có một chàng trai nhỏ nhắn đang cặm cụi bên những cuộn len nhiều màu sắc, chốc chốc lại dừng tay vỗ nhẹ lên bụng mình. Phòng bếp trống trải không ngăn được con gió lạnh tràn vào, cậu co người lại một chút giữa ấm cho cơ thể. Kéo cái thảm lót chân đắp ngang hông lên cao một chút, cậu hà hơi vào hai bàn tay đỏ ửng vì buốt. Cậu không dám mua áo

ấm vì biết mùa đông dưới quê khổ lắm, có bao nhiêu tiền lương cậu gửi sạch về cho ba mẹ, còn phần mình chỉ mặc thêm một cái áo.

Từ khi biết Vương Nguyên đan len rất khéo, bằng chứng là cặp găng tay đôi cậu tự đan tặng cho Chí Hoàn và Thiên Tỷ được bạn bè trong lớp Chí Hoàn khen lấy khen để, thậm chí còn bảo cậu ấy bán lại. Chí Hoàn nảy ra ý giúp Vương Nguyên kiếm thêm thu nhập, cậu bảo họ tự mua len và vẽ mẫu theo màu họ thích rồi canh lúc tên chủ nhà ra ngoài, Chí Hoàn mang chúng cho Vương Nguyên. Phần Vương Nguyên chỉ cần đan theo mẫu có sẵn. Mỗi món đồ len cậu lấy tiền công rất thấp nên ai cũng thích, ban đầu chỉ có một vài người đặt về sau nhiều hơn. Cậu muốn nhân dịp này kiếm thêm ít tiền để có thể mua cơm hộp ăn, ngày nào cũng nhiều nhất hai gói mì thể này chắc bé con của cậu yếu ớt lắm. Chỉ cần nghĩ vậy cậu lại có sức thức khuya hơn một chút để hoàn thành mấy đơn đặt hàng.

Vương Tuấn Khải trở người lần nữa trên chiếc đệm cao cấp trong căn phòng sang trọng và ấm áp. Hôm qua lại nhận thêm một cái email hối thúc đám cưới của Tổng giám đốc Vương từ Mỹ, hắn vò đầu bứt tóc không hiểu ba mình đang suy nghĩ cái gì. Có khi nên cưới quách cho ông hả dạ và thôi cảm rằm hắn.

Suy cho cùng Ngọc Hân cũng không hẵn là không xứng đáng làm vợ hắn, ít ra cô cũng có ích trong việc hợp tác vì một tương lai vững mạnh của hai tập đoàn. Nhưng có gì đó cứ khiến hắn lưỡng lự, tâm trạng bức bách vô cùng. Mỗi lần như vậy hắn đều xuống nhà tìm cậu trút giận, dần dần thành thói quen. Hắn đã quen với việc chỉ cần gọi một tiếng cậu liền lập tức chạy đến đứng trước mặt, quen với việc mở miệng ra chỉ có chà đạp, miệt thị thậm tệ con người ấy và cũng quen với việc người trước mặt mình chỉ cúi đầu im lặng.

Nhưng hắn sẽ chẳng bao giờ quen với việc thử nghĩ cho cậu, dù chỉ một lần.

...

Một tia sét lóe lên xé màn trời u ám làm đôi, Vương Nguyên hoảng sợ đứng nép sát vào kệ bếp. Cậu sợ sấm sét từ nhỏ, mỗi lần nghe thấy tiếng nổ vang trời đó mặt mũi cậu lại tái mét. Dù tay chân bủn rủn nhưng cậu vẫn phải nấu xong bữa tối cho hai kẻ đang ngồi âu yếm nhau trên sofa phòng khách. Vào mùa này lượng khách du lịch không nhiều nên công việc của hắn cũng nhẹ đi một chút, hắn ở nhà thường xuyên hơn và Ngọc Hân cũng có mặt ở đây nhiều hơn.

"Dạ có cơm rồi ạ"

Cậu lễ phép nói rồi lui xuống bếp, né tránh cái lườm khét lẹt của Ngọc Hân. Ai bảo cậu lại đến nhầm ngay lúc gay cấn cơ chứ. Buông eo cô ra, hắn đứng dậy đi xuống phòng bếp. Ngọc Hân cũng nhanh chóng sửa sang lại quần áo đi ngay sau hắn.

Vương Nguyên cẩn thận xếp đĩa muỗng ngay ngắn lên bàn, hắn vừa ngồi xuống thì chuông điện thoại vang lên, hắn nhìn sơ qua màn hình rồi ấn nút nhận cuộc gọi.

"Có chuyện gì sao phó giám đốc Dịch?"

"..."

"Sáng mai sao? Tôi biết rồi"

"..."

Hắn cúp máy, nhắc đôi đũa trên bàn gấp một ít thức ăn cho vào chén Ngọc Hân. Cô nhìn quanh nhà rồi buột miệng hỏi

"Tiểu Mao không có ở nhà sao? Nó đâu rồi?"

Vương Tuấn Khải ngừng ăn, liếc mắt một vòng rồi nhìn cậu.

"Tiểu Mao đâu?"

"..Dạ..?" cậu tròn mắt

"Tôi hỏi Tiểu mao đâu?" hắn quát lớn, đập mạnh tay xuống bàn

Vương Nguyên giật mình sức nhớ cả ngày hôm nay không thấy nó, Tiểu Mao ghét nước nên mỗi ngày mưa nó đều ở nhà kia mà. Cậu nuốt nước bọt lắp bắp

”Tôi..không biết”

BỐP

Hắn ném cái điện thoại trên bàn vào thẳng mặt cậu , làm trán cậu rách một đường dài. Vương Nguyên lùi ra phía sau loạng choạng ôm lấy vết thương đang rỉ máu.

”Đi tìm nó về đây ngay lập tức” hắn rít lên giận dữ, tưởng chừng sắp bỏ nhào tới xé nát cậu.

Không kịp khoác thêm cái áo nào, Vương Nguyên mở cửa nhà lao nhanh ra màn mưa xối xả. Từng giọt mưa nhon hoặc rơi xuống làm cơ thể cậu đau buốt, máu từ vết thương trên trán chảy dài xuống khoe môi cậu tanh nồng. Cậu chạy trong cơn mưa trắng xóa, sấm chớp vô tình nổ vang làm nỗi sợ hãi dâng cao và toàn thân lão đảo, ngã xuống đất bao nhiêu lần cậu lại chống tay gắng gượng ngồi dậy bấy nhiêu lần. Toàn thân sưng nước và lấm lem đất cát, cậu chạy khắp nơi, hét to gọi Tiểu Mao đến khẩn cả giọng, đối với cậu mệnh lệnh của hắn chỉ làm cậu khiếp sợ một phần. Chính phần còn lại là từ đầu, cậu không đơn giản chỉ xem Tiểu Mao như một con mèo.

Cuối cùng cậu cũng tìm thấy nó đang bị kẹt một chân trên cành cây cao ở công viên, từ khi cơn mưa rơi hạt đầu tiên tới khi xối xả nó kiên trì bám trụ trên cành cây không kêu lên một tiếng nhưng ngay khi vừa nhìn thấy bóng cậu rẽ mưa gọi tên nó, nó đã kêu không ngừng. Không giống như tiếng kêu thê lương đau đớn mà là tiếng kêu vui mừng, như chính bản thân nó đã chờ cậu từ rất lâu, tin tưởng tuyệt đối cậu là người duy nhất sẽ mang nó ra khỏi chỗ này.

Vương Nguyên vượt nước mưa chảy tràn trên mặt mình rồi dùng hết sức bám vào thân cây gồ ghề từng chút một leo lên. Sau khi mười đầu ngón tay tím máu và toàn thân kiệt sức, cuối cùng cậu cũng đến được chỗ Tiểu Mao. Cẩn thận kéo chân nó ra khỏi nhánh cây, cậu ôm nó vào lòng thủ thủ

”Không sao rồi, bây giờ tao với mày cùng về nhà nhé”

Vương Nguyên nhét Tiểu Mao vào áo mình, cả người lại ra sức bám vào thân cây leo xuống, nhưng vừa tuột xuống được một quãng ngắn cậu hụt chân vì đuối sức, cả người rơi xuống thảm cỏ ướt mềm bên dưới.

Người ê ẩm vì va đập mạnh, may mắn là từ chỗ cậu rơi cách đất không cao lắm nên vùng bụng không sao. Hay chính cái lúc rơi xuống cậu cảm nhận là Tiểu Mao đã lấy thân nó đỡ cho bé con của cậu, sau cú ngã nó bị văng ra một góc xa, bộ lông đẹp đẽ đáng tự hào cũng bị ướt mềm.

”Có sao không Tiểu Mao ”

Cậu lo lắng nhìn người về phía nó nhưng cái đau buốt ở chân làm cậu lảo nhữ ngã xuống thảm cỏ. Cậu vén ống quần nhìn chỗ mất cá chân sưng tấy đỏ ửng. Tiểu Mao chạy đến bên cậu meo meo vài tiếng. Ôm nó vào lòng, cậu mím môi cắn răng đứng dậy tập tễnh từng bước khó nhọc trở về trong cơn mưa vẫn nặng hạt.

Cũng trong đêm đó, sau khi giáng cho cậu thêm một cái bạt tai, hắn đẩy cậu ra đứng trước cửa nhà, đến khi mưa tạnh mới được vào.

Đầu đau, tay đau, chân đau. Tiếng móng vuốt Tiểu Mao cào vào cánh cửa từ phía bên kia cũng đau lắm.

...

Ngày hôm sau, cậu phát sốt. Đầu óc mụ mị quay cuồng, hơi thở nóng hổi nhưng tay chân lạnh ngắt. Thậm chí khi uống trà và café lên cũng cố lắm mới không làm đổ.

Đêm qua mưa lớn Ngọc Hân không về nhà, cô đang mặc một chiếc áo rộng qua đùi của hắn, ngồi vắt chân trên sofa cùng hắn đang ngồi bên cạnh đọc báo.

”Dạ...trà mật ong và..café” giọng cậu khản đặc

Cô lơ đãng với lấy tách trà nhấp một ngụm lớn

”Á, AAAAA SAO NÓNG QUÁ VẬY?” cô hắt li trà xuống chân cậu rồi giấy nãy la hét

Nước trà nóng bắn vào chân cậu rất lắm nhưng cậu không dám tránh đi, đứng yên chịu đựng. Trịnh Hân sau một hồi la hét liền nghiêng răng, tròng mắt

”Sao? Hôm qua suýt giết mèo yêu của tôi tặng ông chủ của cậu rồi hôm nay lại cố tình làm cho tôi bị bỏng phải không?”

”T..tôi không dám”

”còn không mau lau dọn” cô ả hét lớn, đập mạnh vào chân cậu

Bị động vào cái chân đau, cậu mất thăng bằng quỵ sụp xuống đất. Ngọc Hân nhếch miệng mỉa mai

”Công nhận thấp hèn thì hợp với tư thế đấy lắm, hay tính vờ vịt yêu đuổi câu kéo thương hại?”

Vương Tuấn Khải ngồi bên cạnh không có phản ứng gì, chỉ thấy mắt hắn khê đảo nửa vòng. Không phải chính bản thân hắn cũng từng nói câu này với cậu sao? Hai người quả nhiên là một cặp, đến cả khinh rẻ người khác cũng cùng phong cách.

”Tính ngồi đó ăn vạ à? Lau sạch sàn đi” ả la lối

”Dạ”

Cậu vừa chống tay định đứng lên tìm giẻ lau thì ả đã tiếp tục cao giọng

”Cởi áo ra mà lau”

”..Sao..ạ?”

”Cái thứ đang mặc trên người cũng giống giẻ lau lắm ấy, cởi ra mà lau”

Hai bàn tay cậu nắm chặt, cả người run lên từng đợt. Tại sao người giàu sang, địa vị cao lại luôn xem việc chà đạp người nghèo hèn hơn họ là một thú vui. Cậu khốn đốn suốt thời gian qua vẫn chưa mua vui đủ cho hắn và cô hay sao.

Cậu nhắm mắt ngăn dòng nước nóng hổi trào ra từ khóe mi, chậm chạp kéo cái áo thun qua đầu, cắn chặt môi dùng nó lau đi từng chút một vết trà trên sàn. Cơ thể trắng xanh, gầy gò hiện ra rõ ràng trong ánh sáng của buổi sớm mai, không đẹp để gì mà chất chứa đầy tủ hờn.

Và đôi mắt ai đó đã không kiềm chế được mà nhìn lâu hơi một giây trên đôi vai gầy run rẩy.

...

Giặt sạch cái áo của mình, Vương Nguyên mang nó ra ngoài vườn phơi. Hắn có lẽ đang ở trên lầu thay trang phục để đến công ty, cậu mệt mỏi ngồi xuống bậc thềm. Hôm nay trời nắng rất dịu, cậu theo thói quen vuốt bụng mình vài cái. Từ khi nào việc chạm vào nơi bé con ngủ say đã khiến cậu như được tiếp thêm sức mạnh, một loại cảm giác chỉ khi làm mẹ người ta mới hiểu được.

Tiểu Mao đang vui vẻ vờn một con bướm nhỏ ở góc vườn, hết nhảy lên rồi lại nằm ngửa ra, bốn chân vung vẩy đủ kiểu trong rất hài hước. Vương Nguyên dù đang ốm cũng bật cười.

Mãi chăm chú nhìn Tiểu Mao nô đùa, cậu không biết khuôn mặt nghiêng nghiêng với nụ cười nhẹ nhàng đó của mình đã vô tình lọt vào ánh mắt của Vương Tuấn Khải – người đang đứng bất động nơi cánh cửa.

Hắn vốn định tìm cậu để đóng cửa cho hắn đi làm nhưng khi nghe thấy tiếng cười khúc khích trong trẻo phát ra từ bên ngoài, hắn đã kịp ngăn tiếng quát nạt của mình, nhẹ nhàng đến gần.

Và hắn nhìn thấy điều mà hắn tưởng chừng không bao giờ có thể nhìn thấy.

Mái tóc thường ngày bao giờ cũng lò xo che quá nửa khuôn mặt đã được cơn gió nhẹ thổi tung, để lộ đôi mắt đen lầy cùng hàng mi cong cong, sống mũi cao thon gọn và khóe môi anh đào rạng rỡ. Cơn sốt vô tình làm má cậu phớt hồng, càng tăng thêm sự thu hút khó cưỡng.

Đẹp đến ngỡ ngàng.

Khuôn mặt đó vừa lạ vừa quen, vừa thật vừa ảo, hắn cứ ngây người ra như thế không biết đã bao lâu. Đủ để không nghe thấy tiếng Ngọc Hân gọi mình vang lên từ phòng khách.

Cô lấy làm lạ khi nhìn thấy dáng hấn đứng bất động, ánh mắt cứ dán vào điểm gì đó ngoài kia. Tò mò nhìn theo, cô nhú mày nhận ra ánh mắt ngây dại kia đang thu toàn bộ khuôn mặt tươi cười của kẻ thấp kém mà cô vừa hả hê chà đạp.

Chính bản thân cô cũng ngỡ người khi nhận ra Vương Nguyên đẹp đến nhường nào. Càng choáng váng hơn khi chính hấn – người cô yêu đến hoang dại cũng chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối ấy.

Nén một tia cảm hận trong đôi mắt, cô ôm chầm lấy cánh tay hấn, cổ gọi lớn

”Tuấn Khải~ mình đi thôi anh”

Vương Nguyên nghe tiếng nói liền quay lại, nhận ra cả hai người đang nhìn mình chăm chăm. Cậu vội đứng lên và nụ cười tắt lịm.

Hấn sực tỉnh, lắc mạnh đầu mình nhìn hình ảnh quen thuộc trước mắt, một Vương Nguyên vẫn co rúm, vẫn luộm thuộm và vẫn cúi gằm mặt không có dấu vết gì sót lại từ thiên thần hấn vừa nhìn thấy.

Cảm giác xốn xang trong lòng hấn cũng biến mất. Như một ngọn sóng nhỏ, ngấn ngủi qua đi để mặt nước quay về yên tĩnh.

Hấn quay đi, cười nhạt.

Áo giác thôi.

Ôm chặt lấy cánh tay người cô cần nhất trên cõi đời, Ngọc Hân cắn môi mình đến bật máu. Một cảm giác không yên tâm xâm chiếm lấy cô thôi thúc phần tăm tối trong mỗi con người trỗi dậy mạnh mẽ

[Phải tống cổ nó đi càng sớm càng tốt]

11. Chương 11

Căn nhà sau buổi sáng ồn ào lại chìm vào yên lặng, Vương Nguyên ôm cái chân đau tập tễnh đi lên cầu thang để dọn dẹp. Mấy đầu ngón chân bị Ngọc Hân hất trà nóng lúc sáng vào giờ rất đỏ và phồng rộp. Còn sốt lắm cả người mệt lử nhưng cậu không dám bỏ bê công việc.

Tiểu Mao quanh quẩn bên cậu suốt từ đêm hôm qua, chốc chốc lại dụi đầu vào chân cậu. Vương Nguyên bế bổng nó lên, nó lại vươn người chạm nhẹ vào trán cậu, ngay chỗ vết thương. Không hiểu vô tình hay là nó biết nhưng trong đôi mắt màu hổ phách kia có gì đó không giống cái nhìn bình thường của một con mèo.

”Tao không sao” Vương Nguyên vuốt nhẹ đầu nó, mỉm cười

Kingkoong

~Chuông cửa chọt vang, đoán là Chí hoành đến lấy mấy món đồ len, cậu bỏ Tiểu Mao xuống rồi đi ra mở cửa.

Nhưng cậu nhầm, không phải là Chí Hoành

”Cô..cô Ngọc Hân”

”Sao? thấy tôi mà cậu làm như thấy xác sống vậy à? Còn không mau tránh đường cho tôi vào”

”D..dạ”

Cậu nép sang một bên cho Ngọc Hân vào nhà, nhưng cô ả vẫn cố tình huých vào vai cậu một cái thật mạnh. Sáng nay Vương Tuấn Khải đã đưa cô về nhà sau đó mới đến công ty mà, sao bây giờ lại tới đây?

”Dạ cậu chủ đi làm chưa về ạ” Vương Nguyên nói khi thấy cô ngồi xuống sofa

” Sao? Ý cậu là chủ của cậu không có nhà thì tôi không được tới sao?” cô nhướn mày

”Ý tôi không phải vậy”

”Tôi nói cho biết, tôi là vợ sắp cưới của hấn, cũng sắp thành chủ căn nhà này cũng là chủ của cậu đấy. Không hôn thì đừng chọc giận tôi, biết thân biết phận đi. Đồ thấp kém.”

Vương Nguyên cúi đầu không nói gì, mấy lời cay nghiệt này hắt hủi cậu đã quen tai nhưng so với hắt hủi thì giọng điệu cô tới gấp rưỡi chua ngoa. Sau này cô ta trở thành vợ hắt rồi thì cậu chắc cũng thâm lắm, à mà lúc ấy chắc cậu cũng đã về quê rồi. Nghĩ tới viễn cảnh sẽ được nhìn thấy bé con lớn lên vô tư khỏe mạnh, hai mẹ con đùm bọc nhau sống thật vui vẻ ở thôn nhỏ yên bình, cậu thấy người nhẹ nhõm hẳn, khóe môi không giấu được nụ cười.

Ngọc Hân trừng mắt nghiêng rằng khi thấy nụ cười ấy, cái nụ cười khốn khiếp đã khiến hắt ngẩn người ban sáng. Cô túm lấy cái gối trên sofa, quật mạnh vào mặt cậu

"Khốn khiếp, đồ lão toét. Tôi nói mà cậu dám cười ư?"

"Dạ tôi không dám.."

Ngọc Hân mở miệng toan chửi rửa thêm nhưng tiếng chuông điện thoại bàn reo lên. Thường thì hiếm khi nào có ai gọi tới nhà vì họ cần gì đều trực tiếp gọi cho hắt. Cậu lén nhìn cô rồi đi tới nhấc máy

"Tôi nghe"

"..."

"Vâng, đúng rồi ạ"

"..."

"Vâng, xin đợi một lát, tôi ra lấy ngay"

Vương Nguyên gác máy, cắn môi ngập ngừng nói với Ngọc Hân

"Dạ người ta nói có bưu phẩm gửi cho cậu chủ. Tôi xin phép ra chỗ bảo vệ lấy. Phiên cô trông nhà một chút"

"Mau cút đi"

Cậu xỏ dép rồi khép cửa lại, mỗi bước là cảm giác đau buốt truyền đi khắp cơ thể. Hôm nay ngoài trời khá lạnh, cậu vòng tay ôm lấy bụng mình để bé con được ủ ấm.

Ngọc Hân ngồi bắt chéo chân, liếc nhìn cậu vất vả khiêng một cái thùng giấy có vẻ rất nặng vào nhà. Trên cổ tay Vương Nguyên còn treo một túi cam. Cô với tay lấy cuốn tạp chí trên bàn, lớn giọng

"Tôi muốn uống nước cam. Đi pha đi"

"Dạ?"

"Điếc à? Tôi nói tôi muốn uống nước cam. Mau mang mấy trái cam đó đi vắt nước"

Cậu chần chừ nhìn mấy trái cam trong túi rồi khẽ đáp vâng.

Một lúc sau cậu bưng li nước cam lên cho Ngọc Hân, cô ả đẹp tờ báo sang một bên lục trong túi ra một lọ sơn móng tay

"Này, sơn móng chân cho tôi" ả ra lệnh

"Dạ..cái này tôi không biết làm" cậu lắc đầu

"Tôi bảo sơn thì cậu sơn, dám cãi lời à?"

Vương Nguyên chập chạp cầm lấy chai sơn rồi quỳ xuống dưới chân cô. Ngọc Hân hồng hách giơ chân mình lên trước mặt cậu. Cả đời cậu có bao giờ đụng tới mấy cái thứ đồ này đâu, cậu mở nắp chai sơn, cầm cọ quẹt nhẹ từng vệt màu lên móng chân ả. Cơn sốt vẫn hành hạ cậu suốt từ sáng tới giờ, mắt hoa lên và hai tay cứ run rẩy. Cậu cố lắm nhưng vẫn làm lem một tí sơn ra ngoài khuôn móng. Ngọc Hân tức giận co chân đạp vào ngực cậu khiến cậu ngã nhào ra sàn, cô nổi điên lên túm lấy tóc cậu đánh không ngừng, tay tát, chân thì đạp, miệng liên tục chửi thô tục khó nghe. Vương Nguyên bắt lực co người trên sàn ôm lấy bụng mình không để những cái giẫm đạp của cô làm tổn hại tới bé con.

Tiểu Mao từ góc nhà lao ra, nó kêu lên những tiếng vô cùng chói tai. Nó vươn móng vuốt cào vào chân Ngọc Hân, ả bị đau liền vùng chân đá mạnh làm cả người nó đập vào tường. Nhưng vừa đứng lên được nó

lại lao vào cô. Từng là chủ nhân của nó nhưng thái độ của nó hiện giờ như hận không thể cào lòi ruột cô ra làm cô phát cáu, túm cổ nó quăng ra cửa sổ.

Đánh cậu tới khi cả người mình cũng mệt lử Ngọc Hân mới chịu ngừng. Cô vừa thở hồng hộc vừa chửi rửa thêm một loạt nữa mới chịu ngừng. Cô nhặt lọ nước sơn lăn lóc trên sàn bỏ vào túi xách, chỉnh sửa lại quần áo. Trước khi đi ngang qua cậu còn dùng chân đá một cái thật mạnh vào mặt cậu mới hả dạ ra về.

Tiếng sập cửa thô bạo vang lên, Vương Nguyên mệt mỏi co ro trên sàn đưa tay lau đi hai hàng nước mắt. Người cậu giờ đầy vết xước và đau nhức nhưng chỉ cần bé con của cậu không sao thì có bị đánh lâu hơn nữa cậu chịu cũng được.

Cậu từ từ ngồi dậy, xếp gọn gàng mấy cái gối khi nãy bị cô lấy ném vào người mình. Cả người cậu không còn chút sức lực nào cả. Chợt nhớ Tiểu Mao bị ném ra ngoài, cậu vội vã đi tìm rồi tiếp tục làm những công việc vì cô mà đang dở.

...

"Cuộc họp tới đây là kết thúc. Mọi người có thể ra về"

Vương Tuấn Khải vừa dứt câu, đèn trong phòng hội nghị bật sáng kèm theo đó là tiếng vỗ tay không dứt. Nhìn những khuôn mặt hớn hở mà miệng hắn cười máy móc. Hắn biết cái sự hứng khởi đó không phải là vì những kết quả cuối cùng của buổi họp mà là họ đã được ra về. Trong lòng thật muốn cùng lúc đuổi hết cái đám nhân viên vô tích sự này để họ được thoải mái nghỉ ngơi, suy ra cho cùng cũng chỉ có phó giám đốc Dịch là có biểu hiện và thái độ tốt nhất.

Hắn thu dọn tài liệu, Thiên Tỷ rời khỏi ghế chậm rãi đi đến gần hỏi

"Giám đốc có rảnh thì tối nay cùng ra ngoài dự một bữa tiệc nhỏ coi như mừng doanh thu mùa này vượt bậc"

Những trưởng phòng và nhân viên xung quanh nghe anh nói thế đều im lặng, mắt nhìn chằm chằm. Hắn trước giờ nổi tiếng là một giám đốc kém hòa đồng với cấp dưới, lịch sử từ khi gây dựng công ty đến nay chưa một lần tham dự bất kì tiệc rượu nào ngoài mục đích công việc cùng nhân viên. Thậm chí ai to gan nhắc đến tiệc tùng đám đúm trước mặt đều bị hắn đánh giọng giễu nhạo với lí do hoang phí ngân quỹ. Cho nên cái câu tày trời thế này chỉ phó giám đốc Dịch chân ướt chân ráo mới vào công ty mới có gan thốt ra.

Nín thở chờ cái nhú mày và giọng trách cứ to hơn mức bình thường của giám đốc Jung, vài nhân viên đã mặt mày xanh mét, một số còn rón rén đi ra cửa hòng thoát thân

"Cũng được"

Cả phòng lại đứng hình lần nữa. Cái lịch sử đã bị phá hủy nhanh gọn lẹ, lại chỉ có mình phó giám đốc Dịch không ý thức được hai từ "cũng được" của hắn nó ghê gớm tới mức nào. Anh rất tự nhiên mỉm cười, đơn giản nghĩ dù gì vào công ty đã một thời gian thì cũng nên xích lại gần nhau để dễ dàng trao đổi công việc về sau. Thiên Tỷ vốn là người đi lên bằng chính khả năng của mình, không ưa xu nịnh to hót lấy lòng người khác. Hắn có vẻ hiểu một chút bản tính Thiên Tỷ và thấy trong lời mời của anh chẳng dính chút mục đích vụ lợi như những người khác nên dễ dàng đồng ý.

Không đơn thuần như Thiên Tỷ, những nhân viên khác lập tức coi đây là thời cơ tốt để thắt chặt quan hệ với hắn mong ngày sau được thuận buồm xuôi gió trong công ty liền ra sức hô hào kẻ tung người hứng. Tranh nhau chọn địa điểm để Giám đốc kính yêu thấy hài lòng.

Trên đường xuống tầng hầm lấy xe, hắn lục tìm chìa khóa xe và phát hiện không có ví tiền trong người. Hắn dừng lại một chút mở cặp đi làm tìm cẩn thận mà vẫn không thấy đâu. Rõ ràng hôm nay hắn không việc gì phải xài tới tiền riêng nên không hề đựng vào cái bóp, vậy chỉ có thể để quên ở nhà.

Dù biết một loạt cấp dưới xu nịnh nhất định không để hắn phải bỏ ra đồng nào nhưng hắn cũng không thể cứ tay không mà đến. Thấy có chút phiền phức, hắn thở hắt ra rồi mở cửa xe. Hắn vừa lái xe về nhà vừa gọi điện thoại cho Thiên Tỷ. Bảo anh và mọi người cứ tới trước rồi nhắn địa điểm cho hắn, hắn về nhà có chút chuyện sẽ đến sau.

Khi không phải lái xe thêm vài vòng tốn một mớ thời gian làm hấn bực dọc. Hấn bấm chuông cửa và làm bầm không biết cái con người vô dụng kia tại sao lâu như vậy chưa ra mở cửa.

Là vì chân cậu đau lắm, nó sưng bóng lên và tụ máu bầm. Cả ngày hôm nay cứ phải đi tới đi lui làm việc nặng nên tình trạng ngày càng tệ hơn. Cộng thêm đang sốt cao như thế mà không ngất đi là quá sức tưởng tượng rồi. Cậu cố lê cái chân đi nhanh hết sức có thể để mở cửa cho hấn nhưng cũng không tránh được nghe hấn quát tháo một trận ầm ỹ.

Mắng cậu vô tích sự xong, Vương Tuấn Khải đi nhanh lên lầu tranh thủ tắm rửa cho thoải mái rồi mới đến chỗ hén. Tắm rửa xong, hấn vừa lau tóc vừa thông thả mở tủ tìm ví.

"Kì quái, sao lại không có" hấn chau mày, lẩm bầm

Vứt cái khăn sang một bên, hấn bắt đầu lục lọi kĩ càng từng ngăn tủ bàn làm việc, kể cả tủ quần áo, nước hoa. Trước giờ hấn luôn rất cẩn trọng tiền bạc, không bao giờ vứt lung tung. Tìm không được hấn tức tối đi xuống lầu tìm Vương Nguyên hỏi xem cả ngày hôm nay dọn dẹp nhà cửa có thấy để quên ở đâu không. Vương Nguyên !!!" hấn đi vào bếp quát lớn

Lúc này cậu đang ngồi trong góc bếp quen thuộc, cẩn thận viết từng chữ vào trong quyển sổ đỏ của mình. Sốt cao nên đầu óc có phần mơ màng, mãi khi hấn đến gần cậu mới nhận ra.

Vương Nguyên hoảng hốt liền nhét quyển sổ vào trong túi xách, vì quá vội nên tây cậu vướng vào quai xách vào cái túi ngã, bao nhiêu thứ bên trong bị đổ ra ngoài. Cậu lật đặt ngồi thụp xuống gom đồ đạc mà không để ý có một vật văng đến gần chân hấn.

Là một cái ví màu nâu.

12. Chương 12

Có lẽ đây là lần đầu tiên Vương Tuấn Khải im lặng đứng trước cậu như vậy. Hấn nhìn chằm chằm vật dưới chân mình. Từ kiểu dáng, màu sắc tới giấy tờ bên trong đúng là ví của hấn.

Vương Nguyên tròn mắt nhìn hấn cúi người từ từ nhặt cái ví dưới đất lên, cậu mím môi nghĩ ngợi nhưng sao nó lại vắng từ trong túi của cậu ra? cậu làm gì có cái ví nào đẹp như thế?

"Vương Nguyên. Đây là cái gì?"

Giọng hấn đanh lại, trầm lạnh hơn mọi khi rất nhiều. Vương Nguyên linh cảm có gì đó bất ổn, lắp bắp trả lời

" Dạ..ví tiền"

"Tại sao ví của tôi lại ở trong túi xách của cậu?"

Cả người cậu đông cứng, lạnh toát. Cậu nói vừa rồi của hấn như ai giáng một búa vào đầu cậu vậy. Cậu bàng hoàng nhìn trần trời vào cái ví trong tay hấn, môi run rẩy rất lâu mới có thể thốt ra vài chữ

"Tôi...cái đó...tôi không..biết"

"CẬU NÓI CẬU KHÔNG BIẾT? CHÍNH MẮT TÔI NHÌN THẤY NÓ TỪ TRONG TÚI CỦA CẬU RƠI RA. CẬU CÒN DÁM CÃI?" hấn bắt ngờ hét lớn

"Không có, tôi...tôi thật sự không biết gì cả" Vương Nguyên ngồi bệt dưới sàn lắc đầu liên tục

" Cậu ghê gớm thật đấy, thảng trước bị tôi trừ lương, đâm ra túng thiếu nên lớn gan phải không?" hấn ngồi xổm xuống trước mặt cậu, nhếch mép hỏi

"Không phải. Cậu chủ tin tôi đi, tôi không có lấy. Thật sự tôi.."

CHÁT.

Hấn ngưng nụ cười khinh bỉ, nghiêng răng giáng xuống mặt cậu một cú tát hết sức mình. Cậu nằm sổng soài trên sàn nhà, khóe môi rách tươm.

”Đồ dê tiện, tôi không ngờ mình lại chứa chấp hạng người ghê tởm đủ điều như vậy trong nhà suốt một thời gian dài”

”K..không phải...tôi không có” Vương Nguyên ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt của mình lên khẩn thiết nhìn hấn

”Ngay trong đêm nay rút khỏi đây. Nếu không sáng mai cảnh sát sẽ tới còng đầu mày đi”

Cậu nức nở nhìn hấn lạnh lùng quay lưng đi. Cậu thật sự không biết gì cả. Bằng sức lực cuối cùng, cậu cố ngồi dậy chạy nhanh theo hấn bằng đôi chân đã nhũn ra của mình.

”Cậu chủ đừng đuổi tôi, tôi thật sự không có làm. Tin tôi đi cậu chủ”

Vương Nguyên kích động ôm lấy chân hấn không ngừng van xin. Vương Tuấn Khải đã nổi điên đến mức không còn khống chế được hành động của mình. Hấn vừa chửi cậu vừa đánh mạnh vào lưng của người đang lom khom quỳ dưới sàn túm chặt quần hấn. Dụ dỗ hấn lên giường chưa bao lâu bây giờ còn dám trộm cắp. Hạng người vừa đi điếm vừa dê hèn như cậu chỉ khiến hấn muốn khạc nhổ, hấn ghê tởm, khinh bỉ cậu đến tột cùng.

”MAU BUÔNG RA, KHỔN KHIẾP”

Cơ thể gầy yếu, suy nhược của cậu làm sao có thể chịu được những đợt đấm đá túi bụi từ một kẻ đã tức giận mất hết lý trí như hấn. Cậu nhắm mắt chịu đựng, một chút cũng không buông. Một ngụm máu đỏ tươi từ miệng cậu phun ra làm ướt gấu quần hấn. Cậu quên mất hấn là một người ưa sạch sẽ, nếu nhìn thấy quần áo mình bị kẻ khác làm bẩn chắc sẽ nổi giận gấp bội. Vương nguyên vội vàng buông tay ra khỏi chân hấn kéo áo mình để lau đi vết máu nhưng đúng lúc chân được giải thoát hấn đã không kiềm được sức hất mạnh làm cả người cậu ngã nhào vào bàn kiếng phía sau.

XOẢNG.

Vương Tuấn Khải quay người, mắt hút sau khúc ngoặt cầu thang. Không một lần nhìn đến cậu, người chỉ một giây sau cú đẩy của hấn đã nằm trong đồng thủy tinh đổ nát, vô số mảnh vỡ găm vào một bên người, nặng nhất là cánh tay phải đã ướt đẫm máu.

...

Vương Nguyên không biết mình đã nằm như thế bao lâu, chỉ tới khi nước mắt thành vệt khô cứng và cảm giác đau đớn dần mất đi cậu mới cay đắng mỉm cười, khẽ cử động ánh mắt nhìn không gian đen kịt bao vây lấy mình. Căn nhà xa hoa này là nơi chứng kiến bao tủ nhục của cậu, chính bản thân cậu cũng sống chết cố bám trụ nó vì miếng ăn cho gia đình. Không những cơ thể nhuốm bẩn mà cả danh dự cũng nát vụn. Cậu muốn đứng trước mặt hấn cứng cỏi lớn tiếng nói mình bị oan nhưng tại sao chỉ có thể yếu ớt nằm đây nuốt ngược tủi hờn vào lòng. Nhân phẩm cuối cùng cũng không bảo vệ được, Vương Nguyên à, mày thật là nhu nhược đến không còn thuốc để cứu.

Ngồi dậy từ sàn nhà hỗn độn thủy tinh vỡ, cậu đau đớn lê cơ thể thương tích từng chút một trở lại góc bếp dùng cái áo thun sạch sẽ nhất của mình quấn chặt cánh tay để cầm máu. Cậu cẩn thận vuốt thẳng những tờ tiền lẻ nhàu nhĩ mình tích góp được dù biết chúng chẳng còn đủ mua một cái vé xe hạng bét để về quê. Ba mẹ của cậu, bé con của cậu rồi sẽ ra sao.

Vương Nguyên gục mặt bật khóc, ngay cả khi biết đây là lần cuối cùng phải rơi nước mắt trong góc bếp này cậu cũng không dám khóc lớn. Lực tìm quyển sổ đỏ trong túi xách, máu và nước mắt đọng thành vệt bên những con chữ run rẩy, nguệch ngoạc.

Cậu bỏ tất cả vật dụng cá nhân của mình vào túi, kéo khóa lại. Cảm giác chóng mặt bất ngờ ập tới làm mọi hình ảnh trước mắt cậu méo mó kéo theo khóe mắt nặng trĩu. Cậu ngã xuống sàn nhà lạnh, cậu muốn ngủ, một chút thôi.

Hứa là cậu sẽ biến mất trước khi hấn thức dậy.

...

Hắn vứt khăn tắm vào một góc phòng, tức tối nằm phịch lên giường. Việc duy nhất hắn làm từ khi về phòng cho đến nay là ngâm người trong bồn nước hơn hai tiếng đồng hồ nhưng tại sao vẫn không vơi đi chút nào cảm giác bức bối cứ cuộn cuộn bên dưới da thịt. Hắn không nghĩ về cậu hay đúng hơn là ép mình không được nghĩ về cậu. Hắn cảm thấy bản thân mình bị lừa dối ghê gớm và càng thêm chua cay khi nhớ lại bản thân đã luyện tiếu thế nào vì không được nhìn thấy nụ cười đẹp dễ sáng nay lâu hơn một chút. Nhưng hắn thừa nhận đã ngạc nhiên khi thấy cậu khóc lóc ôm lấy chân mình cầu xin, hắn từng chửi rửa cậu, từng đánh đập cậu như thế nào hắn nhớ chứ. Và hắn cũng nhớ mười lần như một cậu đều lặng lẽ chịu đựng, hôm nay là lần đầu tiên cậu kích động đến vậy. Nhưng cái bản chất độc đoán từ lí trí lại ép hắn phải tin những gì mình thấy bằng mắt, dè bẹp những suy nghĩ vu vơ vốn đã rất mỏng manh. Hắn gọi cậu là kẻ cắp hèn hạ, dừng dừng hết như mọi chuyện vốn là như thế.

Hắn chán ghét phải đối diện với kẻ gây ra cho mình quá nhiều suy nghĩ không phục vụ cho việc kiếm tiền. Từ ngày mai căn nhà sẽ không còn mùi nươc nhũc, hắn đã tổng cổ được cậu như những gì hắn nói nhưng trong tình cảnh này lại không mang lại cảm giác thỏa mãn như hắn muốn.

Kéo chăn trùm kín đầu, ngày mai còn nhiều việc ở công ty. Hắn phải ngủ.

4h sáng. Hắn vùng người ngồi dậy vì nghe tiếng động lạ. Là tiếng Tiểu Mao cào vào cửa và kêu không ngớt. Bị phá rối giấc ngủ, hắn ném mạnh cái gối về phía cửa phòng, rít lên bực dọc

”Câm ngay cho tao”

Trái với mệnh lệnh của hắn, Tiểu Mao nghe thấy tiếng hắn đã tỉnh dậy càng cố kêu to hơn. Tiếng mèo léo nhéo trong bóng tối khiến người ta vừa rợn da gà vừa khó chịu đến phát điên. Hắn lầm bầm bước xuống giường và mở đèn, dự định sẽ bóp chết con mèo khốn khiếp ấy sau khi mở cửa.

Nhưng vừa mở cửa nó đã không hề e dè mà xông thẳng đến chân hắn cào cào. Nó cắn vào gấu quần của hắn, hắn vùng chân cố đá nó ra xa nhưng nó đều tránh được. Điều bộ của nó bây giờ rất điên cuồng nhưng để ý dù nó có cào xé kiểu gì thì cũng là đều cố lôi Vương Tuấn Khải về phía trước.

”Mày làm cái quái gì vậy?” hắn chụp lấy nó nhấc bổng lên

Đáp trả hắn là một tràng tràng kịch liệt của tiếng mèo. Hắn nhíu mày nhìn những vết khô cứng sẫm màu trên lông nó, nhìn kĩ một chút là vết máu khô. Đoán là nó bị thương, hắn thả lỏng tay một chút nhưng ngay lúc đó nó lại vụt ra khỏi tay hắn, nhào xuống đất chạy về phía cầu thang đập mạnh chân kêu lớn. Hắn không chăm sóc Tiểu Mao nhiều nhưng chưa bao giờ thấy nó có biểu hiện như thế, dù gì cũng bị nó phá đến tỉnh ngủ. Hắn đi lại gần nó để thử xem nó còn làm trò gì nữa.

Thấy hắn chịu nhúc nhích, Tiểu Mao phóng vụt xuống cầu thang. Nó tiếp tục kêu lớn khi đứng ở những bậc cuối cùng, hắn chau mày đi xuống theo nó.

Nhìn thấy đồng thủy tinh vỡ dính đầy máu trên sàn, khi này khi hắn hất cậu ra có nghe thấy tiếng đồ vỡ từ phía sau. Đoán là cậu lại muốn tỏ vẻ yếu đuối quy lụy như những lần trước nên hắn đi thẳng không nhìn lại, chắc Tiểu Mao bị thương là vì mấy mảnh thủy tinh kia, ngày mai có lẽ phải đem nó cho thú y. Nhưng khác với suy nghĩ của hắn, nó lại tiếp tục chạy vào bếp.

”Mày lại làm cái quái gì vậy”

Hắn khựng lại, trừng mắt nhìn người đang nằm co ro trên sàn. Bị vạch mặt rồi mà vẫn ngủ ngon lành được, loại người trơ trên như cậu thì đúng là lần đầu hắn gặp. Không phải hắn nói cậu cú khỏi đây ngay lập tức sao? Tại sao còn ngang nhiên ở trong nhà hắn như vậy, tưởng sáng mai khóc lóc nói vài câu hắn sẽ dễ dàng để cậu ở lại nhưng những lần trước sao? Bây giờ chỉ cần nhìn thấy cậu một giây là đủ để hắn nổi điên một tiếng. Lửa giận bốc lên ngàn ngút, hắn phăm phăm đi tới đá mạnh vào lưng cậu.

”VƯƠNG NGUYÊN , TỈNH DẬY RỒI CÚT KHỎI ĐÂY”

Không thấy cậu động dậy, hắn lại điên tiết đá thêm một cú nữa. lần này đá mạnh đến mức cả người cậu đều bị nảy lên, chân hắn cũng phát đau.

Nhưng tại sao cậu vẫn nằm yên bất động.

Cảm giác ngỡ ngợ, hắn mở đèn sáng rồi đi lại gần cậu. Dùng tay lay mạnh vai cậu vài cái, cơ thể của Vương Nguyên theo sức lay của hắn khẽ dịch chuyển. Hắn bàng hoàng nhìn thấy một cánh tay cậu đỏ máu. Máu chảy nhiều đến mức đọng thành một vũng trên sàn nhà và vẫn không ngừng rỉ ra.

Vương Tuấn Khải quên cả bản thân mình đang cảm giận như thế nào, hắn vỗ vài cái vào khuôn mặt trắng bệch của cậu, giọng nói cũng không còn giữ được bình tĩnh

”NÀY, tỉnh lại, Vương Nguyên..”

Trán cậu nóng bừng bừng trong khi tay chân lạnh ngắt. Hắn nâng cậu dậy, để cả người cậu mềm nhũn trong tay và ra sức lay, gọi. Hơi thở của cậu rất yếu, thậm chí nhiều lúc như tắt hẳn. Nhận ra tình hình đã không thể tệ hơn, hắn chụp lấy tấm thảm gần đó cuộn cậu lại. Xóc cậu trên tay rồi chạy ra cửa.

”Có chuyện gì vậy cậu Vương?”

Dì Hạ đang quét rác ngay trước nhà nhìn thấy hắn bế cậu bất tỉnh lao nhanh ra ngoài liền cuống cuồng hỏi. Hắn thả cậu xuống cấp bách nói với bà

”Dì làm ơn đỡ cậu ta hộ tôi một chút, tôi vào lấy xe đưa cậu ta đến bệnh viện”

Nói dứt câu hắn lao về phía gara, dì Hạ lo lắng ôm chặt cậu trong tay mình, khẽ gọi mấy tiếng nhưng Vương Nguyên vẫn không có phản ứng.

Hắn đặt cậu cạnh ghế lái, chặt vật một lúc hắn mới có thể khởi động được xe trong tình trạng mất bình tĩnh. Cho xe chạy ra đường cao tốc, hắn cũng không biết tại sao mình lại hốt hoảng đến thế. Hắn tự nhủ chỉ là bản thân không muốn có bất kì cái xác nào trong xe mình.

Có lúc Vương Nguyên mơ hồ đã tỉnh lại, hắn thấy tay cậu chạm nhẹ vào góc áo mình, đôi môi nứt nẻ tươm máu mấp máy vài chữ rời rạc

”c..cậu chủ..tôi...tôi..không có..lấy..”

Hắn muốn hét lên bắt cậu hãy im miệng nhưng ngay lúc ấy cậu lại chìm vào cơn mê mang, hắn muốn cậu tỉnh táo mà nghe hắn mắng chửi chứ không phải trong cái bộ dạng nửa sống nửa chết này.

Cứ thế hắn một chút, lại một chút nhấn mạnh chân ga, chiếc xe đen trôi đi trong màn trời vẫn đen kịt.

Nhưng ít lâu sau, trời sẽ sáng.

13. Chương 13

”Bác sĩ! bác sĩ đâu !!!!”

Vương Tuấn Khải bế cậu vội vã xộc vào bệnh viện, miệng không ngừng hô to. Các bác sĩ trực ban nghe thấy liền vội vã kéo một băng ca để cậu nằm lên, nhanh chóng đẩy vào phòng cấp cứu.

Ngồi phịch xuống hàng ghế dài trong hành lang, hắn đưa tay vuốt đi lớp mồ hôi lạnh túa ra từ thái dương. Khi Vương Nguyên thều thào nắm lấy góc áo hắn và khi cậu ở gần như vậy mà hắn không thể nghe thấy hơi thở, hắn đã biết được cảm giác đó, cảm giác mà người ta gọi là sợ hãi.

Chớp nhoáng thôi nhưng đủ đánh một đòn mạnh vào tâm trí hắn, làm chao đảo bức tường lạnh nhạt kiên cố.

Kể ra thì ngày hôm nay hắn đúng là có rất nhiều ”lần đầu tiên”. Nhưng tại sao chung quy đều là từ con người tên Vương Nguyên kia?

Hắn không biết đã mãi mê theo đuổi những thắc mắc của bản thân đã bao lâu, khi ngẩng đầu lên thì đèn trong phòng cấp cứu đã tắt. Y tá nói cậu đã qua thời kì nguy hiểm nhưng rất yếu cần đưa đến phòng hồi sức, yêu cầu hắn nhanh chóng làm thủ tục nhập viện. Khi biết cậu không sao hắn có chút nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại bức bối vì rước vào mình thêm một mối lo lắng nặng nề rắc rối. Vừa định quay đi thì một vị bác sĩ gọi giật hắn lại, ông tháo khẩu trang từ tốn nói

”Anh là người nhà của bệnh nhân? Tôi có vài chuyện cần trao đổi”

Vương Tuấn Khải gạt đầu cho có lệ, miễn cưỡng nhận vì dù sao cũng chính hắn mang cậu đến đây.

”Trên người cậu ấy có rất nhiều vết thương. Nặng nhất là ở tay phải. Cậu ấy mất nhiều máu cộng thêm viêm phổi do nhiễm lạnh nên tạm thời vẫn đang hôn mê. Tôi cũng phát hiện thêm là cơ thể cậu ấy bị suy nhược do chế độ dinh dưỡng không phù hợp, đứa bé trong bụng cũng thiếu chất và vô cùng yếu ớt. Chỉ cần cấp cứu trễ hơn một tiếng đồng hồ có lẽ đã không giữ được cả mẹ lẫn con. Thể chất suy kiệt nên trong những ngày sắp tới cậu ấy rất dễ xảy ra triệu chứng trầm cảm, anh nên dành thời gian ở bên cạnh bệnh nhân nhiều một chút để tránh xảy ra hiện tượng tiêu cực”

Hắn lơ đãng nghe rồi cũng lơ đãng vâng dạ vài tiếng, chào bác sĩ một câu rồi quay người dợm bước đi. Nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc khiến đầu óc hắn có phần tắc nghẽn, những gì bác sĩ vừa nói bây giờ hắn mới thật sự là tiếp thu toàn bộ. Hắn sững người, chụp lấy vai bác sĩ lắc lắc để

”ÔNG NÓI CÁI GÌ??? CÓ THAI LÀ SAO?? CẬU TA CÓ THAI???”

”Vâng, theo phán đoán chuyên môn dù kích thước thai nhi rất nhỏ do yếu nhưng thời gian đã gần hai tháng”

Đầu hắn đau như búa bổ, loạng choạng ngồi phịch xuống dãy ghế sau lưng. Đồng tử mở to chiếu cái nhìn hoang mang xuống sàn nhà lát gạch men trắng. Miệng hắn mấp máy nhưng ngôn ngữ tạm thời đã quên sạch, hai bàn tay nắm thành nắm đấm đè nặng trên đùi. Hắn cau mày cố nhớ lại đã bao lâu kể từ cái đêm định mệnh ấy, mồ hôi lạnh lại lần nữa túa ra. Chính xác là hai tháng trước.

Vương Tuấn Khải cố nén sự bàng hoàng, hắn lồng mười đầu ngón tay vào nhau vô thức siết chúng đến trắng bệch. Dùng chất giọng tạm coi là bình tĩnh nhất hiện tại, ngẩng đầu nhìn bác sĩ

”Tôi muốn xét nghiệm ADN”

...

Hắn cũng không biết mình đã về tới nhà khi nào, giật mình nhìn lại đã thấy đỗ xe trước cổng. Bác sĩ đã nhận lời giúp hắn kiểm tra ADN một chút nữa quay lại bệnh viện sẽ có kết quả, hắn theo chỉ dẫn quay về nhà tìm một vài giấy tờ của cậu để làm thủ tục nhập viện. Vừa mở cửa xe đã thấy dì Hạ lao tới, nét mặt lo lắng hỏi hắn đủ thứ, có vẻ như rất sốt ruột và đã chờ lâu lắm.

”Cậu Vương, Vương Nguyên có sao không? cậu ấy tỉnh lại chưa? Khi này cậu ấy chảy rất nhiều máu..”

”Cậu ta không sao”

Vương Tuấn Khải mệt mỏi trả lời ngắn gọn, hắn vừa đi được mấy bước dì Hạ sực nhớ ra vài chuyện liền gọi

”À phải rồi cậu Vương, khi này hình như cô Trịnh có đến đây tìm cậu. Tôi thấy cô ấy bấm chuông cửa, đợi một lát cũng đi về rồi”

”Ừm”

”Có vẻ như cô ấy có việc gấp tìm cậu hay sao ấy, hôm qua cũng đến tìm”

”Dì nói sao? Hôm qua cô ấy đến tìm tôi à?” hắn chau mày

”Phải, hôm qua tầm đầu giờ chiều tôi gặp Vương Nguyên ở chỗ bảo vệ, thấy cậu ta một mình ôm cái thùng lớn, tôi muốn giúp nhưng mà cậu ấy sợ tôi mệt, nhất định không chịu. Thấy cậu ấy sắc mặt không tốt sẵn vừa mua được mấy trái cam ngon tôi liền cho cậu ấy, bảo mang về pha nước uống. Một mình Vương Nguyên bê cái thùng lớn đi, nhìn bước đi tập tễnh khó khăn nên tôi xách giúp cậu ấy túi cam tới tận cửa nhà. Lúc cậu ấy mở cửa tôi thấy cô Trịnh ngồi xoay lưng ở trên sofa”

Hắn nghe dì Hạ kể càng lúc càng thấy quái lạ, Ngọc Hân biết thừa giờ đó hắn đang ở công ty mà, sao lại chạy đến nhà tìm. Cũng không thấy gọi điện thoại nói gì. Hắn cảm ơn dì Hạ rồi đi vào nhà, càng nghĩ càng thấy thắc mắc.

Phòng khách vẫn là một đồng hồ vỡ, vì giờ đã là ban ngày nên hắn nhìn thấy được hơn phân nửa đồng thủy tinh là nhuộm đỏ máu. Hiện tại chưa biết phải dọn dẹp làm sao, hắn ngẫm nghĩ một lúc thấy trước hết là nên giải quyết xong chuyện ở bệnh viện, còn cái đó sẽ kêu người đến dọn sau.

Hắn lên phòng định bụng tắm rửa vệ sinh cho tỉnh táo nhưng nhìn thấy cái giường êm ái lại không kiềm nổi ngã người lên một lúc. Đưa tay day day hai thái dương, hắn mệt mỏi thở dài vì một mớ lũng bòng trướng mắt. Hắn tự hỏi bản thân nếu thật sự đứa trẻ trong bụng cậu là con của hắn thì sao? Vênh mặt với đời vì bố đây giống tốt hay chạy đi nói với Ngọc Hân là anh trúng số rồi, còn là loại độc đắc????

Nhắc tới cô thì suy nghĩ của hắn tạm rẽ sang chuyện khác, tới giờ hắn vẫn chưa biết tại sao cô lại quay trở lại nhà hắn vào hôm qua. Vương Tuấn Khải không phải loại người tò mò lắm chuyện nhưng cái gì cũng cần phải rõ ràng, nhất là với cái chuyện càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Hắn lấy di động để gọi cho cô nhưng vô tình bấm nhầm biểu tượng máy ảnh trên màn hình làm camera hoạt động. Vừa định thoát ra thì vật lọt vào hướng chụp của camera làm hắn khựng lại, hắn nhìn vội lên trần nhà phía trên. Sao hắn có thể quên mất cái đó chứ. Không phải trong nhà đều có lắp camera chống trộm sao.

Thật ra các camera trong nhà đều lắp đặt ẩn, được giấu sau những bức phù điêu nhỏ dính trên trần nhà có nhìn kĩ thế nào cũng không phát hiện ra. Chính vì thế nên đôi khi hắn cũng quên mất việc trong nhà có những thứ này.

Hắn bật laptop, xem lại đoạn ghi hình của hôm qua. Những ô cửa sổ video nhỏ hiện ra theo hướng quay mọi góc ngách trong nhà, hắn bấm phóng to một ô rồi ngồi bắt chéo chân theo dõi.

Màn hình hiện lên Vương Nguyên đang ngồi lau tỉ mỉ từng trụ gỗ trên cầu thang vì là máy quay chất lượng tốt nhất nên hình ảnh rất rõ nét, linh hoạt. Một lúc sau thì chuông cửa vang lên, Vương Nguyên rời đi mở cửa. Hắn bắt đầu chuyển sang theo dõi video quay từ camera ở phòng khách.

Đúng như dì Hạ kể, là Ngọc Hân tới. Hắn chỉnh âm lượng lớn lên để nghe được cuộc nói chuyện của hai người, nhưng từ đầu đến cuối hình như chỉ có giọng Ngọc Hân la mắng không ngừng. Kế tiếp Vương Nguyên nghe điện thoại bàn rồi đi ra ngoài. Tới hiện giờ vẫn chưa thấy có hiện tượng gì lạ nhưng vừa nghĩ xong đã có chuyện để xem, Ngọc Hân bất ngờ rời khỏi sofa di chuyển theo hướng mà hắn đoán được ngay là cầu thang.

Đoạn clip tiếp theo, cô xuất hiện trong phòng của hắn.

Tới đây, một cảm giác bất an trỗi dậy trong lòng hắn. Hắn một nửa không muốn xem tiếp vì sợ những điều sắp xảy ra sẽ khiến tự tôn của hắn bị nghiền nát, một nửa lại thôi thúc phải xem đến cùng để biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô loay hoay mở tủ nước hoa của hắn sau đó lại chuyển sang tủ quần áo. Cô chọn ra vài món để trên giường, bộ dạng rất khẩn trương. Nhưng khi định rời đi lại tiến đến bàn làm việc của hắn lục lọi thêm, cuối cùng phát hiện cái ví tiền hắn để quên trong ngăn kéo. Yết hầu hắn khẽ chuyển động khi thấy cô mỉm cười đắc ý, trả hết mấy món đồ kia vào tủ rồi cầm ví tiền đi ra ngoài.

Tới tận giờ phút này, đầu óc hắn cũng không phải dần dần mà không đoán được những việc tiếp theo nhưng khi được tận mắt chứng kiến vẫn thấy đất trời nhảm nhố. Xong xuôi, cô từ nhà bếp trở lại phòng khách, tiếp tục ngồi trên sofa thản nhiên như không có gì.

Vương Nguyên trở về nhà, cô ta vẫn tiếp tục cao giọng mắng mỏ. Trịnh Ngọc Hân sang ngạo, quý phái của hắn đi đâu rồi người đàn bà đang điên cuồng vừa đánh đập người khác, vừa thốt ra những từ ngữ thô tục kia làm ai. Tại sao một người có danh có phận như cô lại vì một kẻ thấp hèn như cậu mà thành ra đáng khinh bỉ như thế? Và nực cười thay chẳng phải hắn cũng không ít lần đã man nhưng tại sao bây giờ lại thấy vô cùng căm giận khi thấy cậu co quắp người dưới sàn ôm người chịu đựng trận đòn của ả mà không hề phản kháng.

Cảm giác bây giờ hắn phải diễn tả như thế nào nhỉ? Nói gọn là rất báng bổ. Hắn miệt mài tin tưởng vào đôi mắt của mình, chỉ tin vào những gì mình thấy nên bây giờ cũng nhức nhối vì những thứ mình nhìn thấy sau người khác.

Chuông điện thoại reo, nhìn tên cô hiển thị trên màn hình. Hắn tắt chuông rồi gạt sang một bên. Tạm thời khoan đả động đến việc này, trong lúc nóng giận nhất thời có thể làm ảnh hưởng đến công ty. Đó chẳng phải là mục đích lớn nhất hắn để cô bên cạnh mình sao.

Hắn chống tay lên bàn, xoa xoa phần rãnh sâu giữa hai chân mày. Vô tình làm khủy tay ấn vào một phím trên laptop, những đoạn clip trong máy cứ lướt qua mắt hắn. Khi hắn nhấc tay mình lên thì màn hình cũng dừng lại ở một clip khá lâu về trước mà sau này hắn vẫn hay gọi đó là ý trời.

"Cậu chủ..hức tôi xin cậu, tha cho tôi...làm ơn..hức"

"Đừng mà...tôi cả đời làm trâu... làm ngựa cũng được... đừng mà.. cậu chủ đừng"

...

Hắn ước mình nghe nhầm, hắn ước mình hoa mắt. Hắn ước mình có thể một đấm đánh chết thằng khốn đang điên cuồng vì dục vọng trong clip. Hắn ước đừng nhìn thấy cậu quần quai đau đớn và nước mắt cầu xin.

Và hắn cũng ước bản thân lúc này có thể làm gì đó khác đi ngoài việc thú nhận chính mình đã cưỡng bức cậu. Điều mà lương tâm hắn trốn chạy bao lâu nay, cố xây đắp nên hàng vạn lí do để trút hết tội lỗi lên đầu cậu, để toàn tâm toàn ý nâng niu cái tôi của mình.

Cùng một lúc có đến vài con quái vật chết tiệt liên tiếp cấu xé lòng tự trọng, tôn nghiêm của hắn đến nát vụn. Những mĩ từ hắn từng gán cho cho cậu giờ quay lại chế nhạo hắn ngay trong chính căn nhà này. Thậm chí hắn cũng cảm thấy bản thân mình không còn tư cách để cảm giận với Ngọc Hân vì hắn đã vượt xa cái ngưỡng tồi tệ mà hắn nghĩ.

Gạt đổ một loạt hồ sơ trên bàn, đúng lúc hắn muốn một cú đập nát cái laptop thì chuông điện thoại lại vang lên. Là từ bệnh viện gọi tới.

...

"Đây là toàn bộ hành lí của cậu ta, cô xem bên trong có giấy tờ gì thì cứ lấy đem điền vào bảng thông tin của hồ sơ nhập viện"

Hắn đặt cái túi xách của cậu lên bàn đăng kí thủ tục, khi nãy hơi vội vàng nên hắn mang luôn cái túi đến đây. Cô y tá nhìn hắn e dè định bụng bảo hắn nên tự tay tìm nhưng thấy nét mặt hắn hiện tại nên thôi, cứ làm theo có vẻ tốt hơn.

Nét mặt hiện tại của hắn rất khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả, vị bác sĩ chịu trách nhiệm xét nghiệm ADN khi thấy hắn bước vào phòng đã liên tưởng đến việc hắn vừa bị cả thế giới phản bội. Ông khẽ đẩy gọng kính mỉm cười với hắn nhằm cứu vãn bầu không khí đen ngòm mà hắn mang vào phòng mình nhưng có vẻ vô hiệu. Hắn ngồi xuống ghế, ông hít thở sâu rồi đẩy phong bì kết quả kiểm tra về phía trước.

"Tôi đã giúp anh kiểm tra ADN, kết quả anh có thể tự xem"

Hắn tỏ vẻ không khẩn trương nhưng đầu ngón tay lại thoáng run rẩy khi chạm vào tờ giấy bên trong phong bì. Trên tờ giấy khổ a4 chỉ chít thứ ngôn ngữ y học phức tạp nhưng đập vào mắt hắn là một từ tiếng anh 5 chữ cái, được in hoa bằng mực đỏ hết sức phô trương như đang giễu cợt vông mạc của hắn.

kết quả : MATCH

Giây phút đó hắn đã thềm xóa sổ thứ ngôn ngữ ngoại nhập đáng nguyên rủa.

Và mang cái từ "trùng khớp" trong tiếng Trung ném thẳng ra ngoài vũ trụ.

Xé nát tờ giấy trong tay bằng tất cả phần nộ của mình, hắn đập mạnh tay lên bàn trừng mắt nhìn bác sĩ

"Tôi yêu cầu ông phẫu thuật phá bỏ đứa trẻ đó ngay lập tức"

14. Chương 14

Không khí trong phòng càng ngày càng căng cứng, vị bác sĩ lúc này thấy biểu hiện của hắn ở hành lang đã đoán trước một phần nào nhưng tình hình hiện tại vẫn gây cho ông sự bất bình không hề nhẹ. Chờ sự cầu gắt của hắn lắng xuống, ông tháo mắt kính đặt xuống bàn, giọng ôn tồn

"Rất tiếc thưa anh, với tình hình sức khỏe hiện tại của bệnh nhân chúng tôi không thể thực hiện phẫu thuật được"

”Tôi không cần biết, các người nhanh chóng phá bỏ đứa trẻ cho tôi. Bao nhiêu tiền tôi đưa”

Vị bác sĩ khẽ chau mày, nhấn nạt nói

”Nếu anh nhất quyết như vậy, phiền anh kí giấy cam đoan rằng anh sẽ chịu mọi trách nhiệm về mặt hình sự nếu như sản phụ xảy ra bất trắc trong quá trình phẫu thuật, phía chúng tôi chỉ được lệnh làm theo yêu cầu. Và tôi cũng xin báo cho anh biết trước, với cơ thể suy nhược đó tỉ lệ sản phụ tử vong trong khi phẫu thuật là 80%”

Vương Tuấn Khải bóp chặt vào tay vịn của ghế, hắn chỉ muốn lật cái bàn này lên cho thỏa cơn sôi máu. Hắn không thể để đứa trẻ đó tồn tại trên đời được, nó là nghiệp chướng, là gai nhọn trên con đường công danh sự nghiệp của hắn. Nhưng sau khi nghe lời cảnh báo của bác sĩ hắn phải cân nhắc, vì nếu hắn thật sự hầu tòa thì tất cả cũng chấm hết. Nghĩ ngợi một lúc, hắn trầm giọng hỏi

”Bao nhiêu lâu thì cậu ta mới hồi phục”

”Nhanh nhất là 10 ngày”

”Được, tôi đợi. Đúng 10 ngày sau đem cậu ta lên bàn mổ cho tôi”

Nói dứt câu, hắn đẩy ghế đứng lên. Hắng giọng chào một tiếng rồi đi thẳng ra cửa. Bỗng hắn khựng lại, hơi quay đầu nửa nhìn lại nửa không. Im lặng vài giây, hắn hỏi ông thêm một câu nữa

”Cậu ta...không biết đúng không?”

Ông hơi nhướn một bên chân mày, thầm đoán cảm xúc trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của người đối diện. Cho hắn chờ đủ lâu, ông chậm rãi cất giọng

”Không, cậu ta biết”

Hắn quay lại nhìn ông, hai hàng chân mày chau vào nhau. Rõ ràng là đã mở miệng muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lại thôi. Hắn đóng sập cửa lại, tiếng gót giày nện xuống sàn hành lang dần xa.

Còn lại một mình trong phòng, ông khoanh tay trước ngực ngả người ra lưng ghế. Khoan hãy nghĩ bác sĩ là người có khả năng đọc được nhận thức của bệnh nhân ngay cả khi bất tỉnh. Thật ra là hai tháng nay ông chưa bao giờ quên được khuôn mặt cậu.

Ông nhớ hôm đó là một ngày nắng nhat, ngồi bên đường nhâm nhi tách café với vài người bạn già, trong một khoảnh khắc rất tự nhiên ông đã nhìn thấy cậu. Cậu đứng bên ngoài cửa hàng trang phục trẻ em, nơi đó có gì đặc biệt tại sao cậu lại nhìn chăm chú như thế. Điều khiến ông không thể rời mắt khỏi cậu chính là cảm xúc trên khuôn mặt cậu, chúng thay đổi liên tục. Khi ông thấy cậu run rẩy đặt bàn tay lên bụng, cắn chặt môi ngăn dòng nước mắt trên khuôn mặt bừng sáng niềm hạnh phúc vô biên. Linh cảm của một bác sĩ nói cho ông biết rằng cậu ấy đã nhận ra điều diệu kì từ Chúa trời. Và ông cũng cảm nhận được trong vóc dáng tầm thường nhỏ bé ấy là tình yêu thương lớn lao hơn mọi cảm xúc trên thế gian, ông khẽ mỉm cười gửi một lời chúc thâm lặng đến người ba trẻ, cả cậu và đứa bé sẽ luôn bình an.

Hiện tại, ông chỉ biết thở dài và lòng trĩu nặng. Lời chúc của ông không linh nghiệm đến vậy sao? Liệu phép màu có xảy ra trong mười ngày tới.

Ông cúi người nhặt tờ giấy rách nát dưới sàn, lắc đầu, miệng lẩm bẩm

”Ông bố ngốc”.

.....

Người vừa bị ông mắng hiện đang đứng trước một cánh cửa, chần chừ đã lâu không biết có nên vào hay không. Dù sao hắn cũng đã thừa nhận với bản thân là do hắn nên cậu mới đến nông nổi này, vào nhìn một chút cũng không làm hạ giá cổ phiếu công ty đâu.

Hắn xoay nhẹ nắm cửa, bước vào phòng và đặt túi xách của cậu xuống cái tủ nhỏ ở cạnh giường. Vương Nguyên vẫn đang hôn mê. Cánh tay phải trắng toát, chân trái bong gân nặng cũng đã được băng bó. Trên trán còn có một miếng gạc nhỏ, cả người chỉ chít vết bầm cùng vết thương ngoài da. Hắn nhìn khắp thân

thể cậu một lượt, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở một nơi, là bụng cậu. Ở chỗ đó thật sự đang có một đứa trẻ sao?

”Ừg..ừ..”

Tiếng rên khe khẽ của cậu lập tức cắt đứt suy nghĩ của hắn. Vương Nguyên chậm chậm mở mắt, cậu muốn ngồi dậy nhưng toàn thân rã rời không sao cử động được, ánh mắt mệt mỏi vô thức nhìn xung quanh. Khuôn mặt nhợt nhạt đông cứng khi nhìn thấy hắn liền vô thức co người lại, vết thương bị động nhói đau đến ứa nước mắt. Cách một lớp chăn dày vẫn nhìn thấy đôi vai run lên cầm cập.

Hắn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cậu nhưng tại sao lại không cảm thấy hả hê như lúc trước. Mắt hắn nhúc nhích khi thấy Vương Nguyên vòng tay ôm lấy bụng mình, bước gần cậu thêm một bước, hắn nghiêng giọng

”Chuyện đứa bé là sao?”

Trong tích tắc, cậu cảm thấy như mình đã chết đi. Vương Tuấn Khải đã biết cậu có thai, hắn biết rồi.

Cậu khó nhọc điều khiển quai hàm mình mở ra nhưng ngôn từ đã đông cứng trong cổ họng, cậu chống cánh tay còn lành lặn gắng gượng ngồi dậy lùi ra xa khi thấy hắn đi sát đến mép giường. Khuôn mặt của cậu đã tái đến không còn máu, chỉ còn nỗi sợ hãi tột cùng

Hắn đã mất hết kiên nhẫn, nhanh như cắt vươn tay siết lấy cổ cậu lôi cậu về phía mình. Đôi mắt xé đã hằn rõ những tia máu, hắn quát lớn

”NÓI !!!”

Bị ngạt thở, cậu cố vùng vẫy kéo tay hắn ra khỏi người mình. Vương Tuấn Khải buông tay ra khỏi cổ cậu đồng thời túm chặt một bên vai tưởng chừng muốn bóp vụn xương cậu.

”Kh..không phải...đứa bé..không liên quan đến cậu chủ” cậu lắc đầu, miệng lắp bắp

”Cái gì?”

”Đứa bé đó..là..của..của người khác” cậu mím môi, thấy khóe mắt mình cay xè, hít một hơi rồi nói tiếp ” là..là tôi ngủ với người khác”

Thấy Vương Tuấn Khải chỉ im lặng nhìn mình chằm chằm, chớp lấy cơ hội, cậu cắn răng nói tiếp, dù phải tự hủy hoại danh dự bản thân ra sao thì cậu cũng phải bảo vệ bé con. Nhất định không để hắn cướp đi bé con của cậu.

”Cậu chủ hay mắng tôi..là đồ điểm mà...thật đó..tôi tôi ngủ với nhiều người..đứa bé đó không phải đâu..thật..cậu chủ tin tôi đi, không phải”

Hắn cười nhạt nhìn điệu bộ của cậu lúc bấy giờ, nói dối đến toàn thân phát run mà vẫn cố nói. Chữ này lồng vào chữ kia, mặt mũi đã hoảng loạn đến mức sắp khóc ngất đi đến nơi.

”Cậu có biết cái gì gọi là kiểm tra ADN không Vương Nguyên?”

Lần thứ hai cậu chết lặng, cả người bàng hoàng sụp xuống. Hắn đã biết toàn bộ rồi, đầu cậu ong lên nhưng không nghĩ ra được gì cả.

”10 ngày nữa người ta sẽ lấy đứa trẻ ra, tôi khuyên cậu nên biết điều. thời gian tới cổ mà khỏe lại cho tôi”

Cậu mở to mắt nhìn hắn, hắn vừa nói gì? Hắn nói sẽ lấy đi bé con sao? Hắn muốn cướp bé Boo của cậu sao? Không được, không thể được.

Cậu cố vươn người nắm vạt áo hắn, cả người quỳ trên giường cầu xin trong tiếng khóc nức nở

”Đừng mà cậu chủ..hức..hức... đừng giết con tôi. Tôi xin cậu chủ đừng mà”

”Nó không thể có mặt trên đời này được” hắn hất tay cậu ra khỏi người mình, nét mặt vẫn không thay đổi

”Tôi không để người khác biết đâu...hức... tôi thề..cả đời này tôi không hé răng với ai cả..Tôi..tôi sẽ đi..đi ngay bây giờ. Phải rồi tôi sẽ về quê..tôi về quê rồi sẽ im miệng cả đời..”

Cậu hoảng loạn giật tất cả ống truyền nước biển trên tay mình ra rồi tụt xuống giường, miệng nói liên tục. Hấn nhìn thấy liền chụp cậu lại, hét lớn.

”Cậu đang làm cái gì vậy hả? ”

Vương Nguyên dường như không còn ý thức được lời hấn nói. Nhìn thấy cái túi trên đầu tủ, cậu vội vã chụp lấy nó, trút hết đồ đạc bên trong ra. Cậu nhặt cuộn tiền lẻ, đưa lên trước mặt hấn, kích động nói, đôi mắt ngày càng dãn ra nhuộm vẻ vô hồn trên khuôn mặt đầm nước.

”Tôi...tôi có tiền...tôi sẽ đi ngay...đừng lấy con tôi..tôi đi về quê...tôi quên hết mọi thứ ở đây, tôi đi..cậu chủ đừng giết Boo..”

Hấn nuốt nước bọt nhìn cậu như người bệnh lên cơn, Vương Nguyên đứng đó xiêu vẹo, vừa khóc vừa nói không ngừng. Hấn không đau lòng như thấy ruột gan rát bỏng, hấn bước về phía cậu. Vương Nguyên nhìn thấy hấn đến gần mình, ngỡ rằng bé con sắp bị cướp đi. Cậu ôm lấy bụng khóc lớn, cả người ít giây sau cũng gục xuống. Ngất lịm.

Vương Tuấn Khải vội vã nhắc bổng cậu đặt lên giường, hấn mở cửa phòng hét lớn gọi bác sĩ.

Y tá ghim kim truyền nước biển lại cho cậu trong khi bác sĩ cẩn thận kiểm tra. Hấn từ đầu đến cuối không hé một lời, chỉ ngồi trên ghế im lặng, ánh mắt gắn chặt vào khuôn mặt cậu đang mê man trong nước mắt.

”Trong thời gian này cả sức khỏe lẫn tinh thần của bệnh nhân đều không ổn định. Không nên để bệnh nhân kích động, có thể ảnh hưởng đến khả năng phục hồi và để lại một số di chứng tâm lý không tích cực”

Hấn nhớ lại biểu hiện kích động của cậu khi nãy, nếu hấn lấy đứa trẻ đi cậu cả đời sẽ sống như vậy sao?

Bác sĩ và y tá sau khi khám cho cậu cũng rời đi, chỉ còn hấn vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm người trước mặt mình. Căn phòng có phần bẽ bộn sau chuyện vừa rồi, hấn liếc nhìn cái túi xách gần chân mình và những món đồ rẻ tiền tung tóe bên cạnh, hấn vô thức nhặt lên một vật.

Một quyển sổ màu đỏ. Lật trang đầu tiên, hấn ngạc nhiên nhìn hàng chữ to tròn nắn nót.

Nhật kí Boo và mẹ

Một người đứng đầu tập đoàn như hấn tất nhiên phải am hiểu một phần nào đó luật pháp. Hấn biết hành động của mình hiện là đang xâm phạm đời tư cá nhân, đọc một chữ cũng là phạm pháp vậy chi bằng cứ đọc cho đáng tội.

...

nhật kí ngày, tháng, năm

Chào con, Boo của ba.

Ba là Vương nguyên, ba xin lỗi, vì ba ngốc lắm nên không nghĩ ra được cái tên nào hay hơn cho con. Con đừng buồn ba nhé. Con là một đứa trẻ đặc biệt, là phép màu của ông trời chính vì vậy nên con khác với các bạn nhỏ khác, con không có cha nhưng con có ba yêu con rất nhiều, yêu vô cùng.

Sau này mỗi ngày, ba con mình cùng nhau sống thật vui vẻ con nhé. Ba yêu con.

...

nhật kí ngày, tháng, năm.

Mẹ đang ăn cơm hộp đây cùng Tiểu Mao đây, Tiểu Mao là bạn của mẹ, rất đáng yêu. Nhưng có lẽ con và Tiểu Mao sẽ không gặp được nhau đâu. Bù lại khi Boo của ba lớn lên, ba sẽ vẽ Tiểu mao cho con xem. Ba ngày nào cũng chỉ ăn mì gói chắc làm con khó chịu lắm phải không ? Hôm nay ba có tiền mua được cơm ăn rồi này, ba sẽ cố ăn thật nhiều để con mạnh khỏe.

Sau này mỗi ngày,ba con mình cùng nhau sống thật vui vẻ con nhé. ba yêu con.

...

nhật kí ngày, tháng, năm

Ba xin lỗi, tại ba mà Boo không được ăn sườn của chú Hoàn Hoàn. ba con mình ăn mì thêm một hôm nữa nha con, con đừng giận ba nhé. ba hứa sau này ba sẽ cố làm thật nhiều tiền để mỗi ngày Boo của ba được ăn sườn, ba hứa.

Sau này mỗi ngày, ba con mình cùng nhau sống thật vui vẻ con nhé. Ba yêu con.

...

nhật kí ngày, tháng, năm

Boo có lạnh không con, còn ba lạnh lắm, còn đầu thì rất nóng, chân đau và trán cũng đau nữa, rất khó chịu. Ba không tốt, ba làm sai nên bắt con phải ở ngoài mưa cùng ba. Khi này ba rơi từ trên cây xuống có làm con sợ không? ba đúng là đáng bị đánh đòn mà.

Sau này mỗi ngày, ba con mình cùng nhau sống thật vui vẻ con nhé. Ba yêu con.

...

nhật kí ngày, tháng, năm

Boo ơi, ba không có lấy tiền của người ta..con biết mà phải không? ba không có lấy..

...

Câu cú không ra hồn, từ ngữ sơ sài, xét cho cùng cũng là chữ nghĩa của người trình độ thấp. Hấn đứng dậy cất quyển sổ vào túi xách, kéo chần trên người cậu lên cao một chút.

Không phải vì mấy trang nhật kí của cậu. Là tiện tay thôi.

Hấn tắt đèn trong phòng, chỉ để lại đèn ngủ.

Vẫn là tiện tay thôi, không phải vì mấy trang nhật kí vớ vẩn của cậu. 10 ngày tới, đối xử với cậu thế nào thì cũng là tiện tay thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-yeu-anh>